Ekrem Gökkaya

BATAN GÜNEŞ YEŞİLÇAM

Bilinmeyen Hikayelerle 2'nci kitap

AKTİF YAYINLARI

AKTİF
YAYINLARI

BATAN GÜNEŞ YEŞİLÇAM
Ekrem Gökkaya

AKTİF YAYINLARI

1.Basım
Haziran 2017

ISBN: 978-605-67025-4-9

Yayına Hazırlayan
Kapak Tasarımı & Grafik
Zeki Erdoğan

Baskı ve Cilt
Aktif Matbaa
Halkalı Cad. No: 245 Halkalı - Küçükçekmece/ İST.
Tel: (0212) 698 93 54-55
aktifmatbaa.com

Ekrem Gökkaya

BATAN GÜNEŞ YEŞİLÇAM

Bilinmeyen Hikayelerle II

AKTİF YAYINLARI

Türk sinemasında beyaz perdeye hayali yansıyan,
gök kubbede hoş bir seda bırakan bütün Yeşilçam
emekçilerine, sevdalılarına armağanımdır...

İçindekiler

HİKAYE 1..... ASIL YEŞİLÇAM SOKAĞI VE BUGÜNKÜ HALİ 11
HİKAYE 2..... CEM FİLM - CUMHUR FİLM VAROLUŞ HİKAYESİ 13
HİKAYE 3..... BUZDOLABI HİKAYESİ 19
HİKAYE 4.....MAJESTİK SİNEMASI FUAYESİ İMZA GÜNÜ 23
HİKAYE 5.....YEŞİLKÖY'DEKİ STAVRO KÖŞKÜ
..... STAVRO YUHANİDİS 28
HİKAYE 6..... CAHİT IRGAT 30
HİKAYE 7.....ARTOS, PROTOS, DARTANYAN.. İSTANBUL
..... RUMELİ HİSARINDA BALIK TUTARKEN 35
HİKAYE 8.....BEYOĞLU CADDESİ BALO SOKAKTAKİ EVİM 38
HİKAYE 9 ..... PİLOT ZİYA 40
HİKAYE 10..... EKREM BORA RUHUNA AÇIK MEKTUP 44
HİKAYE 11 .....CÜNEYT ARKIN' IN VURULMASI 48
HİKAYE 12.....EVİN BASILMASI VE EMNİYET MÜDÜRÜ
.....NEJAT BEYİN HİKAYESİ 53
HİKAYE 13.....TURGUT ÖZATAY 59
HİKAYE 14.....KEMİKLEŞMİŞ ROLLER 63
HİKAYE 15..... ANLAYIŞ FARKI 69
HİKAYE 16.....AYNUR AYDAN 73
HİKAYE 17.....URFA'DA ÇEKİLEN HZ .ÖMER TAVLA HİKAYESİ 75
HİKAYE 18 .....İYİ Kİ VARSINIZ ÇOCUKLAR 78
HİKAYE 19.....KUZGUNCUK 80
HİKAYE 20..... ALİ ÜSTÜNTAŞ - ZUHAL ÜSTÜNTAŞ 82
HİKAYE 21..... İNTERNET HIRSIZLARINA 86

HİKAYE 22.....KAMERAMAN MUSTAFA YILMAZ 89
HİKAYE 23..... KAYNANALAR 91
HİKAYE 24..... ARAM GÜLYÜZ 97
HİKAYE 25..... AHMET MEKİN 100
HİKAYE 26.....AYHAN IŞIK, AVNİ DİLLİGİL, ALİYE RONA 104
HİKAYE 27.....YILDIRIM GENCER 108
HİKAYE 28..... YILMAZ KÖKSAL 112
HİKAYE 29. SADRİ ALIŞIK VE "ATINI SEVEN KOVBOY" GÜNLERİ 117
HİKAYE 30..... TANJU KOREL 123
HİKAYE 31.....KAMERANIN BÜYÜSÜ 126
HİKAYE 32..... HAYATİ HAMZAOĞLU 129
HİKAYE 33.. ÖZTÜRK SERENGİL VE KOLSUZ KAHRAMAN'IN KOLU 132
HİKAYE 34..... AH BEYOĞLU SOKAKLARI 142
HİKAYE 35.....BEHÇET NACAR 145
HİKAYE 36..... ÖMRÜM BÖYLE GEÇTİ 148
HİKAYE 37..... SIRRI ELİTAŞ 151
HİKAYE 38.....METİN ERKSAN 153
HİKAYE 39..... OYA AYGOĞAN' IN 17 YAŞINDAKİ SIRRI 156
HİKAYE 40..... AYRILAMAM FİLMİ VE OĞLUM EVREM 160
HİKAYE 41.....BİR YILMAZ DURU RÜZGARI 164
HİKAYE 42..... NATUK BAYTAN - KEMAL SUNAL FİLMLERİ 168
HİKAYE 43.....YİNE YAVUZ SELEKMAN 171
HİKAYE 44..... BİR RESMİN HİKAYESİ 174
HİKAYE 45.....ZEKİ MÜREN HİKAYELERİ 178
HİKAYE 46.....FOTOROMANLARI ANLATAN HİKAYEM 181
HİKAYE 47..... YEŞİLÇAM FİLMLERİNİN PARA FİNANSMANI 184
HİKAYE 48.....FİLMDE, BİR SAHNEDE GÖRÜNMEMİN ANLAMI 189
HİKAYE 49..PRODÜKSİYON AMİRLİĞİ (YAPIM YÖNETMENLİĞİ) 193
HİKAYE 50..... YEŞİLÇAM DEVLET VERGİ VE SİGORTA SİSTEMİ 198
HİKAYE 51.....ATİLLA ERGÜN 202
HİKAYE 52..... KEMAL SUNAL EFSANESİNİN VAROLUŞU 205
HİKAYE 53..... YILMAZ GÜNEY SAVCI CİNAYETİ 210

ÖNSÖZ

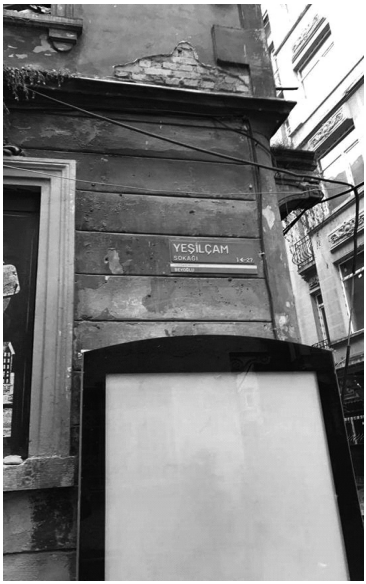
FACEBOOK SAYFAMA KOYDUĞUM SAHTE KABADAYI FİLMİNDEKİ RESME BİR ÇOK YANITLAR ALDIM.. HERKES KEMAL SUNAL'DAN VE YANINDAKİ OYUNCULARDAN ÖVGÜ İLE BAHSETTİLER.. HATTA KEMAL SUNAL'IN FİLMDE SÖYLEDİĞİ DİYALOGLARI EZBERLEMİŞLER VE TEKRAR ETTİLER.. BİR ZAMANLAR PERDE ÖNÜNDE GÖRÜNÜRKEN DE BEN AYNI KANI VE HATADA İDİM.. PERDE ARKASINA GEÇİNCE O ESERİN ASIL SAHİPLERİNİN YARATANLARIN, GÖRÜNENLERİN OLMADIĞINI MAALESEF O ZAMAN ANLADIM.. SIKI DURUN BUNUN BİR TEK KARŞI ÖRNEĞİ VARDIR DÜNYADA. ŞARLO DENEN ÜNLÜ KİŞİ.. SENARYOYU YAZAN O.. REJİSÖRLÜĞÜNÜ YAPAN O.. KONULARI BULAN O.. OYNAYAN PERDE DE GÖRÜNEN O.. PİYASAYA SÜRÜP HALKA GÖSTEREN PATRON O.. YANİ KISACASI HANİ ŞUNUN FİLMİ.. BUNUN FİLMİ DENİLEN KELİMEYİ HAK EDEN TEK İNSAN CHARLIE CHAPLIN.. KISACA İSMİ İLE ŞARLO... BİR İKİNCİSİ YOKTUR SİNEMA İLMİNİN BAŞINA VE SONUNA NOKTAYI KOYAN.. HA! ÖRNEK VERİYORUM KEMAL SUNAL VEYA O.. ŞU.. BU GEÇİNİZ NEREDE

O SENARYOYU YAZMAK.. HELE EN ZORU O KONUYU YAKALAMAK.. YA REJİ.. YA DUBLAJ.. YA MONTAJ.. YA IŞIK DÜZENİ.. YA KAMERA ZAVİYESİ.. YA PRODÜKSİYON.. İŞTE BUNLAR GÜME GİDİYOR.. CAHİLE YAKIN KÜLTÜRDEKİ BİRAZ ROL KABİLİYETİ OLAN İNSANLAR ÖN PLANA GELİYOR.. ÇÜNKÜ PERDEDE GÖRÜNENLER ONLAR.. OYSA DARILMASINLAR.. ŞÖHRETLİ OLDUKLARINDAN İSİM VERİYORUM KEMAL SUNAL.. TÜRKAN ŞORAY.. CÜNEYT ARKIN.. V.S. AKLINIZA KİM GELİRSE PERDEDE GÖRÜNENLER, ESERİN YARATILIŞINDA GÖREMEDİKLERİNİZİN YÜZDE 10 DEĞERİNDEDİRLER.. ASIL DEĞERLER BİLEMEDİĞİNİZ PERDE ARKASINDAKİLERDİR.. DEDİM YA, TEK İSTİSNA ŞARLODUR.. BU YAZIMI ONA ADIYORUM.. BÜYÜK ÜSTAT RAHAT UYU.. TOPRAĞIN BOL, CENNET MEKANIN OLSUN.....

DÜNYADAKİ TEK USTA ŞARLO'NUN AZİZ RUHUNA SAYGILARIMLA..

HİKAYE 1

ASIL YEŞİLÇAM SOKAĞI VE BUGÜNKÜ HALİ

Yeşilçamlı herkes bu yazıyı okumaya mecburdur. Dostlar.. Yeşilçamlılar.. Yoldaşlar.. Kendine bir Yeşilçam ismi alıp, sayfa açıp ahkam kesenler google'dan malumat, internetten film indiren çakma arşivcilere.. Başarılı olanlara sözüm yok. Saf görünüp Yeşilçam sırtından geçinen hırsızlara sözüm..

Neyse! Gelelim samimi arşivci ve Yeşilçamlılara.. Buyurun! Sene 1946.. Resimlerde gördüğünüz bu sokakta ilk Yeşilçam yazıhaneleri vardı. Sadece birkaç tane.. Yerli filmciliğin Yeşilçam ismi de bu sokağın isminin Yeşilçam Sokağı olmasındandır. Sokağın dip bir köşesinde doksan açılı yerinde, İstiklal Caddesi'ne çıkış yolu olan bir de Yeşilçam kahvesi vardı. Resimde görülen en soldaki köşede.. Cahide Sonkular, Gönül Hancılar, Muhterem Nurlar, Neriman Köksallar, Lale Oraloğluları, Pola Morelliler, Muzaffer Aslanlar, Vahi Özler, Turan Seyfioğulları Muzaffer Temalar, Orhan Arıburunlar, Sadri Alışıklar, Ali Üstüntaşlar, Suat Tanerler, Mücap Ofluoğulları, Saadettin Erbiller, Salih Tozanlar, Renan Fosforoğulları, Turgut Özataylar, Abdurrahman Palaylar,-hakiki ilk en ünlü dublaj rejisörü Ferdi Tayfurlar, Cahit Irgatlar ve

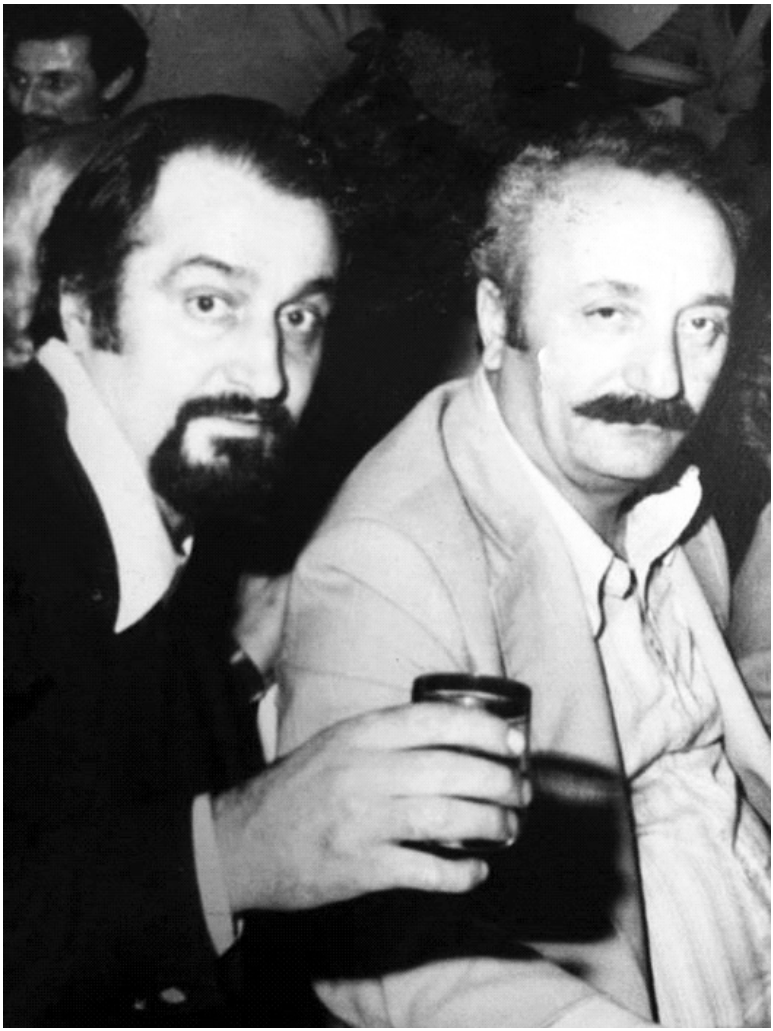
birçokları bu kahveyi lokal ve dinlenme, buluşma yeri olarak kullanırlardı. İş bağlantıları orada yapılırdı.. Memduh Ün futbolcu idi, zamparalığa orada takılırdı. Aklınıza kim gelirse siyah beyaz filmlerin ilk çekildiği yılların sokağı burası. Yazıhane bu sokakta.. Yeşilçam kahvehanesinde ilk artist hanımlar, beyler burada hayat buldular. Erman Han, Ayhan Işık Sokağı (şimdiki ismiyle Erol Dernek Sokağı) tarafı yıllar yıllar sonrası film şirketlerinin toplu olarak yerleştiği sokak oldu. Ben de 12 yaşlarında iken, oralarda doktor ağa beyim Muammer Gökkaya'nın arkadaşları ile o kahveye takılmış olması ve onları görerek aşılanmam ve size 12 yaş Beyoğlu anılarım yani 1946 yıllarının anıları.. Bu sokak Yeşilçam sinema endüstrisinin tohumlarının atıldığı, Yeşilçam'ı yaratan insanların buluştuğu sokaktır ve de sokağın 13.03.2017 günü, bugünkü hali.. Devleti idare edenlerin sanat anlayışını gösteren ibret resmidir.. Güneşi batan Yeşilçam'ın ölüme terkedilmiş, varoluş bina ve sokakları.....

13.03.2017

HİKAYE 2

CEM FİLM - CUMHUR FİLM VAROLUŞ HİKAYESİ

Cem Filmin yaptığı Kemal Sunal, Ferdi Tayfur, Cüneyt Arkın, Hülya Koçyiğit, Türkan Şoray, Fatma Girik filmleriyle tam 32 film Yeşilçam sinema dünyasının gelmiş geçmiş en kaliteli ve en büyük firma oluşunun dört ana temel direğini sinema tarihine kayıt düşmek üzere bu satırlarımla ifade edeceğim.

1: Resmi kayıtlarda olmayan, asıl sahibinin kumarhanesinden ağabeyi Yahya Ali Kılıç'a 85.000 Lira gönderen o devrin en ünlü

kabadayısı, gariban babası, alemin ağır abisi Dündar Ali Kılıç'ın kendi ve ismi (Not: Dündar Kılıç diye bilinir ama asıl soyadları Ali Kılıç)

2 : Yahya Ali Kılıç.. Almanya'da işçilik yaparken Dündar Kılıç ünlü kabadayı olup birçok şirket kurma olanağı çıkınca, Dündar Kılıç' ın israrıyla Almanya'daki,işçiliğini bırakıp, Türkiye'ye dönüş yapıyor.. Ticaret Lisesi mezunu.. Kendine göre kabadayı.. Daha ziyade patron vasıflı adam.. Kardeşlerin en büyüğü...

3 : Adana bölgesi film işletmecisi Üveyz Mollu'nun ortağı Nami Dilbaz.. Aynı zamanda İstiklal Caddesinde kardeşinin oğlu Şahin Dilbaz'ın başında durduğu sinemanın ortağı..

4 : Ben.. Yani Ekrem Gökkaya.. Cem ve Cumhur Film şirketlerinin aktörü.. Sinopsis yazarı.. Senaryo çalışanı.. Prodüksiyon amiri.. Yapım yönetmeni.. Basım, dublaj, kopya, afiş, lobi ve ekonomik kasa sorumlusu..

Ayrıca yazıhanenin tek çalışanı..

Bir de dışarıdan muhasebeci..

Bu dört unsur biraraya gelince, zar da hep düşeş oldu...

O mafya denilen, aslında insanlık ve emek abidesi olan insanlar, Türk Yeşilçam sanatına hergün, her kanalda oynanan bu sanat eserlerini verdiler...Ölenlerin ruhları şad olsun..

Gelelim çalışma sistemine.. Dündar Kılıç ağabeyin o kadar başka başka işleri vardı ki.. Cem Reklam, beyazeşya satan mağaza, Balo Sokakta Cem Kıraathanesi, Nişantaşında bilardo salonu, kumarhane, Ağaçlı'da kömür ocakları ve satışları, Mehmet Ali Yılmaz ile (eski Trabzonspor başkanı) boya fabrikası, Şahin Cizrelioğlu ile inşaat ortaklığı v.s v.s.. bilmediğim hatırlayamadığım daha birçok meşgaleleri olduğundan film işlerine hiç karışmaz, film yazıhanesine 25 senede 30 kere ancak uğrayan ve gelirini de tamamen ağa - beyi Yahya Ali Kılıç'a devreden, delikanlının en asili.. Kendi olmazdı ama, ismi benim ve ağabeyinin her işte kullandığımız anahtardı.. İnanın o isim her kapıya uyar ve her kapıyı açardı.. Öyleki, İstklal Caddesini

(o zamanlar trafiğe açıktı) Kemal Sunal'ın başrolünü oyna-

dığı Hanzo filminin çekimleri sırasında 6 saat trafiğe kapatacak kadar devletçe hatırı sayılırdı..

Yahya Abi.. Otoriter, adil, iyi bir aile babası, düzgün, ticari ve her türlü güvenilir...Ayrıca benim gibi rakı sever ve içerdi.. İçerdik.. Aşağı yukarı her gece.. Hem de sizlerin sevdiği ve hala seyretmekten zevk aldığı starlarla...Kendisini maalesef göremezsiniz.. Yaşam biçimlerine göre de reklam sevmezlerdi.. Evlerinizdeki televizyon ekranlarında ve o zamanlar sinema perdelerinde maalesef rejisörünü, kameramanını, setçisini ışıkçısını, dublajcıları v.s asıl film kahramanlarını göremezdiniz.. Sadece ceketi, entarisi,kıyafetleriyle gelen, Kemal Sunal, Cüneyt Arkın, Türkan Şoray filmi dersiniz ya, halk olarak sizler bilemezsiniz o filmin hakiki kahramanlarını.. Hak bilir hak.. Neyse, bu kadar siteme de katlanın..

Gelelim konumuza.. İşletmecimiz Nami Dilbaz' ın müesseseye katkılarına.. Adam hem sinema sahibi, hem pazarlamacı.. Yani halkla birebir karşılıklı.. Hem bilet karşılığı parasını alıyor, hem de hangi aktör ve aktristli filmin çok beğeni kazandığını, hemen ara sıra katıldığı içki alemlerimizde Yahya abiye yani patrona söylüyor.. Cüneyt Arkın şöyle iş yaptı.. Kemal'i çok seviyorlar.. Ferdi Tayfur sinemanın camlarını kırdırdı..

Günde 2 seans daha ilave ettik.. Salonda oturacak yer kalmayınca evden sandalye ile gelip bilet alıp bir kena- ra ilişiyorlar v.s diye bize şu artisti alın, kapın muhakkak diye tiyo veriyordu.. Bizi yönlendiriyordu.. Rotamızın kaptanı rahmetli Nami Dilbaz idi.. Yahya abinin ticaridehası ve iş ahlakı, Dündar abinin isminin rüzgarı, Nami Dilbaz'ın israrlı tavsiyeleri ve yönlendirmesi sonucu iş Ekrem Gökkaya'ya havale ediliyordu.. Firmanın ve benim çok sağlam ekibimiz vardı.. Başta rejisör rahmetli Natuk abi (sıkıldım.. öldü dememeye gayret ede - ceğim, zaten ölmediler ki.. hala yaşıyorlar) senarist Erdoğan Tünaş, Suavi Sualp, Sefa Önal, Aydemir Akbaş.. Kameraman Rafet Şiriner.. Işıkçılar.. Setçiler Sonay Kanat ve bilhassa Cengiz Öktem.. Minibüsçüler..

REJİSÖR NATUK BAYTAN

Şoförler.. Takım hep set savaşına hazır.. Her an Cem - Cumhur Filmin askerleriyiz.. Yeşilçamın neferleri.....

Hamallarıyız.. Sonrası mı ? Kolay.. Çok kolay.. 15 Kemal Sunal, 6 Ferdi Tayfur, 3 Cüneyt Arkın, 2 Türkan Şoray, 2 Hülya Koçyiğit, 2 Fatma Girik.....Yeşilçam meydan savaşı.. Hem o devirde ekonomik en büyük getirileri olan filmler, hem de zaman mefhumunu hiçe sayarak bugünlerde bile her düşünceye sahip kanallarda yüzlerce kere tekrarlanıp seyrettiğiniz filmler..

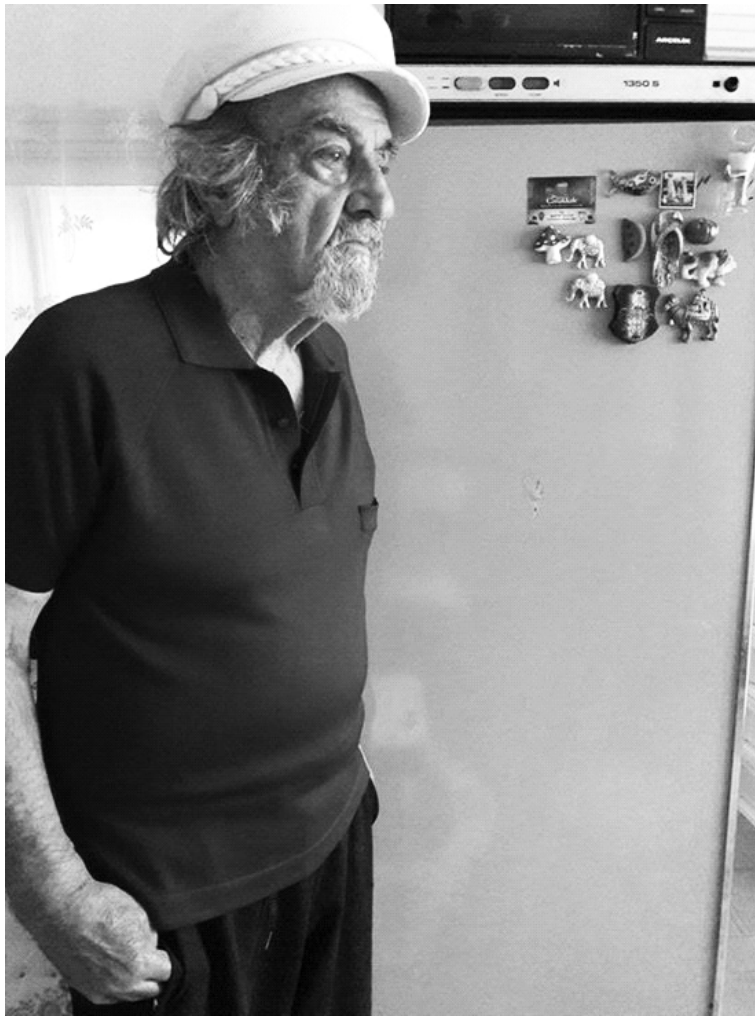
İşte bu filmlerin başarısı, büyüsü bu dört unsurun bir araya gelmesi ile oluşmuş.. Sonsuzluğa kavuşmuş ölümsüz yapıtların var oluşunun gerçeği.. Sizler bunları hikaye olarak dinliyorsunuz..

Masalcı Ekrem Gökkaya'dan.....

HİKAYE 3

BUZDOLABI HİKAYESİ

Yazımı, en büyük baba, en büyük kabadayı Dündar Kılıç ağabeyime, Kılıç ailesine ithaf ediyorum.. Bu Babalar Gününde ruhları şad olsun..

Dostlar, bilhassa Yeşilçamlılar. Bir buzdolabı, iki ünlü kabadayı, bir ünlü kabadayı aktör, bir de nikah töreni ünlü şahidi film yapımcısı, bir diğer şahitte ayrı bir resimde ünlü rejisör Natuk Baytan ağabey.. Gelin, damat.. Yani nikah masası.. Diyeceksiniz ki bunların dolapla ne ki ilgisi, alakası! Buzdolabımızdan Dolarlar çıkmaz ama,varsa derinden bir hatırası gerçek yaşanmış,mazide kalmış hikayeler çıkar, o kadar.. Evet, Dündar Kılıç ağabey, ünlü aktör Yılmaz Güney, nikah masasında şahidim Cem ve Cumhur Film Şirketlerinin sahiplerinden Yahya Kılıç ağabey.. Bu Kılıç ailesi Yeşilçam'a hami olmuştur. Kemal Sunal, Ferdi Tayfur,Cüneyt Arkın, Türkan Şoray, Fatma Girik ve Hülya Koçyiğit'in başrollerini oynadığı 32 filmi Yeşilçam dünyasına hediye ettiler bu iki kardeş. Yılmaz Güney ve tüm Yeşilçam sanatçılarına patron değil abi olmuşlardır hep. Diğer patronlara da harika birer model.. Kılıç ailesinin çeşit çeşit iş yerleri vardı. Bir de Kurtuluş son durakta İnmar adlı beyaz eşya satan mağazaları.. Bu buzdolabı oradan, onlardan bana düğün hediyesi gelmiş idi. Düğünümün tüm masraflarını karşılamalarının üstüne.. Şimdi düşünüyorum da, ne o mağaza, ne o evlendirme dairesi, ne Dündar Kılıç Yahya Kılıç ağabeylerim, ne Yılmaz Güney kardeşim, ne de Natuk Baytan ağabeylerim var.. Gördüğünüz buzdolabı hala var.. İnsan ömrü dedikleri ne ki, buzdolabından bile az arkadaşlar, yoldaşlar..

18 Haziran 2016 İnkumu, Babalar Günü

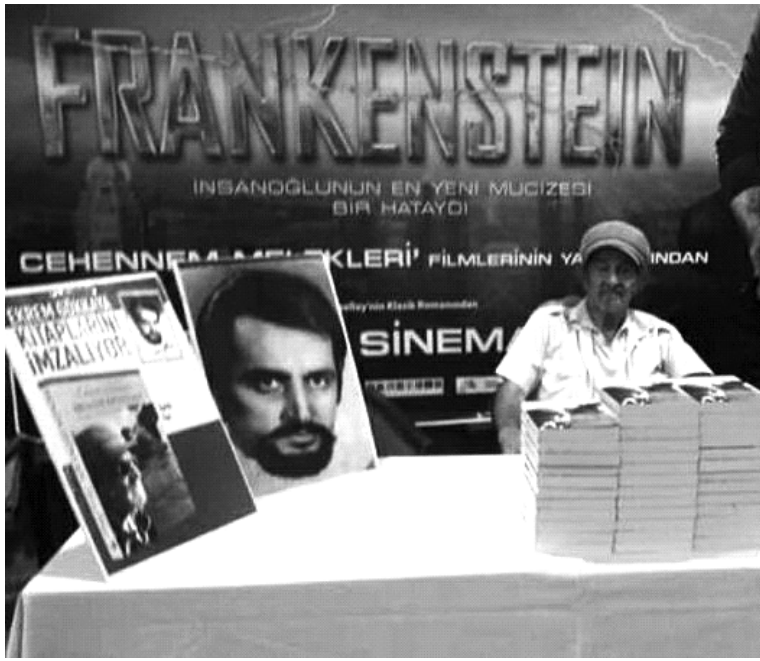

Dündar Kılıç ve Yılmaz Güney

HİKAYE 4

MAJESTİK SİNEMASI FUAYESİ İMZA GÜNÜ

Sağ elim 3 - 4 yerden kırık.. Leğen kemiğimde alt uçta 3 mm. çatlak var.. Tek göz görmüyor.. İlk kitabımın basılışındaki bazı durumlar uzun süre yataktan kalkmamak üzere hem bedenen hem ruhen hasta etti beni.

İyi kötü.. Taktir sizlerin.. BENİM DÜNYAM adlı kitabım geç de olsa çıktı ve elime geçti.. İnanın halsizliğim çok hafifledi.. Ağır ağır kitap kolilerini çocuğunuzun ağırlığını taşırken nasıl hissetmezseniz, öyle taşıdık e-şimle.. Ben de Yeşilçamın hamalı idim.. Şimdi de kitaplarımın hamalı oldum.. Hiç yüksünmeden can - ı gönül-den.. Zamanında film rulolarını taşıdığım hazla gururla..

Evet, biraz traştan sonra gelelim sadede.. Koldaki kırıklar kaynaştı ama kalça leğen çatlağı takside bile bir saat yolculuktan

sonra çivi batar gibi acı veriyor otururken.. Eh ! Verilmiş imza günü için İstanbul sözü var.

Hanım, havalar bozmadan gidelim dedikçe ben kaytarıyorum.. Biraz otursam, biraz uzanıp dinleniyorum..

En sonunda, Haydi Abbas vakit tamam deyince hanım çok sevindi.. İki kişilik kendime ve bir kişilik de hanıma otobüs bileti aldım.. Ben otobüste iki kişilik yerlerde yastıklarla leğen kemiği acısını azaltarak, 7 saatliik otobüs yolculuğu sonunda karı koca aşığı olduğumuz İstanbulumuza kavuştuk.. Üç aşkıma kavuşuyordum.. Bir taşla iki kuş vurulur ama ben üç kuş vurdum.. Üç sevgi kuşu.. İstanbul.. Yeşilçam.. ve Yeşilçamsever sizler.. Beni yaşatan aşklar..

Sabah Nişantaşında evdeydik.. Bütün gün uyudum dinlendim. Bir ara kısa bir yiyecek alışverişi yapıp ertesi gün Majestik Sinemasındaki kitap imza işlerini yapmak üzere dinlendim.. Uyudum mu, uyumadım mı imtihana girecek öğrenci heyecanı ile saat 15.00'de sinemaya geldim.. Sağolsun rahmetli dostum.

Nami Dilbaz'ın kardeşinin oğlu Şahin Dilbaz sinema fuayesinde imza masasını hazırlatmış.. Daha önceden gönderdiğim afişleri Beyoğlu'nun gereken yerlerine koydurmuş.. Kitaplar masanın üzerinde.. Bana sadece imza atmak ve sizler sevgili dostlarla resim çektirip kitaplarınızı takdim etmek kalmış..

Hayret ! Ne hastalık ne de yorgunluk ! 90 dakika futbol oynayacak kadar kuvvetli hissettim kendimi ve sahaya çıktık.. Orada ilgilenemediğim kimseler varsa,kalben hepsiyle ilgilendiğimi bilmelerini isterim.. Herkese de ayrıca tek tek teşekkür ederim.. Yalnız, beni duygulandıran üç olayı da anlatmadan geçemeyeceğim..

1) Yeşilçam yıllarında çok sevdiğim, çok merak ettiğim Semih Selvidal'ı

SEMİH SELVİDAL İLE

2) Çok güzel sarışın bir hanımın kitap alıp resim çektirdikten sonra, kompliman olsun diye, çok zarifsiniz demem üzerine, teşekkür ederim cevabındaki ses tonundan, ufak bir cerrahi işlem geçirerek hanım olmuş birini cemiyetin bu kadar kabullendiğini görmenin huzurunu

3) Yıllarca, sinemada çok ufak rollerde görünen sesi güzel Recep Bülbülses'in tek başına boynunda taşıdığı teyple konser vermesi beni inanın sarhoş etti.. Ne büyük sır var Yeşilçam sende ! Kitap bile bu güzellikleri biraraya getiriyor.. Anıların.. Sokakların.. Binaların hala duruyor.. Film minibüslerin yok.. Film yazıhanelerin yok.. Yılmaz Güney'in, Ayhan Işık'ın, Erol Taş'ın, Kemal Sunal'ın, Aliye Rona'nın Kadir Savun'un, Metin Erksan'ın, Natuk Baytan'ın, Behçet Nacar'ın, Arap Celal Donat'ın, artist figüran kahvehanelerin daha birçokların yok ama.. Ben onların kokularını aldım.. Gülerek baktıklarını gördüm.. Huzurluydular, zira hala yaşıyorlardı. Nasıl mı? Nerede mi? Sevgili Yeşilçamseverler sizlerin kalplerinizde..

HALİT ÇEVİRGEN VE FARUK PA K'KİTABIMI İMZALARKEN

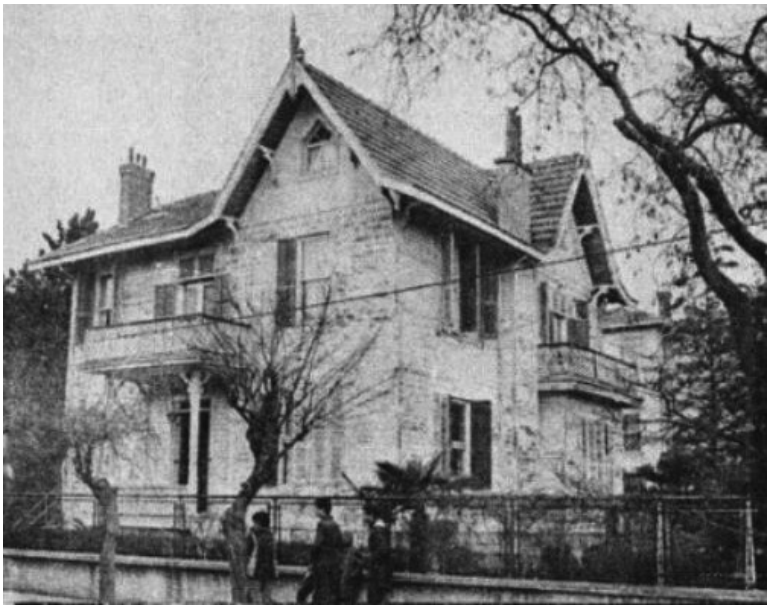
Kaybolduğu sanılan aslında yaşayan ve yaşayacakların ve kendi adıma hepinize teşekkür ederim..

Ayağınıza sağlık..

SİNEMA
MURAT
CEYDA
MELİH
AYLİN

HİKAYE 5

YEŞİLKÖY'DEKİ STAVRO KÖŞKÜ
STAVRO YUHANİDİS

Yanıyor mu yeşilköşkün lambası şarkısını dinlediğimde hüzünlenirip hep ve aklıma nedense yıllarca plato olarak film çekimlerinde kullanılan Yeşilköy'deki Stavro'nun köşkü gelir.. Evet, eskiden ışıl ışıl yanardı koca koca kuvarslarla odaları, bahçeleri, yolları aydınlanırdı.. Ama Yeşilçam soldu.. Kurudu.. Lambalar söndü..

Yeşilköy'de beyaz köşkün lambaları yanmıyor artık.. Minibüsler uğramıyor, içindeki insanlar yok.. Sadece tarihe intikal eden resimleri ve anılarıyla yalnızlık içinde.. Her Yeşilçam çalışanı, emekçisi, artisti gibi savrulmuş, yalnızlık içinde sessizliğe gömülmüş. Varlığını unutmuş.. Yaşamaksa bu, yaşıyor işte.. Efkarı bırakalım, köşkün evveline dönelim.

Bu tarzdaki malum köşkler, eskiden varlıklı insanların sahip olduğu meskenlerdi.. Bu köşkün mülkiyeti sanırım gayri müslim

vatandaşlarımızdan birine aitti.. Sahibi miydi, kiracı mıydı bilemiyorum.. Yeşilçam çalışanları yani bizler Stavro adında biriyle tanıdık köşkü.. Stavro tam bir İstanbul beyefendisi.. Yumuşak, kibar, asıil tane tane konuşan nadir hassas ruhlu bir insandı.. Aram Gülyüz ağabeyimizin has dostu idi.. Köşk Türk sine masına uzun yıllar plato olarak hizmet vermiştir.. Mösyö Stavro da öyle.. Hatta bazı filmlerde set direktörlüğü,kostümcü (elinden dikiş geldiği için) gibi görevlerde yapmıştır setlerde. Gözleri ile gülen, gayri müslimlere has şivesi ile konuşan asil bir insan. Sahneyi reji asistanlarının anlatımı ile hemen dekorlar, tamamlar, rejisöre çekime hazır hale getirir.. İşini de çok titiz yapan biri idi. Yedikule Balıklı Rum Kilisesi Meryem Ana mezarlığında yatmaktadır.. Toprağı bol olsun..

Çok çalıştım oyuncu olarak da prodüksiyon amiri yapımcı olarak da.. Çok hakkı var bende.. Hakkını helal et Stavro..

Bir de ünlü, ayağa kalktı mı insan boyunda olan köpeği var.. Köşkün sembolü, bekçisi. İsmi de Lord..

Ayrıca çok da iyi aktördü.. Ayhan Işık, Feri Cansel, Altan Günbay, Aytaç Arman, Necdet Kökeş ve benim de oynadığım OĞLUM filminin bayağı iyi oyuncularından biri idi.. Filmde Veliefendi Hipodromu yanında bulunan şimdi hipodroma katıldığını sandığım Simsaroğlu Çiftliğindeki elimi ısırarak sürüklediği sahneyi hiç unutamıyorum.. İnanın ısırmıyor, ısırıyor gibi yapıyordu.. Oynuyordu sanki kamera karşısında olduğunu biliyormuşcasına.. Filmde Ayhan Işık ağabeyin köpeği rolünde idi. Beni sürükledi patronuna yani Ayhan ağabeye teslim etti.. Sonrası.. Ayhan ağabeyden temiz bir dayak yedim at ahırında, samanlar arasında ter içinde, her tarafım pisliklere bulanarak..

Ama şimdi köşkü, Stavro' yu, Simsaroğlu Çiftliğini, pislikleri, samanları, hatta Ayhan ağabeyden yediğim dayağı özlüyorum.. Çember bir daha dönse keşke.. Ayhan ağabeyden bir kere daha dayak yesem diyorum.. Dayak özlenir mi demeyin.. Yeşilçam'a ait herşey özleniyor.. Burnumda sızı duyarak..

Gözler ıslak..

HİKAYE 6

CAHİT IRGAT

CAHİT IRGAT (1915- 1971)

Bir Cahit abimiz vardı ki.. Çok iyi tiyatro, sinema, dublaj sanatçısı, aynı zamanda şair, güzel giyinen, yakışıklı, o devirde oldukça da meşhur tam bir İstanbul beyefendisi. Yalnız tek kusuru içkiyi çok sevmesiydi ve içince de çok saldırgan, hiç lafını esirgemeyen biri olmasıydı.

Tarlabaşında Kilise Sokağı'nda soldan üçüncü sokağın girişinden 5 - 10 metre içerisinde bir madama ait küçük bir apartmanın, ben birinci katında yol bölümündeki katta kalıyor, Cahit Irgat abimiz ikinci katında. Binanın sahibi yaşlıca madam da üçüncü katında.. Yani ben de, Cahit abi de garsoniyer olarak kalıyoruz.. O tarihlerde Emekli Sandığı'na bağlı bir dairede devlet memuru olarak çalışıyorum. Annem ve ailemle Kuzguncuk'ta oturuyorum. İş yerim Cağaloğlu'nda.. Eve gitmediğimde, hanım

arkadaşlarla buluştuğumda garsoniyerde kalıyorum.. (O zaman bekarım.. 47 yaşında ilk ve son evliliğimi yaptım) Yalnızken de Cahit abi kah bana geliyor, kah ben onun daireye çıkıyorum.. Ev sahibimiz, ölmüştür herhalde toprağı bol olsun, aldığımız nevalelerle mezelerimizi hazırlıyor.. Biz de haftada 3 - 4 kere rakımızı yudumluyoruz.. Pikap çalıyoruz, Cahit abi yazdığı şiirleri okuyor.. Ben de elimden geldiği kadar onu dışarıya çıkarmamaya çalışıyor, oyalıyorum.. Çünkü dışarıda muhakkak sağa sola sataşıyor, çoğu zamanda yara bere içinde dayak yemiş olarak geliyordu geriye..

Ben o sıralarda işim gereği yasak olduğundan gizlice " ÖMRÜM BÖYLE GEÇTİ " adlı filmde oynamıştım.. Daha Yeşilçam'a iyice girmemiştim.. Ama kaşınıyordum tabii.. Zaten bir sene sonra işimden ayrıldım, ver elini Yeşilçam dedim.. Konumuza dönelim..

Bir akşam işi azıttık, misafrlerimiz de vardı, içki sabaha kadar sürdü.. Ben de işime gidemedim.. Cahit abi sabah 09.00 - 10.00 sularında hala içiyordu.. Nasıl yapmış farkedemedim, sokağa fırlamış. Ev sahibi madam pencereden görmüş. Kapımı çaldı.

- Koş bre kuzum, Cahit sallana sallana, homurdana homurdana Tarlabaşı Caddesine doğru gidiyor, dayak yemeden şunu yakala getir, dedi.

Fırladım, gelene geçene soruyorum, bir kişi Tarlabaşı Karakoluna girerken gördüğünü söyledi. (Cahit abi o zamanlar çok meşhur, tanınan biriydi)

Size o günleri anlatayım.. Askerler ihtilal yapmış, gece sokağa çıkma yasağı var.. Başta başbakan Adnan Menderes olmak üzere bütün politikacılar, partililer tutuklanmaya başlamış.. Köşe başlarında tanklar var. Karakollardaki polislerin silahları alınmış, üsteğmenler, yüzbaşılar ve askerler karakollara el koymuşlar, onlar idare ediyorlar.. Polisin hiç hükmü yok.. Tarlabaşı Karakolunun eski hali evden bozma bir binaydı..

Kapıda nöbet tutan askere sordum.

-Sarhoş biri geldi, komutanların yanında, bak istersen dedi..

Kısa bir merdivenden sonra, kapısı açık 3 - 5 subayın olduğu büyükçe bir odada Cahit abi bağırıyor.

-Bizleri 38 tane darbeci mi idare edecek, diye haykırıyordu. Ağzını bozmuştu.

Ben hemen merdivenlerden koşarcasına indim, dört nala eve geldim, madama durumu anlattım.. Madam

- Eyvah, dedi..

O günler Milli Birlik Komitesi açıklanmıştı. 38 subaydı. Yani ihtilali yapan subayları kastederek, Alpaslan Türkeş başta olmak üzere, sonra başlarına Cemal Gürsel (Cemal Aga) getirildi. Hepsine küfretmiş.. Hakaretler etmiş. Şimdi Evren Paşaya kafa tutmak kolay. İktidardayken kuzu olanlara, hele 27 Mayıs İhtilalindeki komutanlara böyle davranabilmek için hem sarhoş, hem Cahit Irgat gibi yürek taşımak gerektiğini hatırlatır, rakının da gözünü seveyim diyerek hikayemi bitirirken, Ha ! Cahit abi 2 - 3 ay kadar Askeri hapisanede misafir edildi. Geldiğinde ev sahibimiz madam da 2 - 3 aylık kira borcunu sildi. İstemedi.. Beyoğlu Beyoğlu iken..

Sizlere Cahit Irgat'ın sinema, tiyatro sanatçılığının yanında şairliğinin de çok büyük olduğunu anlatan, sanatçıların kaderiyle ilgili şiirlerinden birini koyuyorum.. Takdir sizlerin..

Kaç bin alkış, göz yaşı ucu,

Sarmaş dolaş arkadaşlık pabucu,

Aynaların bu kaçıncı öpüşü,

Bu gece mi bu yağmurun yağışı.

Bir oyuncu geçiyor iki büklüm sus,

Yaşadığı günlerin doruklarından,

Kala kala bir yağmur gözlerinde biriken,

Aynalarca uykusuz..

Küçük Sahne'nin açılış gecesi «Fareler ve İnsanlar» oyunundan sonra: Sadri Alışık, Cahit Irgat, Kâmuran Yüce, Nevin Akkaya, Şükran Güngör, Nuri Altınok ve Muhsin Ertuğrul (1951)

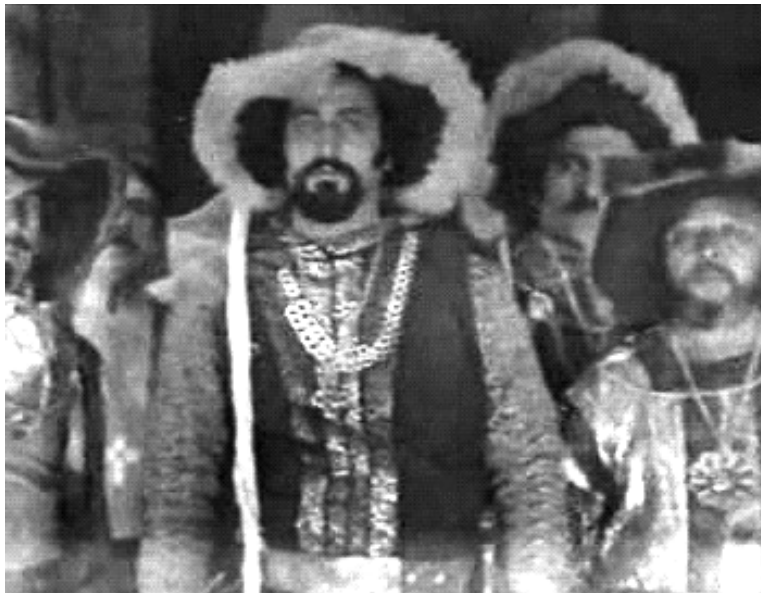

CAHİT IRGAT VE ÖNDER SOMER'DEN BİR KARE

HİKAYE 7

ARTOS, PROTOS, DARTANYAN.. İSTANBUL RUMELİ HİSARINDA BALIK TUTARKEN

Yıllar önce.. Rumeli Hisarında tarihi Bizans şövalyesi kıyafetleriyle bir film çekmeye gittik.Aylarca sürdü 2 film oldu.. Birisi ESTERGON KALESİ, diğeri AKMA TUNA.....Benim balık yakalama gibi merakım var.. Deniz kenarına yakın mekanlarda film çekerken, sette çekimim olmadığı zamanlar deniz kenarına iner, müsait bir yerden balık tutar oyalanırdım.. Sinemada da yeni yeni tanınmaya başladığım yıllardı.. Yine böyle resimde görünen tarihi kıyafetlerle kalenin en büyük komutanı rolünde ben,emrimdeki asker rolündeki rahmetli İbrahim Kurt ve ismini hatırlayamadığım yine askerim rolünü oynayan biriyle beraber, Hisarın önünde deniz kıyısından balık tutuyoruz.. Gelen geçen arabalar duruyor.. O zamanlar bugünkü gibi resim çekme tekniği gelişmemiş ama fotoğraf makinasıyla resim çekiyorlar.. Bazıları flaşla çekiyor.. Üzerimizdeki kıyafetleri unut - tum.. Ohhh be, artık tanınmaya başladık, vatandaşlar resimlerimizi çekiyor

diye böbürlendim.. Ertesi gün bir baktım Milliyet Gazetesinin en önde sayfasında,bu kıyafetle, elimde balık oltası koca bir resmim var.. Kasılarak, şöhret oldum diye gazeteyi aldım.. Bir bakayım ki, ne adım ne soyadım yazılmamış.. Koca puntolarla ŞÖVALYE DARTANYAN İSTANBUL'A GELMİŞ.. BOĞAZDA BALIK TUTUYOR diye gırgır bir başlık atmışlar.. Şöhret olmuşum.. Hayallerim boğaz akıntılarına kapılıp gittiler..

Ufak bir iz.. Ufak bir isim.. Kubbede hoş bir seda bırakabilmek için uzun yıllar gerekiyormuş meğer..

HİKAYE 8

BEYOĞLU CADDESİ BALO SOKAK'TAKİ EVİM

Dostlar, işte benim İstiklal Caddem.. Resimdeki soldan yedinci arabayı sayın.. Sol yukarıda bir bira bardağı reklamı var ya.. Orası Bacanak Birahanesi.. O sokak da Balo Sokak.. Hemen sağdaki dördüncü 8 no.lu apart-manın cumbalı katı 40 yıl oturduğum evim.. Önünde de o meşhur sarı renkli artist çiki çiki baba kasetli 34 S 6370 plakalı Fort minibüsüm duran.. Benim orada, burada, şurada olduğuma bakmayın.. Ayrılıktan tekme yemişsse de.. Yine ben hep o sokakta cumbalı evimin penceresindeyim.. Penceresinde..

Ahhh be resim!!!! Beni yaktın yine.. Ne istersin benden ???

Yangın merdivenin başladığı cumbalı kat benim evimdi..

HİKAYE 9

PİLOT ZİYA

Yılların emekçi minbüsçüsü Ziya aynı zamanda bazı şirketlerde prodüksiyon yapımcılığı da yapardı..

İsmini anımsayamadığım Acar Filmin stüdyosunda bir film çekimine, rejisör Nejat Saydam seni istedi,bir rol varmış, gelir misin dedi.. Bir, iki değişik kıyafet alarak plato çekim mekanına gittik. Ben o zaman 150 Lira yevmiye alıyorum günde. 3 günlük, 5 günlük roller çıkıyor. Yolumuzu buluyoruz.. Çok da yeniceyim..

Çekim başladı.. Kavga, dövüşlü sahneleri de olan bir roldü.. Akşama kadar çalıştım. Rejisör beni bulup getirdiği için Ziya'ya teşekkür etti ve prodüksiyona söyleyin Ekrem'e 250 Liradan yev-

miye ödesinler diye memnuniyetini belirtti. Ama firmanın belli ödeme günü varmış. Ben paramı alamadım. Pilot beni Beyoğlu na bıraktı ve yarın buluşalım seninle dedi..

Ertesi gün pilotla Beyoğlunda buluştum. Geziyoruz İstiklal Caddesinde. (bekar yıllarım) İki kız geliyor karşıdan, biri bana bayağı ilgi gösteriyor. Daha önce de birkaç kere karşılaştığımda farketmiştim.. Yine israrlı bakışını Ziya da anlamış. Arakla şunları, bir yemek yiyelim dedi. Rakı da içeriz deyince, ben merhaba demeden, hemen samimiyeti kurdum beni süzen kızla.. Kız Arap kökenli, kara kuru.. Hiç tipim değil. Yanındaki kız hem daha güzel, hem daha genç.. O da Pilot Ziya'nın kısmeti dedik.. Yemek teklifini kabul ettiler.. Erman Hanın orada duran Pilot Ziya'nın minibüsüne gittik. Taksim'den Hacı Osman Çayırı yolu ile ver elini Sarıyer..

Belki o zaman 4. Levent bile yok. Geceleri Hacı Osman Bayırından gidilmezdi. Her yer tarla, seyrek evler.. Sahilden gitmek daha güvenli idi.. Sarıyer'den Kavaklara balıkçı lokantaları vardı.. Birine çöktük. Balık, rakı, muhabbet derken.. Benim hiç gönlüm yok, ayrıca akşama başka kadınla randevum var.. Pek sallamıyorum.. Bunu mu farketti o İranlı kara kuru hanım, kavga çıkartıp masadan fırladı, kaçıp gitti.. Ben rahatladım.. Pilot, diğer güzel kız, ben.. Pilot hesabı gördü. Kız bizimle dönecek, biraz da bu yollarda tecrübeli olsa gerek.. Yine Hacı Osman Bayırı'ndan dönerken, güzel iki katlı bir villanın önünde durduk..

- Ekrem, sen arabada otur, yarım saat içinde geliriz dedi ve kıza, burası arkadaşın oteli, bir kahve içelim diyerek otel dediği yere girdiler.. Meğer, meşhur öldürülen Madam Keti'nin randevu evi imiş.. Saatliğine, dışarıdan gelene de oda kiralarmış..

Bu konuda anladım, kız da Ziya'da tecrübeli..

Ben kapı önünde minibüste hafif sarhoş otururken, iki zebella gibi adam gelip minibüsün camına vurdular. Camı açtım..

-Dakikalardır burada ne bekliyorsun, ne iş? diye biraz çıkışırcasına diklendiler.. Evin fedaileri imiş. Hatta Yadigar Ejder'in kolunu kırmışlar bir sebeple..

-Biraz evvel bir arkadaş, bir hanımla içeri girdiler, yarım saat içinde gelecekler, minibüs de o arkadaşın, onları bekliyorum deyince rahatladılar ve gülerek, anladık anladık diyerek içeri girdiler.. Meğer beni, kendileri gibi o kızı satan ve iş bitince de alıp götürecek pezevengi sanmışlar.. O yüzden keyifli, keyifli gülüyorlarmış amma çok pezevenk var diye..

O anda, her kadını orospu gören pezevenk şiiri geldi aklıma. Kadın şunu yapsa orospu, yapmasa orospu diye devam eden şiirin sonuna, pezevenge göre her kadın orospu mısraına, pezevenge göre her erkek de pezevenk mısraını eklemek geldi aklıma..

Eh ! Yeşilçam ne rollere girdik sayende ve arkadaş uğruna neler sanıldık.. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim pezevengin anlamı, yol gösteren, bazı yerlerde de itibar olarak, zenginlik olarak da kullanılırmış.. Hatta çocuklarını bile, seni pezevenk seni diye sevenleri gördüm..

Ama bu başıma gelen olayın arkasına, bu işi onurla yapan Berç hikayesini de anlatayım..

Adam kaliteli genç kızları, saatliğine satıyor.. Kızlar çoğu zaman figüran olarak filmlerde oynuyor. Adam senarist. Kiralık senaryo veriyor. Konu alıp senaryo yazıyor ve figürasyondan gelip ufak roller de oynuyor.. Lakabı da meşhur Zurnik.. Hani, adamını bul diye kartviziti olan.. Aykut Düz'ün rejisörlüğünde bir film çekiliyor. Bir, pavyon sahne çekimi var. Zurnik de o sahnede var, kızları da var.. Orospu rolünü oynaması gereken iyi tecrübeli bir aktrist oyuncu gerekiyor. Gelen kızlar işi beceremeyince, çalışılan mekanda belli bir saate kadar kiralanmış, bir saat sonra boşaltılması lazım. Akşam pavyon-bar olarak çalışan bir yer..

Aykut dublörlük yapar, aktör bulamayınca ufak rolleri de kendi oynayan yani işi kurtaran rejisörlerden. Hemen güzel bir tuvalet, peruk, sütyenler, topuklu ayakkabı, makyaj.. Aykut nefis bir kadın.. Rolü oynar, çekim verilen saat süresinde bitirilir.. İşi kurtarır.. Soyunurken Zurnik Aykut'un yanına gelir, Ermeni şivesiyle,

- Zo ! Aykut, sen buralarda ne sürünüyorsun, bırak bu işleri,

gel, ben seni pazarlayayım, daha çok para kazanır, rahat edersin der.

İşte Yeşilçam'ın en renkli kişisi.. Kadın satıcısı, senaryo satıcısı Zurnik en sonunda rejisörü de satamaya kalkar..

Aykut'u 50.yıl Sanat Ödülü verilmek üzere Ankara'ya davet edildiğimde törende gördüm.. Ona da bana da ödül verildi. Zurniğe, toprağı bol olsun dedik ve ben duramadım,

-Aykut, iyi ki Zurniğin tavsiyesine uymamışın, bak şimdi yaşlandın, para etmezdin dedim, gülüştük..

Hey koca Yeşilçam ! Sen nelere kadirsin.. Pezevengi bile sevdirirsin insana.. Yeter ki insan olsun...

HİKAYE 10

EKREM BORA RUHUNA AÇIK MEKTUP

Ekrem ile 18 - 20 yaşları arası Kadıköy semtinden arkadaşlığım vardı.. Araba ve uçak kullanma sevdalısı olduğu bilinirdi.. Sanırım soyadı da Uçak idi.. Ekrem Uçak..

Kızıla yakın simli saçları, mavi gözleri ile çok yakışıklı, dolaşırken farkolunur, hanımların kızların da ilgisini çekerdi.. Rüz-

garlıydı yani..

Neyse.. Bir de ağabeyi de vardı galiba.. Ayrıca 3-4 kardeştiler sanırım.. Adaşım çok zeki, güzel konuşan, akıllı ve de çok muzip, karşısındakini güldürmekten zevk alan bir yapıya sahipti.. Temiz ve şık giyinmeyi sever, giydiğini de yakıştırırdı kendisine..

Gelelim esasa.. Ruhuna mektup yazmak nereden çıktı diyorsunuz, biraz sabırsızım.. Nasıl olsa gidince orada da söyleyeceğim sözleri sizler de bilesiniz istedim.. Adaşım ve sizlerin cephesinden bir kusur varsa af ola..

Sevgili adaş, bana bizzat ve çevreye de sık sık söylediğin bir cümle var ki, hem beni üzdü, hem de yanlış bulduğumu böyle bir hataya düşmenin o zekada bir adama bilhassa sana hiç yakıştıramadığım için, içimi iyice seni ve Yeşilçamseverlere dökerek rahatlatmak ihtiyacı ile kaleme sarıldım.. Kağıda sarıldım.. Kitabıma koydum.. Tarihe kayıt düştüm..

Gelelim bir türlü gelemediğimiz konuya.. Senin, "Yeşilçam bana isim ve şöhretten başka bir şey vermedi" lafına...

Evet, Ekrem Uçak iken Yeşilçamın rüzgarı ile Bora oldun.. Fiziğin ve filme yatkınlığın, kabiliyetin neticesi Yeşilçamın film şeridinde en sükseli karelerinden birinin içine oturdun.. Hem de nasıl ! Sonsuza dek.. Gençtin, yakışıklı idin.. Kadıköy, Beyoğlunda tilt salonlarında beraber olduk çokca ve zaman zaman.. Yine ilgi görürdün Ekrem Uçak iken de.. Lakin, sanımca bir bar sanatçısı ile yaşıyordun.. Ondan da bir çocuğun ol-duğu söylenirdi.. Ekonomik durumun yani kısacası ne zengin aile çocuğuydun ne de kendin zengindin..

Uçak, Bora olduktan sonra sevilip tanınmaya, tanınıp sevilmeye başladın.. Hele bir SÜRTÜK filminde Türkan Şoray ve Cüneyt Arkın ile kötü adam rolü oynamana rağmen oyun gücün ve rolünün cuk oturması ile onları sildin attın.. Seyredenler ve ben o filmde sadece seniz hatırlıyoruz.. Bilirsin filmler başrol oyuncularının adları ile anılırlar Türkan Şoray filmi, Ayhan Işık filmi diye.. Ama, inan o film sadece Ekrem Bora filmi olarak algılandı ve hala öyle devam ediyor.. Bir yerde bana çok kere , ben Yeşilçamdan

Ekrem dediğimde,hemen, Ekrem Bora mısın diye sorarlardı hep sinemaseverler...

Şöhretin,ismin soyadın kalplere ilk sevilen insan olarak girdi..

Bu arada yine sanırım ve eşin hanımefendiden özür dileyerek, Adana'da hastane başhekimi bir değerli doktorun kızı ile evlendin.. Mutlu yuvan, çocuğun oldu.. Hatta tarlaları tohumlama ve zirai ilaçlamada kullanılan uçakları ve arazileri olan bir aileye damat oldun Ekrem Bora iken.. Yeşilçamda şöhretine layık ekonomik getiri kazanamadın.. Villaların, yatların, gemilerin, atların olmadı ama, seni sonsuzluğa taşıyacak unutulmazlar şeref listesine girdin. Filmlerin ve sen hala seyircilerinin, Yeşilçam sevdalılarının evlerinde, kalplerinde dolaşmakta.. En büyük zenginliği vermiş sana.. Kitabımda gururla yazıyorum adını.. Adaş olmaktan ayrıca gurur duyuyorum.. Boşver mal mülk zenginliğini.. Götüren var mı Ekrem ?

Bedenin gitti ama sen hala buradasın.. Yeşilçamdasın.. Yeşilçamseverlerin kalbindesin.. Ruhlarındasın.

Ekrem, çok ama çok zenginsin.. İnsan bankan var senin.. Sonsuza dek.. Bak duy ! Yeşilçam sana çok şey vermiş.. Sen onu sevmesen de o seni sevmiş...

11.10.2015 BARTIN

TÜRKAN ŞORAY
EKREM
BORA
cem
EKREM GÖKKAYA
YÜKSEL GÖZEN – HİKMET TAŞDEMİR
ve ALTAN BOZKURT – ATİLLA ERGÜN
ÇILGINLAR
RENKLİ

HİKAYE 11

CÜNEYT ARKIN'IN VURULMASI

Sevgili Cüneyt Arkın'ın, Yeşilçam oyuncularının üstünde tahsil seviyesi ve yetişmiş müsbet farklılıkları vardır. Bir de Yaradanın verdiği nefis görüntüsü ile sanki sinema için yaradılmış bir nefis mahluk.. Ama gel gelelim içki meselesine bir başladı mı 3 gün, 5 gün ara vermeden.. İşte o zaman bu Cüneyt Arkın gidiyor, Tatar ırkının saldırgan ruhlu Fahrettin Cüreklibatur geliyordu.. Soyadı Tatarcada cesur savaşçı anlamına gelen haline bürünüyordu..

1 : Benim bildiğim kabadayıların ziyaretinde (ilk kitabımda bahsettiğim) karşıma siz silahlarınızla geçin ben ok ve yayla, diye posta kurması ve öldürülen savcı (o da kabadayı idi çift silahlı) Marlon Kemal Eregün ün ayağına kapanıp özür dilemesi ile güya

affedilmesi.. Oysa kül altındaki ateş gibi gereğinin zamana bırakılması..

2 : Cem Film (Dündar - Yahya Kılıç) Şirketine iki film çekmiştir. Biri HINÇ, diğeri SOYSUZLAR.. Yine içkili iken sağda solda filmin adı SOYSUZLAR için, firmalarının adını koymuşlar diye konuşması..

3 : Yine kabadayılar camiasından İstanbul'un en eski deniz nakliye gemileri ile ünlü, babası Galatasaray Klübünde başkanlık yapmış Adil Kalkavan'ın oğlu ve Dündar Kılıç, Yahya Kılıç'ın has dostu Deniz Kalkavan'ın da film yapımcılığına başlaması ve Cüneyt Arkın'dan film yapmak istemesi sonucu asıl olay.. Olayın akabinde karakollarda günlerce süründürülen, benim de birkaç filmde yardımcı prodüksiyon asistanım olan Mehmet Güler'den dinleyelim..

Ha ! Mehmet Güler Cüneyt Arkın'ı ayağından vuran Hasan ile çocukluk arkadaşı. Hem de sokaklarda yatarak büyüyen çok iyi iki dost..

Mehmet Güler, bir ara kendi adına, kendi çapında filmler yapmış. Çocukluğunda Yeni Melek Sinemasına İstiklal Caddesinden girişi olan pasajda Mehdi Baba adlı düz ayak bir çay evinde çıraklık yapmış biri.. Mehdi Baba kahve çay ocağı da o yıllarda meşhur tiyatro ve sinema sanatçılarının mekanı.. Asım Nipton, Renan Fosforoğlu, Ali Üstüntaş, Suat Taner v.s bir çoğunun tavla oynadığı, çay kahve, nargile içtiği ufak bir cep kahvehanesinde yıllarca çıraklık yapan Mehmet Güler'i Yeşilçam, film yapımcısı yapmıştır. Filmlere silah kiralayan iş sahibi yapmıştır.. Velhasıl, kendine sadık herkese ekmek vermiş, karnını doyurmuştur Yeşilçam. Gölgesinde kimler kimler yaşamamıştır ki.. Neyse gelelim esasa, vurulma hikayesine..

Evet ! Mehmet, anlat bakalım.. Sevgili Deniz Kalkavan ağanın film şirketinde yanında çalıştırdığı ve senin yıllar evvelinden arakadaşın Hasan'ın Cüneyt' i vurma hikayesini.. Yeşilçam tarihine kayıt düşelim..

Film sahnesi değil, bu gerçek olay ayniyle vaki..

Kadıköy Maltepe sırtları Ecevit Mahallesinde, Cüneyt Arkın bir başka firmaya film çekiyor.. Çalışma arazide..

Mehmet'ten duyduklarımı düzgün bir ifadeyle ben anlatayım.....

- Hasan Baykara benim garibanlıktan, sokaklardan arkadaşım.. İkimiz de Beyoğlu sokaklarında apartman kapı aralıklarında boş bulduğumuz her yerinde, mazgallarda yatan sokak çocuklarındanız.. Ama ben kahveci çıraklığı yapardım.. Biliyorsun Acem Mehdi babanın yanında.. Oraya kimler gelirdi kimler.. Cilalı İbo, Feridun Karakaya Sami Ayanoğlu, Mücap Ofluoğlu ve tüm dublaj tiyatro oyuncuları tavla oynar, nargile içerler, akşam üstü ve sonrası Atlas Sineması içindeki Papirüs Meyhanesine takılırlardı.. Ha! Az kalsın unutuyordum Öztürk Serengil, Sadri Alışık da müdavimleri idi. Her neyse, ben çalışır, Beyoğlu'nda bir oda tutar ve sevdiğim, sokaklarda yatan arkadaşlarımdan bazılarını da kış aylarında kiralık odamda barındırırdım. Hasan Baykara da bunlardan biriydi. Çilli Hasan derdik.. Hasan da iş bulunca çalışırdı.. Kalkavan Film sahibi kabadayı Deniz Kalkavan'ın film yazıhanesinde çalışmaya başlamıştı.. Zannederim Cüneyt Arkın'dan firma film istemiş. Cüneyt, önce olur demiş, sonra da reddetmiş. Bu nedenle deniliyordu Hasan'a silah talimleri yaptırıp Cüneyt Arkın'ı vurdurdu diye.. Polis işi böyle takip etti.. Kabadayılar ceza vermek için tek mermiyle (merminin barutunu azaltarak çekirdeğin fazla tahribat yapmasını engellerler) ve vurulma işini bir ayağından gerçekleştirirlerdi.. Bu sisteme de ayağını kırmak denirdi.. Hasan'ın bu işte kullanıldığı şüphesi ile savcılık araştırmayı başlattı. Hasan bir süre kaçtı. Benle beraber aynı odada yaşadığı için hemen beni de göz altına aldılar.. Günlerce karakollarda müdüriyette kaldım.. Ta ki, Hasan cürmü meş'udu kaldırıp, gelip teslim olana kadar.. Güleceksin belki, Erol Taş ağabey de Cankurtaran'daki kahvesini, filmlerde durumu iyi iken kardeşine vermiş.İşleri bozulunca kahveyi geri almak istemiş. Aralarında kavga çıkınca Erol ağabey de silahı ile ateş açmış ve kaçmış.Saklanıyormuş.. Hadi polis bana yine yapıştı.. Erol'u sen saklamışın diye.. Bir kere nam yaptık ya bu yolda ! Derler ya, olur böyle vak'alar, Türk polisi yakalar.. Hemen beni yakalıyorlardı.. Hasan teslim oldu tevkif oldu. Ben kurtuldum. Savcılık azmet-

tirici diye firma sahibini ararken, Cüneyt Arkın'ın avukatı (zannımca Cüneyt'i tehdit etmişler) davacı değilim dedi mahkemeye, takip düştü. Hasan mahkeme süresince 12 ay kadar hapiste kaldı. Bu süre kadar yaralamadan ve ve silah kullandığından da 500 Lira para cezası ile kurtuldu.. Yazıhanede çalışmaya başladı.. Firma devam etti.. Filmler çektiler..

Derim ya, Yeşilçam'da çalışmak çok meşakkatli idi.. Ama o kadar da ulvi yönü vardı.. Sokaklarında yatan kimsesiz çocukları bağrına basıp bilahare onları film şirketi sahibi yapmış,onlarca çektikleri filmlerle ekmek yedirmiş.. Ayrıca halen de yedirmektedir. İşte Mehmet Güler'de bunlardan biridir. Buna Yeşilçam'ın büyüsü denir. Sokak garibanı Mehmet'i Mehmet Bey yapmıştır. Ayrıca çok yakınen tanırım.. Çok güvenirim.. Politikada, meclis-te, bürokraside ki beylerden daha aso beydir.

Ha unutmadan ! Bugün, yani 13.10.2015 tarihinde Hasan Baykara'nın cep telefonunu buldum, aradım. İstanbul'dan uzakta bir köyde yaşıyormuş.. Torunları varmış.. O günleri, o kişileri pek anmak istemiyor. Bir filmde de benim yanımda çalışmıştı. Severim kendisini.. Saygılı insandı.. Bu dünyada kulaklarımla duydum Cüneyt Arkın'ı vurmaktan azap duyduğunu.. ve o günlere lanet ve son durumuna da çok şükrettiğini söyledi.

Dedim ya, Yeşilçam çok yönlüdür diye.. Sefasını sürenler de var cefasını, cezasını çekenler hatta pişman olanlar da var.. Orası bizi aşar.. Yaradan taksiratını günahını affetsin.. Hasan hakikaten pişman.. Cüneyt hakkını helal eder mi bilemem.. Ve star olmak da meşakkatli işdi Yeşilçam'da.. Bunu bilirim.. Öyle değil mi ?Yılmaz Güney'in Yumurtalık'ta başına gelen olay.. İleriki sayfalarım da onu da anlatacağım..

HİKAYE 12

EVİN BASILMASI VE EMNİYET MÜDÜRÜ NEJAT BEYİN HİKAYESİ

Beyoğlu Balo Sokaktaki evi film şirketi gibi kullanıyoruz. Senaryoları orada rejisör, senarist ve ben beraber çalışıyoruz.. Kadrolar orada kuruluyor.. Akşam, her işi oradan organize ediyorum. Ertesi gün de işyerine (setin olduğu adrese) kendi vasıtaları ile gidenlerin haricinde, evimin 10 metre ilerisindeki Cem Kahvehanesinde toplanılıyor, evin önünden işe çıkılıyor.. Depomuzda (film negatiflerimiz, kopyalarımız, lobiler ve tüm çekim malzemelerimiz de kahveye 5-6 metre ileride ilk Yeşilçam sokağındaki) bir apartmanın birinci katında..

Patronlarımızdan Yahya Kılıç'ın yarış atları var. Veliefendi' de koşan Lale, Şehreminli isimli atlar.. Hatta, Reisicumhur Yarışında, belki Şehreminli adlı at birinci olur da kupayı o zaman mafya diye adlandırılan Kılıç ailesine vermek zorunda kalırım diye, o zaman reisicumhur olan Kenan Evren, Veliefendi Hipodromuna kendi adına yapılan yarışa gelmemişti..

Yarışın haricinde at yarışında oynanan her bahisi oynardı Yahya Kılıç.. Altılı, ganyan, ikili..

Sonra yine Balo Sokakta bulunan kumarhanelerinde (yasak olmasına rağmen) getirisi yüksek olduğu için kendi hesabına yarışları oynatmaya başladı.. Veliefendi'deki yarış sonucu mesela

1 e 10 kazandırmışsa gan - yan,daha cazip hale getirerek 1 e 10 yerine 1 e 12 veriyorlardı. Pasaja, Beyoğlu'ndaki bütün meyhanelere,kahvelere yazıcılarını gönderip 10 da 2 puan da fazla ve garanti ödeme yapılınca, (o zamanlar heryerde yarış oynayabileceğin ganyan bayiileri olmadığından) ya Veliefendi Hipodromuna gideceksin, ya da bunlarda oynayacaksın, elleri mahkumdu kumarbazların.Çiftli makbuza yarışan atlar yazılıyor, biri oynayanda diğeri de yazıcılar vasıtasıyla oynatanın yaıhanesine götürülüyor. Her yarış sonunda kazananlara 10 da 2 puan fazlasıyla ödeme yapılıyordu.. Yani, oynayan razı, oynatan kehkah.. Öylece devam ediyordu Suç olarak da kumar oynamak oynatmaya giriyordu, 500 Lira para cezası veriliyordu ve oynatılan oda 15 gün mühürleniyordu..

Patronlar, o devrin çok yakışıklı bir emniyet müdürü vardı kumar masasına bakan Nejat bey isminde, sinemacılara çok yakındı, Yılmaz Duru'nun kızkardeşiyle evli miydi beraber miydi neydi, neyse.. Patronlar yarış yazılan yerin basılacağını haber almışlar, alelacele benim bekar evime geldiler, evim bir koridor üzerinde sıralı 4 odadan ibaret.. İlk odasına oturdular.Birkaç gün yarışları buradan yazdıralım, sonra gideriz dediler.. Telefon da vardı evde.. Ben hayır diyemezdim ve yarış yazmaya başladılar.. İç odalarda yatıyorum,salondan film şirketinin çalışmalarını ve çekimleri organize ediyorum..

Eve bir sürü yazıcılar yani etraftan yarış yazdırıp para getiren, sonra da kazanan kumarbazlara para götüren kimseler devamlı girip çıkıyor.. Kapının zilini çalmıyorlar, aralarında parola yapmışlar, eski evlerde kapılarda ayrıca ses çıkaran bir tokmak vardı, onu iki kere tak - tak diye vururlar.. Parola tak - tak..

Ekibi çalışma yerinde çekime başlatıp ertesi günkü işleri hazırlamak üzere eve geldim.. Öğle yemeğini de çıkarayım diye yumurta kırdım, bir kadehte rakı koydum. Henüz bir lokma ağzıma attım kapı tık -tık yaptı, elimde kadehle ağzıma bir yudum rakı alarak kapıyı açtım. Eyvah ! diyerek ağzımdaki rakıyı zor yuttum.. Karşımda emniyet müdürü, kumar masaları sorumlusu Nejat Bey, arkasında ızbandut gibi 4 sivil polis eve daldılar.. Elleriyle koymuş gibi yarış yazılan odanın kapısını açtılar.. Patronların kumarhanede yanlarında olan Feridun ve ileride başka bir

hikayede bahsedeceğim Zihni Küçük diye bir adamları,patron Yahya Kılıç ve yarış yazılı kağıtlar, 40.000 Lira para var.. Müdür hepimizi sıraladı karşısına. Bana hafif yollu çıkıştı.

- Artist.. mafyayı mı evinde barındıyorsun ? deyince, ne yapabilirim tarzında hemen boynumu büktüm. Benim, onların müsbet işlerinden biri olan film şirketlerini yönettiğimi öğrenmiş, hemen şöyle dedi..

- 40.000 Lira ve yarış yazılı kağıtlara zabıt tutun. Bu artistin günahı yok, belli. Koskoca Dündar Kılıç'ın ağabeyini de böyle bir suçtan götürmeyelim dedi.. Yahya ağabey de Arap İlhan isimli, Ankara'dan tanıdığı, milli takıma kaptanlık yapmış, yanında taşıdığı arkadaşına işi yükledi. İlhan geldi.. Polisler İlhan'ı bir geceliğine müdüriyette alı koyup mahkemeye sevk etmek üzere götürdüler.. Mahkeme de zaten 500 Lira para cezası veriyordu.

Bahsettiğim polisler nedense, Dündar Kılıç'ın hep etrafında gördüğüm insanlardı. Dedim ya, polislerle arası çok iyi idi diye.. İnanın kazancının % 75 ini dağıtırdı.. Her ihtiyacı olanı boş çevirmezdi..

Nejat bey sık sık Cem Kahvehanesine gelir, Kılıç ailesi ve adamlarıyla, kahve önünde sandalyelerde muhabbet ederdi..

Yine bir akşam, nişanlımın evinden geliyorum.. Kayınpederle kafaları çekmişiz.. Çok neşeliyim.. Kahvenin önünde oturuyordu Nejat bey.. Beni görünce yanına çağırdı, etrafında da bizim adamlarımız saygıyla onu dinliyorlar..

- Gel bakalım artist, diye gülmeye başladı.. Beni, yarış günü müdüriyete götürmedim diye, anladım dalga geçecek.. Kendileri Polis Koleji harici Hukuk Fakültesini de bitirmiş, tam İstanbul beyefendisi ama o derece de çakalıydı.. Bizden küçük olmasına rağmen, hepimiz Nejat bey veya Nejat ağabey derdik..

Hemen lafa başladım. Burada abi - kardeş gibi konuşacağım ama hiç bir işlem yapmayacağınıza söz verirseniz, dedim. Sözü alınca; siz zannederim, Polis Okulu mezuniyeti dışında, hukuk mezunusunuz, yani hukukçusunuz. Yarış yazıldığı sırada, yani

evi bastığınızda, yarış yazdıran Yahya Kılıç'ı ve ev sahibi olan beni müdüriyete götürmediniz, yani polisin suçluyu hakim karşısına yakalayıp götürmekten başka görevi olmadığından, siz hakim misiniz ki bizleri bırakıp Arap İlhan'ı götürdünüz, dedim.. Birden sinirlendi, yürüyün yahu, dedi yanındaki memurlara.. Giderken de, manyak bu, diyordu..

Bir süre, annemi bekar evime yanıma aldım.. Zaten Nejat bey de tembihlemişti, bu evde böyle birşey olmayacak diye..

Sonra, Nejat bey senaryo yazıyordu.. Hatta bir tanesini anlatmıştı bile..

Arada bir evi yokluyordu.. Bir gün annem kapıyı açıyor, beni soruyor biz Ekrem'in arkadaşıyız diyor, şöyle bir eve bakacağız diye odaları kontrol ediyorlar. Annemin elini öpüp giderken, annem, anladım oğlum sizler polis neferisiniz diyor (eskiden askere nefer denirmiş) ve ilave ediyor, ben Ağır Ceza Reisi kızı ve Jandarma Komutanlığı yapmış bir adamın karısıyım, jandarma neferini de tanırım polis neferini de deyince gülmekten katılmışlar.. Beni nerede görse, annen bizi nefer yaptı diye takılırdı..

Beni çok seviyordu ve her zaman, suratıma karşı beni methederdi.. Şirket gelişip Erman Handa girişte yazıhane tutunca, oraya, beni ve Yahya Kılıç'ı ziyarete gelirdi..

Cem Film altında, Ayhan Işık tabelasının yazılı olduğu sokakta, çok güzel küçük (ismi Papirüs zannederim) modern bir meyhane vardı. Günlerden bir gün, Yahya Kılıç, Nejat bey, Natuk Baytan, Kemal Sunal senarist Erdoğan Tünaş ve ben yazıhanenin altındaki küçük meyhanede kafaları çektik. Nejat bey, akşam bir gazinoya gidelim hep beraber, dedi. Semiramis Gazinosuna, deyince Yahya ağabey, tamam dedi.. Bu ara, Nejat bey kumar masaları amirliğinden terfien cinayet masaları amiri olmuş. Yani kabadayılar arasında saygınlığı daha da artmış.. Onlarla doğanın gereği olarak daha fazla irtibat halinde..

Semiramis Gazinosunun sahibi Bulut isimli bir kabadayı.. O devrin en gözü kara kabadayısı. Oflu İsmail ta-rafından öldürüldüğü söyleniyor.. Oflu İsmail de Dündar ve Yahya Kılıç'ın en

ufak kızkardeşile evli ve yaşı da onlardan küçük..

Meyhaneden çıktık. Kemal Sunal'ın mercedesinde Yahya Kılıç öne oturdu. Natuk Baytan ile Erdoğan Tünaş arkaya oturunca yer kalmadı.. Nejat bey de, benim arabam da burada, Ekrem benim arabaya binsin arkanızdan takip edelim dedi ve yola koyulduk.. Bizi, cinayet masaları amiri, dostça, cinayet işlenen yani sahibi patronların akrabası tarafından öldürülen olayın geçtiği halen de faaliyette bulunan gazinoya götürüyor diye düşünürken, arabada bana, beni çok sevdiğini söyledikten sonra, yoklama yaparak,

- Oflu İsmail nerede, biliyor musun, dedi.. (Oysa Oflu İsmail, hiç kimsenin boyunduruğu altına girmemiş, kendi bayrağı altında, akraba büyüklerine saygıdan başka yakınlığı olmayan, müstakil ve devrinin en tehlikeli, en çekinilen kabadayısı.. Başımdan kaynar sular döküldü..

- Siz annemi gördünüz, (haa, annem, başı siyah bir tülbentle veya başörtüsü ile kapalı, türban değil ve namazını hiç kaçırmayan bir kadındı), ben orospu çocuğu değilim, maaşınızı da alınca yarısını bana vermiyorsunuz, ayrıca Oflu İsmail'in boğazdaki gazinosunda fazla tanımadığım, sadece Cem Filmi yöneten biri oldu ğumdan, bir kuruş para almadan yüzlerce kişilik davetliyle düğünümü yapmış, ben de ömür boyu devam edecek bu iyiliğini hiçe sayabileceğimi,sonra Oflu İsmail gibi hayatın çemberinden geçmiş, ömrünün çoğunu Bulgaristan'da ve Avrupa'da geçirmiş bir adamın, polisin ilk gelip soracak insanlara anlatmayacak kadar tecrübeli, kurnaz ve zeki bir insan olduğunu bilmiyor musunuz ve hatta bilsem, söylesem üstüne gidebileceğinizden bie şüphem olduğunu söyleyince, beni üzdüğünü farketti.. Hakikaten beni diğerlerinden fazla seviyordu...

Kemal Sunal'ın arabasıyla gidenlerin masası birkaç kabadayı ilavesiyle çoğalmıştı.. Zannederim İdris Özbir de vardı..

Nejat bey gelince herkes ayağa kalktı,baş köşeye oturdular.. Ben otururken; Nejat müdürümün beni arabasına almasındaki maksadının Oflu İsmail'in yerini öğrenmek içinmiş deyince, soğuk bir hava esti.. İçkiler içilip, Kemal Sunal'ın esprileri ile herşey unutuldu ve benim o davranışımdan sonra kabadayılar arasında

güven yönünden çok sevinilen biri oldum. Yıllarca yanlarında kaldım.. Hatta, o davranışımdan sonra Nejat bey beni daha çok sevdi, daha çok buluştuk.. Sinema, senaryo haricinde hiçbir şey sormadı.. Yaşıyorsa uzun ömürler dilerim..

HİKAYE 13

TURGUT ÖZATAY

Şirinevleri biraz geçince Silivri yolu üzerinde, İstanbul'a girmeden, tırların beklediği geniş bir arazi üzerinde garajlar vardı. Cem Film adına çekilen avantür bir filmin dövüş sahnelerini çekmek üzere garajlarda çalışmaya karar verdik. Dolu dolu iki gün çalışacağız. Dündar Kılıç abimizin ismini verince garajın sahibi bir ricada bulundu. Şirinevler'de bir cami yapılıyor, garaj adına 5000 Lira yatır, makbuzu da getirirsen menun olurum dedi. Öyle

bir mekanda kirayla çalışmaya kalksan camiye verdiğimiz paranın en az 1000 katı ücret ödememiz gerekirdi.

Filmde Turgut Özatay da oynuyordu.

Rahmetli Turgut ağabey, ağabeyim Dr. Muammer Gökkaya'nın da arkadaşıydı. Yalnız Turgut ağabeyin esrar denilen illete müptela olduğu söylenirdi, kendi tabirince boş sigara içmez, her yerde devamlı kullandığını herkes bilirdi. Malum, öyle illetler zamanla sinirlere tesir edip karakter değişikliği yapıyor.

Neyse.. Filmin prodüksiyon amiriyim. Ekibi sabah erken garajlarda çalışmaya başlattım ve hemen inşaat halindeki camiye minibüsle gidip 5000 Liralık makbuzu aldım. Öğle kumanyalarını yiyecek içeceklerini ayarladım.2 - 3 saat sonra sete döndüğümde hiç alışık olmadığım bir sahne ile karşılaştım. Cem Filmin patronu Yahya Kılıç, yanında eski futbolcu Hacettepeli Arap İlhan lakaplı bir adamları ve şoförü ile sete gelmişler. Turgu Özatay, artistler, garajın patronu oturuyorlar, yanlarına gittim. Garajın sahibine camiye yaptığım teberru makbuzunu uzattım. Çaylar içildi, Yahya Kılıç bana, tebrik ederim iyi çalışmalar deyip ayrıldı.

Bir gece evvel ertesi günkü harcamaları liste yapar, patron Yahya Kılıç'tan yapacağım masraflar için nakit para alır, yevmiyeleri sabah dağıtır, işleri tamamlardım.

Nasıl olduysa, o listeyi Turgut Özatay, bir gece evvel Yahya abinin yanına gittiğinde görüyor. Dedim ya, yaranmak için ispiyonluk yapacak, bakıyor listeye, biz geçenlerde o garajda 1 - 2 saat Berker İnanoğlu'na ait bir filmde bedava çalıştık diyor. Patronda sabah sete düşüyor. Ama garajların patronundan gerçeği öğrenip benim listede önceden gösterdiğim 5000 Liralık makbuzu da teslim ettiğimi görünce, usulca seti terkedişlerine a anda bir mana verememiştim.

3 - 5 ay sonra Arap İlhan abimiz, bana, o sabah garajlara niye geldik biliyor musun, deyince,

- Hayır, dedim.

Turgut Özatay akşam klübe gelmiş, sizin filmde oynuyorum, para filan almam ben abilerimden, bana işlettiğiniz Ağaçlı kömür depolarından 10 ton kışlık kömür verin yeter, demiş. Dündar Kılıç abimiz hemen 10 ton kömürün verilmesini şirkete bildirmiş, öyle kurnaz ki filmden alacağı tüm para 15.000 Lira,abilerimden almam ayağına yatıp 15.000 Liralık işe karşı 50.000 Liralık kömür alıyor. Bu arada da yağcılık olsun diye, biz o garajda bedava çalıştık, parayı herhalde Ekrem cebine atacak diye gammazlıyor. Kabadayılara yanlış yapma, yaparsan hiç acımazlar, hatta yanlış yapmayanı başımızda taç gibi taşırız ama yanlışını yakalarsak bit gibi ezeriz derlerdi.

İlhan abi patron Yahya Kılıç ile o gün bu durumu kontrol etmek için geldiklerini, garaj sahibinin isteği doğrultusunda camiye yardım yapıldığını anlayınca, biraz da utanarak setten ayrıldıklarını söyledi. Sonra da benden, Turgut Özatay'ı filmlere çağırmamamı söyledi. Kendilerinden de uzak durmasını tembihlemişler.

O yüzlerce filmlere imza atmış Turgut Özatay abimiz, Yeşilçam'da bana göre bir dinlenme sistemi yarattı.

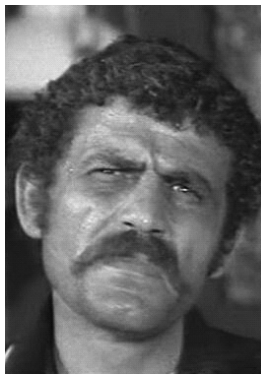
Oynadığı film resimlerini bir kitapta toplayarak, yani albüm halinde, yurdun heryerindeki valiliklere, kaymakamlıklara giderek, güç durumda olduğunu söyleyerek kitaplarını sattığını duyuyorduk.

Allah gani gani rahmet eylesin. İnanın hiç kızgınlığım olmadı, hala da yok. Bütün haklarım helal olsun. Nurlar içinde yatsın. Bu örnekle de gençlere bu illetlerden uzak kalmaları öğüdünü vermiş olayım ağabeyleri amcaları olarak. Sakın ha ! Yeni gençlik !!!!

HASAN UCAR

HİKAYE 14

KEMİKLEŞMİŞ ROLLER

İHSAN GEDİK

KEL ZEKİ VE EKREM GÖKKAYA

Kavgacılar diye sınıflandırılmış epeyce kalabalık bir grup vardı ki, bunlar çoğu zaman çok iyi kompozisyon roller oynamışlardır. Avantür filmlerde bilhassa Cüneyt Arkın'ın başrolünü oynadığı her filmde olurlardı.

İhsan Gedik, Tarzan Çetin, İbrahim Kurt, Yılmaz Kurt, Mehmet Samsa, Mehmet Adnan Mersinli, Cevdet Balıkçı, Kadir Kök, Yusuf Çetin, Hamamcı Yusuf, (Yusuf Sezer) Mehmet Uğur (cambaz Mehmet)..... İsimlerini hatırlayamadığım tüm emekçi kardeşlerimden özür dilerim.

Neyse; garson denildi mi,özel hayatında çok tatlı ve gırgır bir arkadaşımız olan Orhan Çoban akla gelirdi. Tek aksesuarı bir garson gömleği. Onu da kendi getirirdi.

Uşak dedin mi, renkleri oldukça koyu olan Arap Celal, Kubilay ve Özdemir isimli arkadaşlarımız gelirdi.

Bahçıvan denilince Kostarika Ahmet tercih edilirdi genellikle.

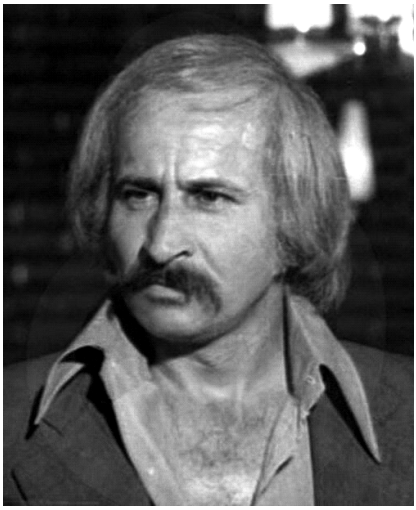
Yine tekrar ediyorum, bu roller filmde epeyce uzun süre görülen rollerdi.

Doktor, maliyeci, avukat, sivil komiser Kel Zeki lakaplı Zeki, tecavüz v.s sahneleri için ünü tecavüzcüye çıkmış olan Coşkun Göğen, tipik komiser, polis rollerinin başında Hakkı Kıvanç gelirdi. (Hakkı büyük rollerde de oynamıştır). İşleri karıştıran, kurnaz tilki gibi biri düşünüldüğünde Süheyl Eğriboz (Süheyl başrol oynamıştır Sütçü filminde ve halk Süheyl'i Sütçü diye tanır)

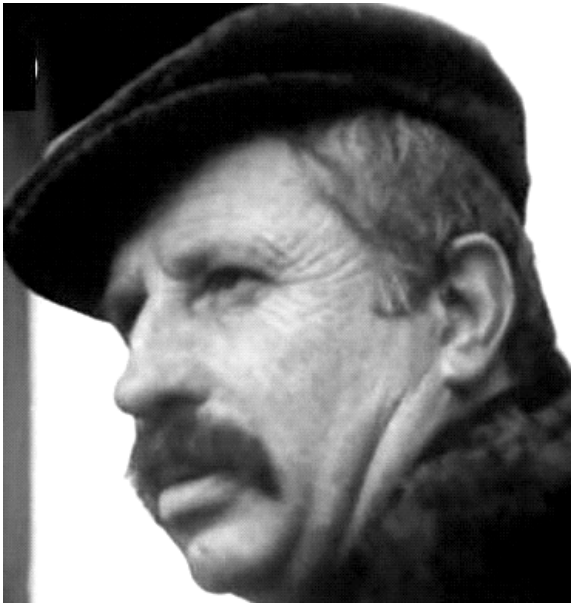
Bir de postacımız vardı ki sorma gitsin.. Mesela; bir postacı kıyafeti, çantası, şapkası v.s kostümcüde 100 Lira diyelim, o rolü oynayacak adamın yevmiyesi de 100 Lira olsun. Akıllı prodüksiyon amirleri Beyoğlu PTT sinde çalışan hakiki postacıya rolü oynatırdı. Kostümcüden alınacak bir postacı kıyafeti bedeli içinde hakiki postacı canlı olarak kendi gelirdi. Yani 200 Liraya halledilecek iş 100 Liraya bitirilmiş olurdu. Adı Mehmet Tokmak idi. İkiyüz kadar filmde oynamıştı.

Yokluklarla yapılan filmlerde her türlü tasarrufa dikkat edilirdi.Hele mekan kiralarında yeni kullanılmamış mekanlar aranır, mümkünse hatırla, para vermeden halledilmeye çalışılırdı. Çevresi geniş, hatırı büyük olan yapımcılar, hatırı veya yıldız, aktör ve aktristleri kullanarak girilmesi zor olan mekanlarda da filmlerinde çekme olanağını bulurlardı. Bunların başında da 32 filmde prodüksiyon müdürlüğünü yaptığım rahmetli Dündar Kılıç ve Yahya Kılıç abilerimizin şirketleri Cem ve Cumhur Film gelirdi. Türkan Şoray'ın, film çekilmesinde, devlet tarafından verilmeyen saray v.s gibi yerlerin mekan olarak kullanılmasında çok yardımları olmuştur ve öyle bilinir. Yani o filmlerin en büyüğünden en küçüğüne kadar, fedakarca ekip çalışmalarıyla yapıldığının kanıtı için bu örneği verdim.

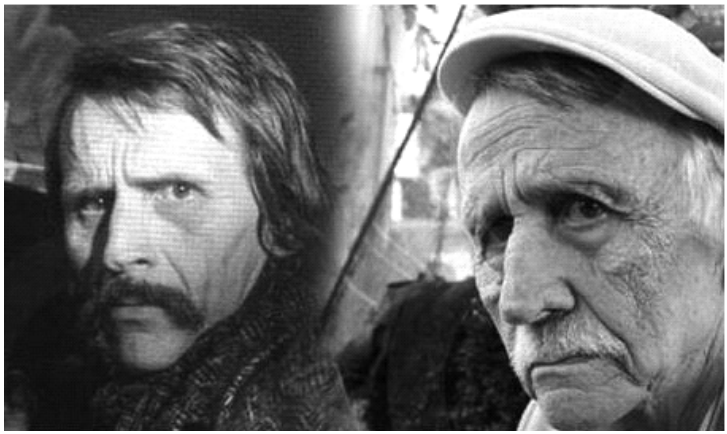
Kimse,bu benim işim değil diye yan çizmezdi. Başarının sırrı burada yatmaktadır sanırım...

TARZAN ÇETİN (ÇETİN BAŞARAN)

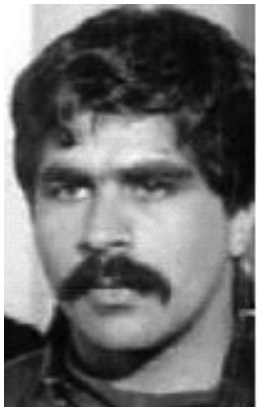
YILMAZ KURT

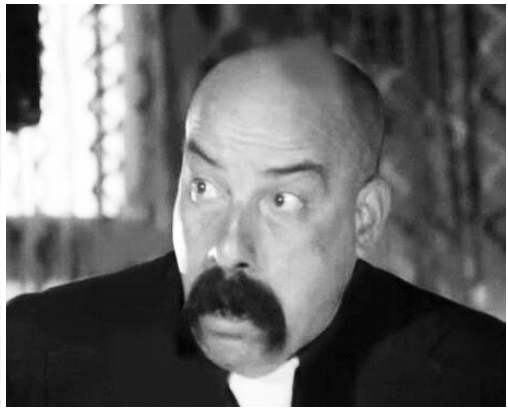
SÜHEYL EĞRİBOZ

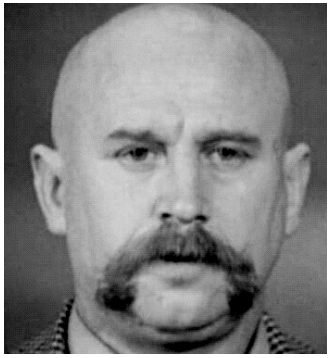
MEHMET SAMSA

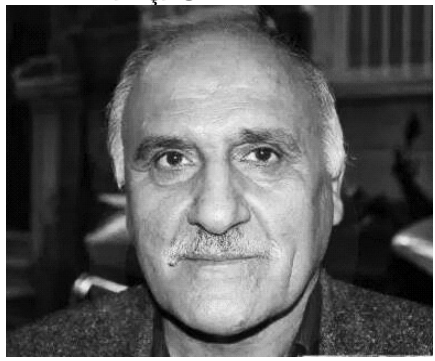
ADNAN MERSİNLİ

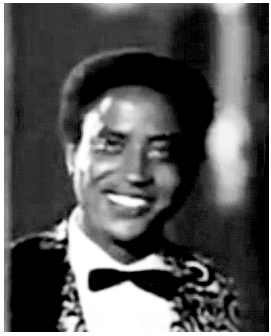
BALIKÇI CEVDET

KADİR KÖK

MEHMET UĞUR

KUBİLAY HAKAN

ÖZDEMİR VE BEN

ORTADAKİ POSTACI MEHMET ÇAKIR...SAĞDAKİ MEHMET GÜLER (TOKMAK)

HİKAYE 15

ANLAYIŞ FARKI

MERASİMLE, O GÜNKÜ GAZETECİLER ÖNÜNDE,GAZETELERE DE KONU OLAN SAÇIMIN FİLMDE GÖRÜNMEYEN, ÖZEL ALBÜMÜMDEN HABER FOTOĞRAFI

Cem Film ile yeni tanışmışım. Saçımı sakalımı, sadece bıyık bırakarak kazıtmışlar, rejisörümüz Orhan Elmas.. Hülya Koçyiğit, Aytaç Arman, Ali Şen, Hulusi Kentmen v.s kadrolu AŞKIN ZAFERİ adlı filmi çekiyoruz.

Hülya siyah çarşaflı bir köy öğretmeni, ben ise Osmanlıdan kalmış alaylı bir onbaşı çavuşuyum.

Rol gereği, sarhoş bir vaziyette Hülya'ya saldırıyorum, bu arada Hülya'nın öğrencisi köylü çocuğu rolün deki Aytaç Arman arkamdan gelip kafama birşey vurup beni bayıltıyor ve hocanımı kurtarıyor. Bu sahneyi patronların yakın dostu ağır abilerden Deniz Kalkavan adlı çok sevdiğim, alemde ismi olan, benden küçük olmasına rağmen ağabey dediğim, çok meşhur Kalkavan ailesinden ama,feleğin çemberini hulo hop gibi çevirmiş biri.. Bilahare, kendi film şirketi kurmuş ve kendisine film çekmeye yanaşmayan Cüneyt Arkın'ı yapımcı, prodüksiyon amiri (Tokmak) Mehmet Güler'in yakın dostu ve arkadaşı Çilli Hasan lakaplı Yeşilçam da çalışan birisine, Kadıköy tarafında Armutlu -Elmalı şimdi hatırlayamadığım gecekondu semtinde, Cüneyt Arkın film çekerken ayağından vurdurttuğu rivayet edilen ağabeyimizdi. Yani Yeşilçam'ın sakınılan patronlarından. Ha ! Aklıma gelmişken Selim Soydan'da Tophane'de Tayfunspor Klübü antrenörlüğü yaparken tanıdığı Tophaneli Arap Nasri'nin yakını olması dolayısıyla bu konuda epeyce ün yapmıştır. Neyse, gelelim konumuza.. Deniz abimiz gırgırı çok severdi..

Birgün yazıhanede kalabalık bir kabadayı takımı varken, Enis Karaduman, Dündar abi v.s

- Vallahi iyisin, rol bahanesiyle filmde Türkiye'nin hayran olduğu hanımları mıncıkla, sonra da gel bir de üste para iste deyince, orada bulunanlar koptular gülmekten ve iave etti, pekiyiii bu filmleri seyreden eş-leri nasıl düşünüyorlar bilemiyorum, dedi..

Kabadayılık yanı ve Türkiye gibi örf ve adetleri egemen olan erkeklerce dizayn edilmesinden olsa gerek, böyle düşünülür genellikle maalesef. Bir de suret yapmak günah olursa...

Sanatı sanat olarak görmeyenlerin çok ve egemen olduğu toplumlarda acı gerçek.. Sanat Mehter Takımı gibi ileri - geri, yerinde sayar. Hatta yasaklanır..

Sanata yasaklar koyan idarecilerle idare olunan devletlerde de hürriyet - müsavat - adalet olmaz.. Böyle devletlerin hala var olduğunun çok örneğini görebilirsiniz, biraz haritaya, biraz sağınıza solunuza bakarsanız neden bir adım ileri gitmediklerini hüsranla görürsünüz..

TRT 1
AŞKIN ZAFERİ

HİKAYE 16

AYNUR AYDAN

Benim tanıdığım şekliyle: Bilhassa Natuk abinin önerisiyle setlerden tanıdığım, hanımhanımcık, sessiz, işine bağlı, güzel bir kızdı.. Rolünü bir hakkın başarırdı.. Sonra, birden bir haber duyduk.. Bu duyduğum haberin en doğru şeklini kendinden dinledim.. Aynen buraya aktarıyorum..

- Devrin İçişleri Bakanıyla büyük bir aşk yaşadım. Gazetecilerin, Hiton Oteli'nde buluşmamızı görmeleri ile takip altına alınmışız.. Gazetecilerden Agah Özgüç ve Erol Dernek ilk gören olmuş, hemen Hürriyet Gazetesini aramış durumu haber vermişler.Büyük bir sansasyon oldu.. Olay basında kıyametler kopardı. Bunun neticesinde bakan istifa etti ve de o günkü hükümet düştü. Bu olaydan sonra gazete tirajları arttı.. Bir ay konu ve Aynur Aydan haberleri gazetelere manşet oldu.Aslında beraberliğimiz hiç menfaatsiz büyük bir aşktı. Bu olay beni çok sarsmıştı.. İçime kapandım.. Hergün ağlıyordum. O duygularımı hala içimden ata -madım ve aynı saflıkla yaşıyorum.. Bir daha görüşmedik.. Gazetecilerin merak ve haber verme dürtüleri bizi birbirimizden tamamen kopardı.. İkimiz de acı çektik.. Bu benim hayatımın en büyük olayıydı.. Ondan sonra aşk olaylarına kapımı kapadım..

Aynur'un sinema yaşantısında, Aynur denildiğinde birçok Aynur arasından Bakan düşüren kadın diye Türkiye politikasında ve Yeşilçam sinemasında anılan tek kadın oldu Aynur Aydan.. Bilahare kendisi Yeşilçam hayatı bitince emlak alım satım işleriyle uğraşan bir iş hanımı oldu.. Çokşık giyinirdi, para kazanmayı bilirdi ve diğer Yeşilçamlılara göre daha akıllı bir şekilde yarınlarını garanti almayı başardı. Son günlerini yaşayan Yeşilçam emekçilerinden en varlıklı olanı herhalde Aynur Aydan'dır...

Aynur'a kalben sevgilerimi yolluyorum....

HİKAYE 17

URFA'DA ÇEKİLEN HZ. ÖMER TAVLA HİKAYESİ

Urfa'da Hz. Ömer filminin bittiği akşam,Uğur Filmin çektiği,Osman Seden'in yönettiği film için telefon geldi. Yarın senin platoda yani dekorda sahnelerin var,gelebileceğini sanmıyoruz,-sabah burada olursan çok iyi, yoksa rolü Feridun Çölgeçen'e vereceğiz dediler.Ben,yetişmeye çalışacağım dedim. Urfa'dan İstanbul'a otobüs o zamanlarda 35 - 40 saatte ulaşıyor. Uçak yok, sabah uçak var, mecburen havaalanında sabahladım. Uçak gidiyor, içim daha hızlı gidiyor.. Sabah 10.30 sularında Yeşilköy'e indik. 11.00 de şehire, Şişhane son durağa gelen havaalanı otobüsüne bindim. Yol bir saat sürüyor. Şişhane'den bir taksi tuttum. Havaalanından taksi tutacak kadar param kalmamıştı uçağa falan verince. Beyoğlu'nda Kemal Film platosu vardı, Tarlabaşı'ndan Kasımpaşaya inen yol üzerinde, ekip orada çalışıyordu.Feridun Çölgeçen'e elbiseleri filan giydirmişler ve bir plan çekmişler ama rejisör Osman Seden mutlu değil. Çekimin uzun bir bölümü develerle, atlarla çölde çekilecek, Feridun Çölgeçen monşer salon adamı, Osman ağabey istediği randımanı alamayacağını bildiği için, beni görünce, ilk uçakla geldim ama ancak yetişebildim dedim, çok sevindi. Bir punduna getirilip Feridun Çölgeçen'den vazgeçildi. Feridun Çölgeçen'den, çok konuşup, çok dedikodu yaptığı için

patronlar rejisörler çekinirlerdi. Feridun Çölgeçen yıllarca benimle konuşmadı. Papyonla dolaşan, Avrupa'da Amerika'da yaşamış biriydi. Filmlerde karşılaşsak bile konuşmuyorduk. Halbuki benim rolümü o almıştı, ben yetişince rolü iade aldım..

Film HZ.ÖMER'İN ADALETİ ismiyle piyasaya çıktı. Başrolünü Ankara Devlet Tiyatroları müdürü Cüneyt Gökçer ve Fatma Girik oynuyordu. Bense ateşe tapanların başı olan Hermezan adlı bir Arap liderini oynuyordum. Hz. Ömer'i öldürtmesindeki azmettirici rolüydü. Öldüreni de Süheyl Eğriboz oynamıştı.

İki Hz. Ömer filmi çekilmiştir. Birinde Orçun Sonat başrolü, diğerinde de bahsettiğim büyük tiyatro sanatçısı Cüneyt Gökçer oynamıştır. İkisine de rahmetler dilerim. Cennet mekanları olmuştur inşallah....

Urfa'da çalışmalarımız sırasında, kaldığımız otelin yanıbaşında, alçak ufak masalar ve çok alçak iskemleleri olan bir kahve vardı. Akşamları dinlenirken kağıt, tavla v.s oynardık. Ben tavlayı çok iyi oynar, çok iyi zar tutardım. O havali de tavla hastası. Herhalde tavla ön planda, ekipten de reklamım yapılınca, tavla müsabakaları yapılmaya başladı. Urfalılar, yani oradaki yerli vatandaşlarla beni kapıştırıyorlar. Sırrı Elitaş Kürtçe bildiği için, işi o organize ediyor.

Mardin kapısı, Diyarbakır kapısı tabir edilen yerlerdeki kumarhanelerden tavla üstatları geliyor. Hepsini 5 - 1 veya 5 - 2 yeniyorum. Birkaç akşam üstü süren müsabaka sonunda Urfa'da yenmediğim adam kalmadı. Benim de işim bitmişti. Diğer bahsettiğim filme yetişmem lazımdı. Akşam yola çıkacaktım. Odama haber geldi. Sakın ha aşağı inme, tavlada yendiğin adamlar içkili, seni dövmeye gelmişler nasıl bizi madara eder diye, dediler. Sırrı da; Ekrem otelden ayrıldı, İstanbul'a döndü diye sakinleştirmiş, kahve filan ısmarlamış. Gittikleri tamamen anlaşıldıktan sonra, o gece Diyarbakır havaalanına kapağı attım ama ancak sabah ilk uçakla İstanbul'a geldim.

Sırrı Eltaş'ın hasta olduğunu duymuştum. Eşi tarafından ölüme doğru gittiği söylendi.. Beni Urfa'da ölümden kurtaran arkadaşıma yardım edemiyordum. Birkaç gün sonra ecele boyun eğ-

diğini gördüm. Birşey yapamamanın acziyle, Yaradan karşısında boynumu büktüm. O toprağa gömülürken ben de gözyaşlarımı kalbime gömdüm.. Nurlar içinde yat emektar kardeşim.....

HİKAYE 18

İYİ Kİ VARSINIZ ÇOCUKLAR

YILLAR.. YILLAR EVVELİ SEYRETTİĞİM FİLMDE SİRKLERDE BİR PALYAÇO, BU VİDEODAKİ GİBİ ÇOCUKLARI KATILA KATILA GÜLDÜRÜYORDU.. PALYAÇO DA BU DURUMDAN ÇOK MUTLU OLUYORDU.. BİR ARA ÜST SIRALARDA BİR ÇOCUĞUN HİÇ GÜLMEDİĞİNİ FARK ETTİ.. SİRKİN ORTASINDAN YÜRÜYEREK GÜLENLERİN YANINDAN GEÇİP, ÇOCUĞUN YANINA GİTTİ... BİRDEN DONDU KALDI.. GÜLMEYEN ÇOCUĞA BAKINCA.. SURATI ASILDI AMMA GÖZLERİNDEN DAMLALAR AKIYORDU... ÇOCUĞUN İKİ AYAĞI YOKTU.. AYAK YERİNE İKİ DEMİR PROTEZ TAKILMIŞTI..... BİRDEN PALYAÇOYA BAKAN ÇOCUK KATILA KATILA GÜLMEYE BAŞLADI.. SEVİNÇTEN MUTLULUKTAN, YAŞASIN PALYAÇO AĞLIYOR DİYE GÜLÜYORDU PROTEZ BACAKLI ÇOCUK.. ÇOCUK MUTLU OLMUŞTU. AMA: PALYAÇO, ARANAN BİR KANUN KAÇAĞI İDİ.. SİRKTE HEP O BOYALI YÜZLE SAKLANIP YAŞIYORDU... AĞLAMAKTAN AKAN YAŞLARI YÜZÜNÜN TÜM BOYALARINI SİLMİŞ ASIL YÜZÜ GÖRÜNMÜŞTÜ.. SİRKTE BULUNAN İKİ POLİS HEMEN TANIDILAR PALYAÇOYU.. YAKALAYIP GÖTÜRDÜLER.. HAPİSHANEYE TEKRAR.. PALYAÇO DEMİR PARMAKLIKLAR

ARASINDA HUZURLU CEZASINI ÇEKİYORDU.. DEMİR BACAKLI ÇOCUĞU GÜLDÜRMÜŞTÜ YA.. HÜCRESİNDE O DA MUTLU MUTLU GÜLÜYORDU.

ARTIK.....SON DEMLERİMDE.. YAŞADIĞIM İNKUMU BELDEMDEKİ EVDE İKİ BUÇUĞA, İKİ BUÇUK HÜCRE GİBİ BİR ODADAYIM PALYAÇO GİBİ BENDE.. KOMEDİ DENEME VİDEOMLA BU RESİMDEKİ KÜÇÜĞÜ KAHKAHALARLA GÜLDÜRDÜM YA..... YILLARCA YEŞİLÇAMDA OYNADIĞIM FİLMLERDE HEP KIZARLARDI BANA.. İNANIN GÜLDÜRENLERİ KISKANIRDIM HEP.. DERİM YA SANATIN YAŞI VE SONU YOK DİYE.. HİÇ AKLIMA GELİR Mİ İDİ İNTERNET DENİLEN ALET ÇIKACAK. BANA DA BİR VAHİY GELECEK. EŞİMLE EKREM NE YAPIYORSUN VİDEOLARINI AKIL EDİP SİZLERE SUNACAĞIM.. VE O KIZDIĞINIZ ADAMA ÇOCUKLARINIZ BİLE GÜLECEK..... ÇOK ÖDÜLÜM VAR AMA İNANIN BU SAYIN T.C. CANER CANDEMİR BEYİN GÖNDERDİĞİ BU BİZİM VİDEODA MİNİK YAVRULARININ SEYREDERKEN MUTLULUĞU, ATTIĞI HER KAHKAHA EN BÜYÜK OSKAR ÖDÜLÜM OLDU.. ÇOCUKLAR GÜLDÜ YA O İŞTE BENİM SANAT HAYATIMIN ÖVÜNCESİ OLARAK KALBİMİN BAŞ KÖŞESİNE OTURDU... BANA SORUYORDUNUZ.. HANGİ FİLMİNİZDE Kİ ROLÜNÜZÜ SEVERDİNİZ DİYE...YARIŞAN ATLAR İÇİN SÖYLENDİĞİ GİBİ.....AÇIK ARA..... EKREM. NE.YAPIYORSUN..... ALLAH ALLAH ADLI SKECİMİZİ TEK GEÇERİM.... EN MUTLU GÜNÜM BENİM..... İÇMEDEN SARHOŞ OLDUM DENİR YA.. İŞTE ÖYLEYİM.. İYİ Kİ VARSINIZ ÇOCUKLAR.. BENİ ÇOCUK GİBİ SEVİNDİRDİNİZ.. SAĞ OLUNUZ...SAĞLIKLI, MUTLU BENİM YAŞIMI BULURSUNUZ.. İNSALLAH..... (AYRICA İLKOKUL BİRİNCİ SINIFLARDAKİ ÖĞRENCİLERİNE ATASÖZLERİNİ BU VİDEOLARIMI PROJEKSİYON YAPARAK ANLATAN SEVDİRMEYE GAYRET GÖSTEREN YÜZLERCE ÖĞRETMENE DE SONSUZ TEŞEKKÜRLER.)

HİKAYE 19

KUZGUNCUK

O yıllar 16 yaşındaydım. İskeleden çıkınca 60 metre ileride Ayhan Sokakta 4 katlı iki binada ve her katında iki odası bulunan annemin babası yani dedeme ait, sefertası gibi, iki bitişik binadan yapılmış evlerde (sadece bizim ailenin oturduğu) yaşıyorduk. İstanbul Lisesine giderken ve dönerken genellikle 63 numaralı tarihi Sütlüce vapuru denk gelirdi. Kuzguncuk İstanbul'un en asil köyüydü. Nasıl anlatılır bu buğulu gözlerle o asalet ve insanlık abidesi belde, bilemiyorum. Nereden başlayayım, 8 yaşında Takui isimli ufacık kızımız 7 lisan konuşurdu. Evimizin karşısında Bulgar Koço ağabeyimiz ve kızkardeşi Jive ablamız vardı. 30 metre yan sokağımızda Hülya, Feryal, Nilüfer Koçyiğit kardeşlerin ailesi, biraz ileride marangoz Osman ağabey, bitişik sokağında Perez ağabeyimiz, sokağın çıkışında Rıfat Ilgaz'ın hanımı, oğlu Aydın, kızı Yıldızlar otururdu. İcadiye Caddesine dönmeden, deniz üstünde kör İsmet in meyhanesi vardı. Caddeye girerken deli Yılmaz'ın babasının sözüm ona berber dükkanı vardı, şişeyi alan oradaydı, meyhane desek yeri vardı. Bir de Yılmaz' ın ağabeyi 11 sene Bahriye askerliği yapmış, İstanbul'u yumruğu ile titreten Selahattin ağabey, bahriye çavuşu Hasan ağabey, boksör Ekrem

ağabey lerimiz çevrenin en ünlü kabadayılarıydılar. Biraz ileride Toma'nın meyhanesi, biraz ileride Mihail'in meyhanesi, yanında berber Kiryazi'nin dükkanı ve kilise,pardon İcadiye Caddesine girerken Havrayı atladım. Beylerbeyi tarafına giden caddede de kilise ve camii yanyanadır ve ilktir dünyada..

Sen, 83 yaşıma gelince ancak idrak ediyorum ki, dünyaya, her türlü dinden, her türlü ırktan insanların bir arada mutluluk içinde nasıl yaşanacağını gösteren bir köy değil, dünya çapında akademik bir okuldun..

Canımdan aziz Kuzguncuğum... Annemin teyzesi de senin bağrında, Cemil Molla Mezarlığı'nda yatıyor.. Bana gelince, bilmiyorum ama kalbim İstanbul ve Yeşilçam'da, Kuzguncuk'ta yatacak dünya durdukça.

HİKAYE 20

ALİ ÜSTÜNTAŞ - ZUHAL ÜSTÜNTAŞ

Ali Üstüntaş'ın rahatsızlığı nedeniyle yattığı, Zuhal Üstüntaş'ın da hemşire olarak çalıştığı

Heybeliada Senatoryumu

ZUHAL ÜSTÜNTAŞ

ALİ ÜSTÜNTAŞ

Zuhal ablayı filmlerinden ve Natuk Baytan abinin rejisörlüğünü yaptığı birçok filmden tanırım. Zayıf denecek ince, ufakça bir fiziğe sahipti. İşinde en titiz asistanların başında gelirdi. Yapım yönetmenliği yaptığım filmlerin çoğunda asistanlık yapmıştır. Bir de evveliyatımız var. Rahmetli 28 yaşında Ankara'da vefat eden askeri doktor ağabeyim Muammer Gökkaya'nın tıbbiyede okurken, taaa talebelik zamanından arkadaşı Ali Üstüntaş ın eşi idi. Size Zuhal ablayı daha güzel anlatabilmek için anılarıma daldım.

Beyoğlu'na yeni yeni çıkıyorum. 15 - 16 yaşlarındayım.İstik-

lal Caddesinde iki çok yakışıklı ağabey gördüm. İnanır mısınız, gayri ihtiyari arkalarından gittikleri yere kadar takip ettim imrenerek gıptayla Allah bu kadar muhteşem iki insanı nasıl yaratmış diye hayretle... Atlas Sinemasının içinde mi, dışında mı şimdi çıkaramıyo-rum bir yere girdiler. Zannederim ismi Kulis olan içkili, sanatçıların gittikleri nezih bir lokanta, bar tipi bir yerdi. Bitişiğinde de tiyatro salonu. Sonradan öğrendim, ağabeyimin de çok samimi oldukları Ali Üstüntaş ve Suat Taner ağabeylermiş. İkisi de o devrin tiyatroda ve sinemada ünlü kişileriydi. Kendime onları örnek almışım herhalde ki ilerdeki Yeşilçam tohumlarımın atılmasına sebep olmuşlar.

Neyse.. Ali Üstüntaş ağabeyimiz Güzel Sanatlar Akademisi mezunu, yakışıklılığı kadar kültürlü, sol fikirleri nedeniyle hapislerde yatmış ve Zuhal Üstüntaş ablamızla mutlu bir yuva kurmuş.

Eski bir gazetecinin onun için yazdığı şu satırları aktarıyorum sizlere; Gerçekten çok yakışıklı, sanatkar ve efendi olan insanı baltalamak isteyenler benim naçiz tavsiyem, kıramadığınız bu eli öpmek nezaketinde bulunun ve lütfen sıraya girin, selam durun Ali Üstüntaş geliyor. (Vecdi Benderli.. Yazar)

Ali Üstüntaş hastalığı nedeniyle Heybeliada Verem Hastanesinde yatarken kendisine bakan hemşire olarak çalışan Zuhal ablayla tanışmıştı. Taburcu olurken, Zuhal abla onunla beraber hastanedeki görevini bırakarak, kendini tamamen Ali ağabeyin tedavisi işine adadı.

Birgün misafirlikte otururken, izin isteyip, gitmek istediğinde.. Nişanlım Ali rahatsız, ona iğne yapmam lazım diyerek, gözyaşlarını silerek evden ayrıldığı söylenirdi.

Ali Üstüntaş ağabeyin hastalığı iki sene sürdü. Zuhal isimli hemşire, yıldız adı olmaktan çıktı, kutsal bir mana kazanmıştı.

Doktorların ve tüm tiyatro çalışanlarının Ali ağabeyden ümitlerini kestikleri anda, Zuhal abla Ali ağabey ile evlendi. Bu davranış ne fedakarlığa, ne vefakarlığa sığardı, tek kelime ile aşkın, sevginin manevi heykeliydi. Doktorların sabaha çıkmaz dedikle-

ri bir hasta ile hayatını birleştiren bir sevgili anlatacak derecede ne yazarım ne de hiçbir dilde böyle bir kelime olduğuna inanmıyorum ve Zuhal Üstüntaş'ın kadın değil, kadınlığın evliyası olduğundan hiç şüphem yok.

Ali ağabeyi, devrin çaresiz ve en tehlikeli hastalığı olan veremden kaybettik.

Zuhal abla, bayrağı Ali ağabeyden alarak Yeşilçam'da yıllarca reji asistanlığı yaptı. Hele T.R.T nin çektiği Natuk Baytan'ın rejisörlüğünü yaptığı DUVARDA KAN VAR (Talat Paşanın Öldürülüşü) dizisinde, hem oynadığı rolle hem de asistanlık hali hala gözlerimin önündedir. O kadar fimde oynamış Zuhal Üstüntaş ablamızın Antalya'da öldüğünü bu vesileyle öğrendim. Her ikisine de rahmetler dilerim.

Dünya klasiği Leyla ile Mecnun varsa, Yeşilçam'ın da Zuhal ile Alisi vardı.

Tek oğulları Almanya'da yaşıyormuş..

ZUHAL ÜSTÜNTAŞ ABLAYLA

HİKAYE 21

İNTERNET HIRSIZLARINA

Bu yazdığım yazının Yeşilçam hayatımla hiç ilgisi yokmuş gibi gelse bile, aslında bütün Yeşilçam dostlarımla görüştüğüm ve yine Yeşilçam ve yaşamıma ait tüm resimlerimi, albümlerimi,-yazılarımı 29. 08. 2013 günü sabah 11.00 sularında, internetteki sayfamı bilemediğim biri veya birileri tarafından çalındığını öğrendim.

Bir tıp talebesinin beni tetkik ederek diploma alabileceği çeşitli rahatsızlıkları olan bendeniz çöküp kaldım. Sanki çok yakınımı kaybetmiş gibi oldum. İlgili her resmi işlemlerin yapılması için tüm girişimlerimi yaptım. Bulacaklarını vaat ettiler.

Atasözlerimize, millete mal olmuş fıkra kahramanlarına hayranımdır. Mesela Temel-Fadime,Haso-Memo, Hacivat - Karagöz ve bilhassa Nasrettin Hocamıza ait fıkralar hayatımızın her anında hatırlanır, anılır. Bu olayda da böyle oldu. Sağolsun, şikayetim üzerine kendilerini hiç belli etmeyen hukukçu mu, polis mi hangi teşkilat olduğunu bilmediğim kişiler beni sorgulamaya başladılar. Çok absürt sualler sordular, cevaplarını aldılar. Sonra da sağolsunlar sayfamı iade ettiler ve Türkiye'de adaletin varol-

duğuna inandırdılar ve Konya doğumlu olduğumdan, kazamız olan Akşehirli hemşerim Nasrettin Hocanın fıkrasında olduğu gibi, eşeğini kaybedip bulduğundaki sevinci bana yaşattılar. Hiç tanımadığım bu adalet temsilcilerine kitabımda da teşekkürü borç bildim.

Aklıma da Almanya'da kraliyet zamanında yaşanmış bir olay geldi.

Bir zamanlar, kralın biri çok güzel bir göl kenarına saray yaptırmaya karar veriyor. Sarayı yaptıracağı yerde, koskoca, atalarından kalmış, bir köylüye ait değirmenin yıkılması lazım. Kralın adamları değirmeni satın almaya çalışıyorlar. Köylü,ata yadigarımı dünyaları verseniz satmam diye diretiyor.Kral yanına çağırtıyor, ona da kat'iyen satmayacağını söylüyor ve krala karşı dava açıyor. Ne mi oluyor ?

Mahkeme, değirmeni kral da istese yıkamayacağına karar veriyor.

Saray değirmenin önündeki araziye yapılıyor ve önde saray, arkada değirmen hala duruyor ve şu söz meşhur oluyor." ALMANYA'DA KRAL VARSA, BERLİN'DE DE HAKİMLER DE VAR"

Emek Sinemasını yıkanlar, buna karar veren adalet mensupları hakimler bu yazımı inşallah okurlar. Türk adaletinden ümi-

dimi kesmişken Nazım Hikmet gibi, adaletimiz de bakir kalmış adalet dağıtanların da Facebook umu iade edenler gibi olduğunu idrak ederek Türkiyemin geleceği adına mutlu oldum.

Yaşasın adalet ve temsilcileri...

Facebookum iade edilince, Nasrettin Hocanın hikayesi gibi,- kaybettiği eşeği bulan hocanın sevincini yaşamıştım inanın..

HİKAYE 22

KAMERAMAN MUSTAFA YILMAZ

Mustafa, uzunca boylu, ince fakat güçlü bir yapıya sahip, M.H.P Ülkücü bıyıkları olan (o devirde bıyıkların ucu uzun ve çeneye doğru uzatılmış hali), iyi ve güçlü kollarıyla kamera elinde, şaryo kullanmadan hareketli film çeken bir Yeşilçam emekçisiydi.

Birgün çalışma sırasında midesinde müthiş sancılar duyarak çalışamayacak duruma gelince, iş yine başa düştü.

O devirde kimsenin sigortası yapılmıyor, sağlık güvencesi de yok dolayısıyla.. Neyse.. Ablam Kamuran Gökkaya'nın İstanbul Cerrahpaşa Hastanesinde başeczacı olduğu günlere rastladı, Mustafa'yı hastaneye götürdüm. Midesinde yara olduğu tesbit edildi. Acele ameliyat edilmesi gerekiyor. Tutturdu dünya çapında ünlü, hastanenin doktoru Tarık Minkari'yi istiyor. Hemen ablamı devreye soktuk. Tarık Minkari hocamdan hemen okey alındı.

Size Profosör Dr. Tarık Minkari'nin namını da anlatayım. Bir hastanın midesinin onda dokuzunu kesip, bağırsağından aldığı parçalarını midesine dikerek yeni bir mide yapmış ve hasta sağ-

lığına kavuşmuş. On yıl kadar yaşamış, incir toplarken ağaçtan düşerek beyin kanamasından vefat etmiştir. Tıp, dünya tarihine bu ameliyat ile, altın eldivenli Prof. Dr. Tarık Minkari olarak geçmiştir. Rahmetle ve saygıyla analım.

Evet.. Ameliyatı Prof. Dr. Tarık Minkari hoca yaptı, Mustafa'da sağlığına kavuştu, film çekimini tamamladı.

Benim kaderim yine tecelli etti. Tarafımdan ablam aracılığı ile yaptırılan emekçi Mustafa Yımaz'ın ameliyatı, yine patronlarımız Yahya ve Dündar Kılıç'ın yaptırdığı varsayımıyla tüm Yeşilçam'da, helal olsun Dündar Kılıç'a Mustafa Yılmaz' ı Dr. Tarık Minkari'ye ameliyat ettirerek hayatını kurtardı lafları ayyuka çıktı.

Sabahları işe başlarken, daha terlemeden paralarını almaları, tarafımdan yapıldığı halde, yine Yeşilçam da Yahya ve Dündar Kılıç ! a maledilmiş, yani patronlara... Savaşı asker yapar, övgü de kazanma da paşaya mal edilir, bu da böyle oldu..

Ama hem patronlarıma, hem Mustafa Yılmaz'a haklarımı helal ediyorum. Arkadaşımı sağlığına patronlarımı da üne kavuşturmanın sessizliği, sakladığım vicdan huzurumla, gururla, hak edenin bildiği ama halkın ve Yeşilçam'ın bilmediği bu olayı, inanın utanarak yazıyorum..

Bunu, sırf düzenin nasıl işlediğini göstermek için sizlere anlattım. Yaptığım iyiliğin Allah nezdinde azalacağını bile bile.. Beni bağışlayın, hiç olmazsa bu satırlarla baş kaldırayım emekçinin bozuk para gibi harcandığı kapital düzenine.....

HİKAYE 23

KAYNANALAR

Televizyon hayli yol almış, aşağı yukarı tüm evlerde var. Halka dizi merakı aşılanıyor. Hele yabancı diziler... Dallas diye bir dizi var ki Yeşilçam'ı yıllarca kıskaç altında tutan.. Sansür heyetinin silah olarak kullandığı örf ve adetlerimize aykırı maddesini oldum olası anlayamadım. Sanki ecnebi toplumlarda olanlar, Türk ve müslüman toplumunda olmazmış gibi.. (Aslında bal gibi olur bizde ve bize benzer toplumlarda daniskası olur da, yalnız gizli kapaklısı olur, kedinin pisliğini kapattığı gibi saklarız) Neyse, kimin eli kimin cebinde olduğu belli olmayan bu Dallas adlı dizi yıllarca sürdü.

Televizyonda dizi merakından nasibini alan ve uzunca zaman yayında kalan Kaynanalar adlı yerli bir komedi dizisi vardı. Kayserili, sonradan görme bir ailenin tüm fertlerini konu eden, komik, sıkılmadan her kesimin rahatça seyrettiği yerli bir dizi Kaynanalar... Bu da yıllarca oynadı. Berker İnanoğlu sinemalarda gösterilmek üzere film yaptı. Filmin ismi NURİ KANTAR AİLESİ, çekim yılı 1975, Yapımcı Sezer Film, prodüktör Berker İnanoğlu, yönetmen Ertem Göreç, kameraman Orhan Kapkı.. Oyuncular : Tekin Akmansoy, Leman Çidamlı, Defne Yalnız, Hülya Tuğlu,

Türker Tekin, Feridun Çölgeçen, Nubar Terziyan, Atıf Kaptan, Ekrem Gökkaya, Macit Flordun, Tevhit Bilge, Şişko Nuri, Hasan Ceylan, Yüksel Gözen, İsmail Hakkı Şen, Ekrem Dümer, Nezihe Güler, Yavuz Şeker..

Kadro o devrin hatırı sayılır,oldukça ağır aktör ve aktristlerinden oluşmuş. Eh ! Televizyonda da milyonlarca seyircisi var. Sinemada da iş yapar düşüncesiyle yapılmış bir proje ve neticesi de hasılat yönünden gayet iyiydi.

Filmde tipler malum, Tekin Akmansoy Nuri Kantar ismiyle, Kayseri aksanı ile konuşan, sonradan zengin olan ailenin reisi. Leman Çıdamlı Nuriye ismiyle onun hanımı, herşeyi yeni gören ve şaşkınlığını, görgüsüzlüğünü fazlaca hissettiren çizgide.. Bir de o kalitenin hizmetçisi Defne Yalnız Döndü rolünde, kadrosuna Yeşilçam katılmış kokteyl bir film.

Rejisörümüz Ertem Göreç uzun boylu olmamasına rağmen

milli takıma çıkacak kadar sporcu, basketbolcu ve mükemmel bir İstanbul beyfendisi.

İçine bastırdığı aktörlük özeninden olsa gerek, çekim sırasındaki rollerin çoğunu oyunculara anlatmaz evvela ne yapacaksa kendi yapar, yaptığının aynısını senin yapmanı isterdi. Yani senaryonun bütün rollerini evvela kendi oynar, sonra da oyuncular oynarken filme çekerdi. Hızlı konuşur, hızlı hareketliydi. Lastik top gibi yerinde duramazdı. Allah uzun ömürler versin..

Benimle iligili sahneleri çekmek için güzel Bursamızın tarihi Büyük Termal Otelinin naturel sıcak sulu havuzlu hamamında çalışmak üzere Bursa'ya gittik.

Böyle yerleri senaryo gereği ilk defa gören Nuri Kantar, eşi ve hizmetçisi sauna sıcaklığında, bornuzlarıyla terler içinde otururken ailenin yanına biraz monşerce bir adam gelerek selam veriyor (bu rolü ben oynuyordum) ve kendini tanıtıyor.

- Ünlü romancı Semih Sami Sensay.. Memnun oldum diyerek yanlarına çöküyor.

Senaryo ve romanlarında yazdığı bütün olayları yaşadıktan sonra kaleme aldığını, mesela diyerek, havu - vuza yan uçarak atlıyor, boğma sahnesini ve romanında yazdığı olayları sırayla gösteriyor. Nuri Kantar ve ailesi ağızları bir karış açık hayranlıkla büyük bir yazara gösterilen beğeni belirtilerini kendi kültürlerince taktir ediyor, espriler yapıyorlar v.s.

Yalnız, bu sahnede ki suya atlamalar, suda boğulma gösterileri planları defalarca sevgili rejisörümüz Ertem Göreç tarafından yapılıyor.. Atlıyor, çıkıyor.. Yok şöyle atla diyor, böyle atla diyor ve sıra o rolü oynayan bendenize geliyor..

Yani, rejisörümüz Ertem Göreç, kendi rejisörlük tarzını bana filmde oyunculuk özlemini gidermek üze re gösteriyor. Sauna sıcaklığını bilemiyorum. Buharlar içindesiniz, üzerimizdeki bornoz terden sırılsıklam olmuş kamera makinalarının camları bile buhar içinde, provalar başlıyor. Ertem ağabeyimiz benim suya atlamamı beğenmiyor, dikkat et, bak diye fırsat bilip aktörlük duygusunu tekrar yaşamak için olsa gerek yine kendini havuza fırlatıyor, sudaki sahneler tekrarlanıyor. Beş altı provadan sonra (atla - çık) çekim başlıyor. İki - üç tekrarla da (kah kameranın camları silindiğinden) film çekiliyor. Sudaki sahnelerin sonunda romancıya hayranlıkları müthiş artmış olan ailenin yanındaki sahnelere geçiliyor. Son sahnede iki ızbandut gibi adam saunaya girerek roman - senaryo yazarı Semih Sami Sensay'ı alelacele kollarından yakalayarak şaşkınlık içindeki Nuri Kantar ailesine,

- Bu adam Bakırköy Akıl Hastanesinden kaçmış, cinayeti olan

azgın bir deli diyerek kelepçeleyip götürüyorlar. Nuri Kantar ve ailesi adamın arkasından bakakalıyorlar.

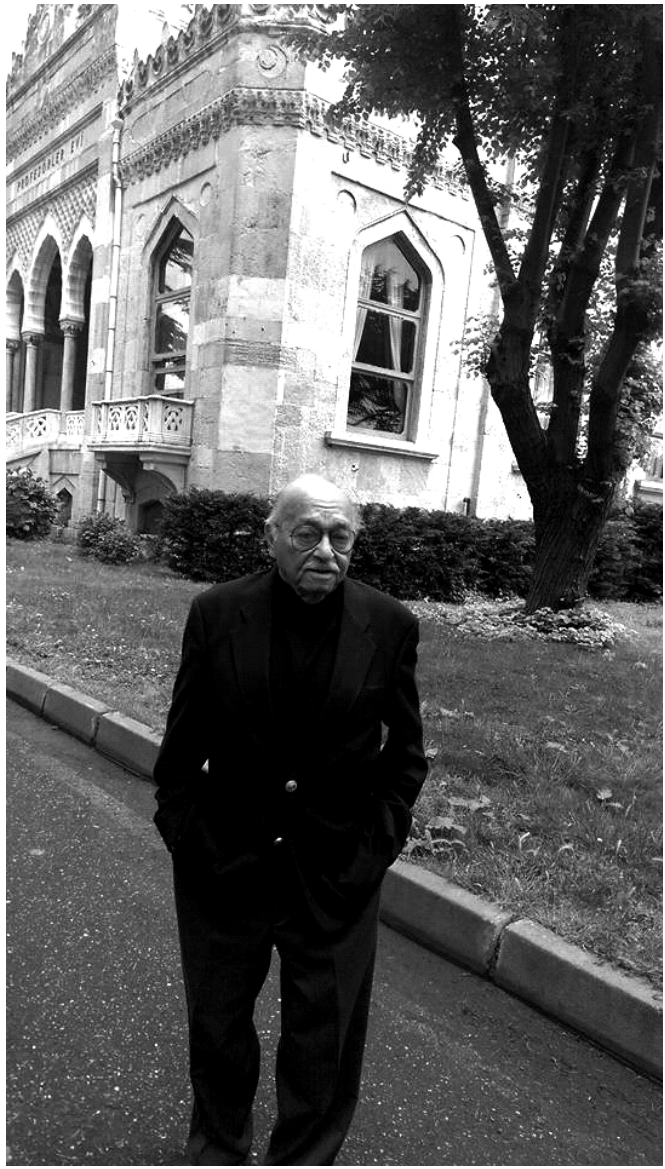
Vallahi bu sahnelerin çekimi sırasında Ertem Göreç abimi bimem ama ben 6 - 7 kilo vermiştim. İstanbula gelene kadar da en az 3 - 4 litre su içtim.

Şimdi düşündüm de nasıl bizi oayalamışın, ne olaylar yaşatmışın, zorlukların bile hatırlanınca hoşnut olunuyor. İlerisi için, emeklilik hariç hiç bir imkan vermedin ama beni ve benim gibi olanları çok güzel yaşattın. Çok yerler gösterdin, çok şeyler öğrettin. İyi ki varmışın Yeşilçam seni tüm içtenliğimle bin kere saygıyla selamlıyorum.

20.09.2013

HİKAYE 24

ARAM GÜLYÜZ

.....YEŞİLÇAMDA BİR GÜLER YÜZ..... ARAM GÜLYÜZ... Bana, sorarlardı hep en çok hangi rejisörü severdin diye... Metin Erksan.. Natuk Baytan.. Aram Gülyüz.. bu üçü ön planda gelir..... benim için.. başarı.. oynadığım rol değerlerini bir yana bırakırsak..... en zevk aldığın çekimleri kiminle yaptığımı yani film setleri en eğlenceli geçeni hangisi derseniz.. kayıtsız şartsız Aram Gülyüzün çektiği film setleri... Hele bir de başrolde Sadri Alışık ağabey varsa, hani iki katlı kaymaklı kadayıf, tadından yenilemeyen... Natuk Baytan ağabey ve Kemal Sunal ın oynadığı ve benim de prodüksiyon amirliğini yaptığım, roller oynadığım çekimlerde set çalışmaları zevkli geçerdi, amma.. İnanın Aram Gülyüz'ün setindeki hazzı hiç bir yerde bulamazsınız,bulamazdım da..... bir İstanbul beyefendisi, görgüsü, aile kalitesi ancak bu kadar olabilir... bu satırları yazdığım 6 şubat 2017 tarihinde benim gibi Yeşilçamın yaşayan çınarlarından ağabeyime uzun yıllar dilerim.. İyi ki vardın Yeşilçam, böyle insanlık abidelerini örnek olarak sonsuzluğa yücelttin..

Aram Gülyüz ağabeyi tanıyın eski İstanbul havasını teneffüs edersiniz... hani kaybolmuş olan... ah İSTANBUL.. ah İSTANBUL..... (atını seven kovboy ve tatlım.film setleri.örnekdir.)

İZZET GÜNAY
RET KİD
GÜLGÜN ERDEM
ve
KAMURAN AKKOR
MATRAK KOVBOY FİLMİ
TAMAMEN RENKSİZ

HİKAYE 25

AHMET MEKİN

Bir Ahmet Mekin vardı ki, her kimse Yeşilçam'da ona ağabey demek gereğini duyardı. Kendinden büyükler bile.. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen, benim yapım yönetmenliğim sırasında para benim elimde olduğu için, ekmek kavgasında Yeşilçam emekçisinin hepsi, bir Natuk ağabeye bir de bana baba diye hitap ederlerdi.. Ahmet Mekin'e de hepimiz ağabey derdik. Otoriter görüntüsünde çok yakışıklı , renkli gözlü, sözünün ve bilhassa dakikasının eri, merti biriydi. Yani velhasıl haza İstanbul efendisi, asil ve çok güvenilirdi. Herhalde bu etkisi yüzünden, ne zaman Atatürk filmi yapılması konu olursa sanki ağız beraberliği yapılmışcasına Ahmet Mekin oynamalı denilirdi.

İşte Ahmet abi böyle biri idi...

Gelelim konumuza.. Cem Film şirketi adına başrolünü Fatma Girik ve iki Ahmet'in oynadığı ve değerli rahmetli arkadaşım Galatasaray Liseli, rahmetli Uğur Mumcu ile solculuğu nedeniyle Rus hududu Patnos da askerlik yapan o da rahmetli Ayberk Çölok'un (o da sakıncalı piyadelerden) samimi arkadaşı ve bu kitabı mı yazarken vefat eden rahmetli Memduh Ün'ün asistanı, benim de tanıyıp sevdiğim Fevzi Tuna rejisörlüğünde İsparta'da çekilen ANA KURBAN CAN KURBAN filmi..

Yola çıkıyoruz.. Eşimle o zaman nişanlıyız. Hiç ayrılmadık.. Bir ay kadar uzaklaşmam onu çok üzmüş olacak ki Fatma Girik'e, sanki o götürüyormuş gibi, ayrılırken bir bakmış ki! Bu yüzden Fatma Bacı beni ne zaman görse, o cadı nişanlın ne yapıyor diye sorardı. Eh, biz Fatma'ya göre o cadıyla bu güne geldik..

Konumuzu unutuyorduk... İsparta soğuk karlı. Reisicumhur rahmetli Süleyman Demirel'in kardeşinin oteline yerleştik. Çekim 1500 metre yükseklikte Camili Yayla denilen komando askeri bölgesinde.. Bir metrenin üzerinde karlı tepelerde çekiliyor ve devrin en en iyi komandolarının yetiştiği askeri eğitim yeri olduğu, gelen acemi askerin ancak 10 tanesinden ikisinin komando olabildiği anlatılırdı komutanlardan. Tepede asker yatakhanelerinde pencere yoktu hiç, her taraf sadece taş.. Eksi 10 - 15 derece.. Orada yatıyor askerler.. Kayak kaymayı, günlerce aç bırakılarak karların altından çıkardıklarıyla beslenmeyi, açlığa tahammül raddeleri ölçülerek zor eğitimlerden geçiyorlardı..

O zor eğitim ve hava koşulları ekibimizi de çok zorladı. Son çekim günlerinde hiçbir rolün zorluğunu düşünmeyen Fatma Bacımız zatürre oldu. Doktorları getirdik. Hemen işi paydos ettirdik. İstanbul'a döndük. Filmin kalan kısmı da üç dört gün sanırım sadece starlar, rejisör Fevzi Tuna ve ekiple Uludağ'da tamamlandı.

Asıl konu dağıldı ! Ahmet ağabey devrin usta oyuncusu idi. Ayrıca rakı içmenin de bayağı ustası olup her akşam da içerdi. İşine çok bağlıydı, ne zaman çağırılırsa, gece geç saatlere kadar içse de erken kalkar ve çekime katılırdı. Rejisör bilirdi.. Ahmet ağabey saat 12'ye kadar zorlanırdı. Ama sonra bir açılır, rolünü parçalardı adeta.. Sorulduğunda da, sabah benim dublörüm oynuyor, 12'den sonra ben geliyorum der ve hep beraber gülerdik.

Bu satırları yazarken 23.10.2015 tarihinde, Yılmaz Köksal'ın ölüm haberini almıştım. Birkaç gün evvel de Memduh Ün ağabey 95 yaşında Fato'yu bırakıp göçmüştü. Hemen telefonla aradım Ahmet ağabeyi.. Erdek' e yerleşmiş. Oradan, buradan hatıralardan bahsettim

- Ağabey.. Memduh ağabey, Eşref ağabey, sen ve ben yaş sırası ile Yeşilçam'ın asıra yaklaşanlarıyız, dördüncü idim, Memduh ağabey gidince üçüncü kaldım, sıkı bas dedim..

Sağlığı iyi imiş. Kitap yazdığımı söyleyince, tüm Yeşilçamseverlere selam söyledi. Hatta siz okurlara da...

-Belli olmaz, bugün varız.. Kitap ellerine geçince olmayabiliriz.. Ama kitaplar kalır dedi.. Ben de aynı fikirdeyim ağabey dedim.. Kim öle, kim kala.. Yeşilçam'da kozalar birer birer toprağa düşüyorlar. Ama dedim ağabey, tüm samimiyetimle söylüyorum kalplerinden düşürmüyorlar, düşmüyoruz diye ilave ettim..

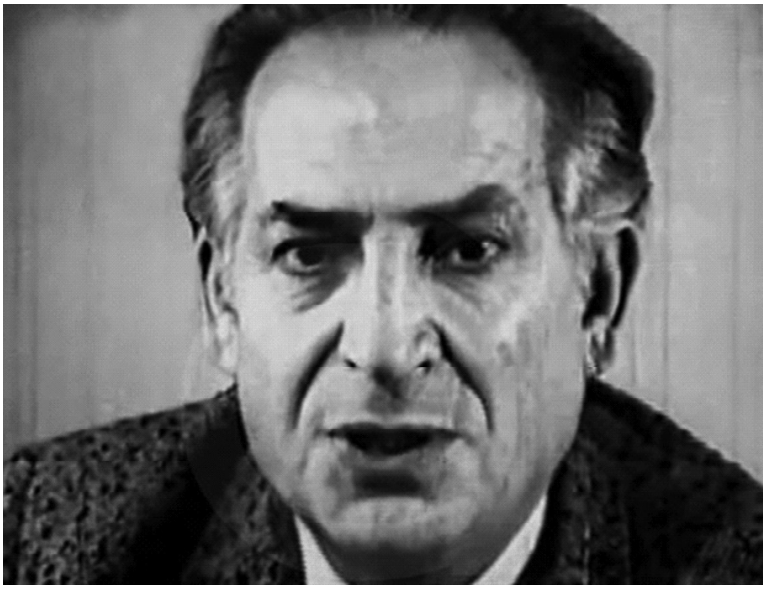
Hiç televizyon dinlemiyor, hiç gazete okumuyor, internet kullanmıyormuş.Yılmaz Köksal'ın ölüm haberini bile benden aldı.. Telefonu kapadım, düşüncelere daldım.. Amma savrulmuşuz.. Yaşıyor muyuz, öldük mü demekten kendimi alamadım.

Belki de yaşarken ölmek bu demek olsa gerek Yeşilçam'dan ırak..

HİKAYE 26

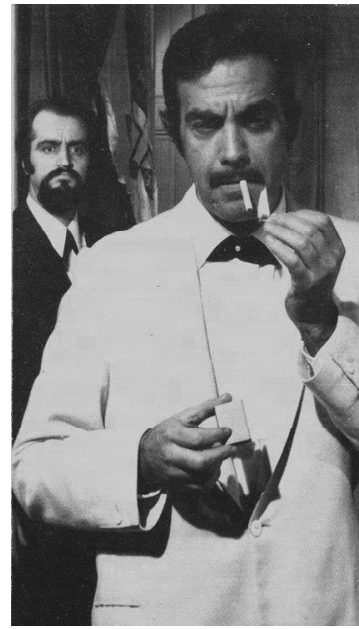
AYHAN IŞIK, AVNİ DİLLİGİL, ALİYE RONA...

Şimdi, köprünün ayağı olan Ortaköy'de Kalkavanlar'dan bir beyin yalısı vardı. Filmcilere kiraya veriyorlardı. (Şimdi bu hikâyenin öncesi bir hikâyeyi anlatınca resim tamamlanacak.) Eskiden sırf foto-roman koyan gazeteler vardı. En meşhuru da her eve giren Saklambaç gazetesiydi sanıyorum. Hatta bana başlangıçta tanınmam yönünden çok faydalı olmuştur. Foto-romanlar dedim ya, beni basın itelemiştir Yeşilçam'ın içine, neyse… "Mehtap Kayaları" isimli bir fotoromanı

RAHMETLİ BÜYÜK HOCA AVNİ DİLLİGİL

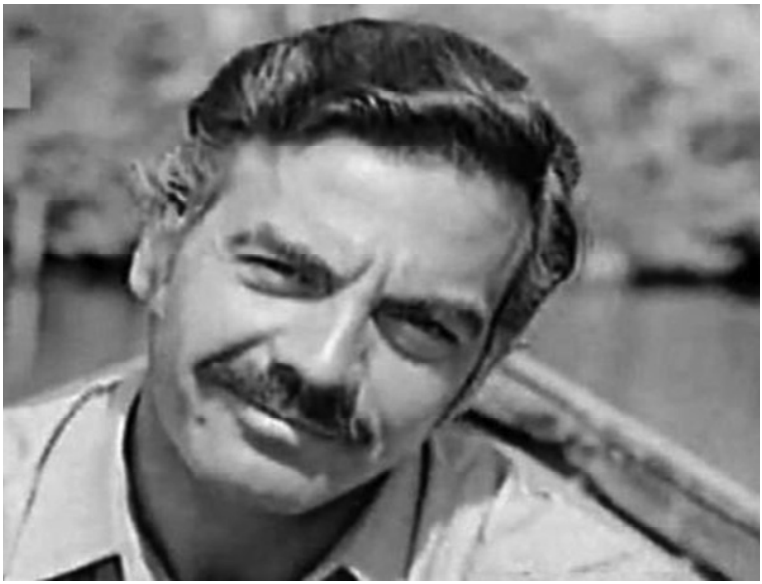

çekiyoruz. Türkiye güzeli, Orhan Gencebay'ın hayat arkadaşı Sevim Emre, Aliye Rona, Rona Aybay ve ben Ekrem Gökkaya. Rejisör Savaş Esici... Roman çok meşhur oldu. Ressam Burhan rolünü oynuyordum. Sokaklarda arkamdan Burhan diye sesleniyorlardı. O derece yani. Sette herkes çok samimiydi. O fotoromanın yaptığı şöhretle İstiklal Caddesi'nde iki kız resim istedi ve yolda yürümeye başladık. Bu sırada kızlar bana "Aliye Rona geliyor" diye gösterdiler. "Gelin, ben sizi tanıştırayım" dedim. Yanına gidip, gayet şen bir şekilde, "Aliye Abla" dedim, "bak bu kızlar hayranın" diyene kadar hışımla suratını astı ve yürümeye başladı, ben de sinirlendim ve yanına giderek "Ne var yani abla diyemeyecek miyiz, annem kızken senin filmlerini seyrediyormuş" deyince iyice koptuk. Filmlerde karşılaşınca, Güney Kore-Kuzey Kore gibi birbirimize düşmanca davranıyorduk…

Bunu unutmayalım, asıl hikâyemize devam edelim.

Ortaköy'deki yalıdayız, Ayhan Işık ağbi ve Avni Dilligil de var. Avni Dilligil büyük tiyatro hocası. Ekonomik yönden çok şikâyetçi

olduğunu, sadece Hulki Saner'in Saner Film'e çağırdığını, 3- 5 günlük rol çıktığını ve 250 lira yevmiye alarak elektrik, yakacak vs. karşıladığını anlatırken, "Talebelerim hepsi ihya oldu, hatta bak Aliye'ye 2 evi var, çok filme çağırıyorlar" deyince, ben, "Avni ağbi Aliye Hanım malın biri, o parayı her türlü bulur, bir de genç çocuklarla düşüp kalktığı söyleniyor" diye verip veriştirirken, Ayhan ağbisin Avni ağbinin arkasına geçerek kollarını açıp sessizce, ördek gibi, "ne yapıyorsun?" diye çırpınmaya başladığını gördüm. Ama o anda bir yorum yapamadım. İçimi iyice döktükten sonra rıhtıma balık tutmaya çıktım. (Sahnede işimiz olmadığı zaman yalılarda balık tutarak oyalanırdık.) Yangından kaçarcasına Ayhan ağbim yanıma geldi, "Ne yaptın yahu sen?" dedi. "Ne yapmışım!" deyince, "Sen Avni Dilligil'in kim olduğunu iyi biliyor musun?" dedi. Ben de "Yoo, bilmiyorum" deyince, "İyi halt ettin, Avni Dilligil Aliye Rona nın hakiki ağbisi" dedi. "Soyadlarının ayrı oluşu seni yanılttı, öz kardeşler" dedi . Dondum kaldım, Ayhan ağbinin de o yakışıklı suratı allak bullak oldu. Hep diyorum ya, mankafa Poldiyim diye... Yeşilçam'ı çok sevmeme rağmen, çok çam deviren bir adamım :)

ALİYE RONA, AVNİ DİLLİGİL, BELKIS DİLLİGİL, ÇİÇEK DİLLİGİL

ALİYE RONA - HÜLYA KOÇYİĞİT

AVNİ DİLLİGİL

ALİYE RONA

HİKAYE 27

YILDIRIM GENCER

Yeşilçam'da kanımın kaynadığı, gülen gözleriyle konuşan, çok yakışıklı, bıçkın, kabadayı hali yürüyüşünden belli bir dosttu Yıldırım Gencer.. Dedim ya, aynı kanı taşıyorduk diye.. O Abaza Çerkez, ben Çeçen ikimiz de Kafkasyalı..

Hızlı bir hayatı oldu. Çerkez bir ağa çocuğu.. 1936 doğumluydu. Benden 2 yaş küçüktü. Kuzuluk Çerkezlerinden olup İstanbul ve çevresinin en değerli, tanınan Kuzuluk maden şişe sularının sahipleri idiler. Rahmetli Kuzuluk'ta yatmaktadır.

Gelelim yaşama.. Dedim ya, Çerkezdi, kanı deliydi. Hızlı idi. Hızlı yaşadı. Sayısını bilmediğim kadar filmde oynadı. Başrol oynadı. Ama hep ciddi, ağır,yaşantısı biçiminde rollerde.. Yeşilçam'ın en iyi ata binen aktörü idi. Devamlı silah taşırdı. Sözünün eri, güvenilir yani kabadayı idi Yıldırım Gencer..

Beyoğlu'nda kumarhanesi ve yanında çalışan adamları vardı. Aydın Haberdar sağ koluydu. Çok da çapkındı. İlk evliliğini Kuzuluk'ta Çerkez kızı ile yapmış ve iki oğlu olmuş. İkinci eşinden Sermelek isminde bir kızı... Üçüncü evliliği sinemadan Gönül Hancı ile. Bu arada Aynur Akarsu ile uzun bir beraberlik.. Benim yakinen şahidi olduğum Ülkü Özen beraberliği.. Hatta Ülkü Özen'den ayrılırken Ülkü'yü benim yapım yönetmenliği yaptığım şirketin sahipleri rahmetli Yahya Kılıç korumaya al-

mış ve Yıldırım ile aralarında bir olay geçmiş. Yıldırım'ın yakını Aydın Haberdar'ı bizimkiler dövmüş, elinden de Belçika yassısı bir silahı almışlar. Yıldırım'ı çok sevdiğimi ve hemşehrim olduğunu bildikleri için bana hiç duyurmamışlardı. O silahı yıllarca film çekimlerimde kullandım. Yakın zamana kadar da sakladım. Yıldırım'ın hatırası olarak, ya çaldılar ya da kaybettim Bartın'a gelince..

Evet, bizim patronlar Ülkü Özen'i Yıldırım Gencer'den ayırıp kendi sağ kolları Ankaralı Kadir isimli biri ile nişanlamışlar.. Kadir beni Çaycuma'da 10 sene evvel Ganyan Bayiimde ziyarete gelmişti. Karasu'da yaşıyordu. Artık ondan da haber yok, hayatta mı değil mi?

Yıldırım ile Şirinevler tarafında, filmcilere kiraya verilen yüzme havuzlu bir köşkte çalışırken saray ahvadından kalma asil ev sahibine bir şaka yapalım dedik.. Adam benim Dündar Kılıç'lardan olduğumu biliyor. Hem sayıyor, hem seviyor, hem de korkuyor. Mekanın kirasını fazla fazla peşin ödediğimden de benden vazgeçmiyor. Köşkün üst bölümü ev sahibine ait. Bir çekim günü, günlük kira ödüyorum. Yanıma dört setçiyi çağırdım, dört silah verdim. Ev sahibinin yanında,benim hasmım, hapishaneden yeni çıkmış, niyeti kötü imiş, tedbirli olun dedim.. Adamcağızın beti benzi attı. İyice meraklandı.. Setten hiç ayrılmıyor. İki - üç saat sonra Yıldırım sokaktan fırlayıp içeri girdi. Elinde silahla havuzun kenarında dolaşan bana ateş açtı. Ben yandım anam diye bağırdım. Elimdeki, kan yerine filmlerde kullandığımız balonu havuza düşerken patlattım. Havuzda ölü gibi durdum. Her yer kıpkırmızı, su kırmızı.. Yıldırım bir hızla kaçtı, arabaya binip uzaklaştı. Yandım ben, evimde cinayet işlendi demiş evsahibi ve bayılmış.. Adamı zor ayılttık. Beni görünce de, neredeyse yeniden bayılacaktı. Herhalde o da rahmetli olmuştur. Nur içinde yatsın.

İşte o sert adam Yıldırım Gencer çok muzip, çok yumuşak, gözleri gülen bir kabadayı insandı. Bu olayın senaristi de Yıldırım'dı.. Nurlar içinde yat, ne diyeyim...Ruhun şad olsun..

Kızın, kızımız Sermelek ile görüşüyoruz, hatıralarını ve o geçen günlerimizi şad ediyoruz telefonla ve internetle.. Benim

burnum sızlayıp gözlerim yaşararak, kızın ağlamaklı... Kızını babadan, beni dostluğun-dan yoksun bıraktın, erken gittin be Yıldırım.. Bu son şakanı yapmayacaktın. Neyse, boşver elbet birgün buluşacağız, orada da muziplik, şaka yapacağız..

Ha! Unutuyordum neredeyse.. Yıldırım dost Cennettedir muhakkak. Bir yolunu bulup veya takdiren gitmiştir. Dedim ya, dünya çapkını, orada da hurilerden kurmuştur zamparalık düzenini..

Gidince, taktir edilirsek, girersek veya girenler ne kadar bu konuda doğru söylediğimi görecekler. Yıldırım'ı bulmak kolay, adres mekanı Cennettir anlattığım sebepten eminim.

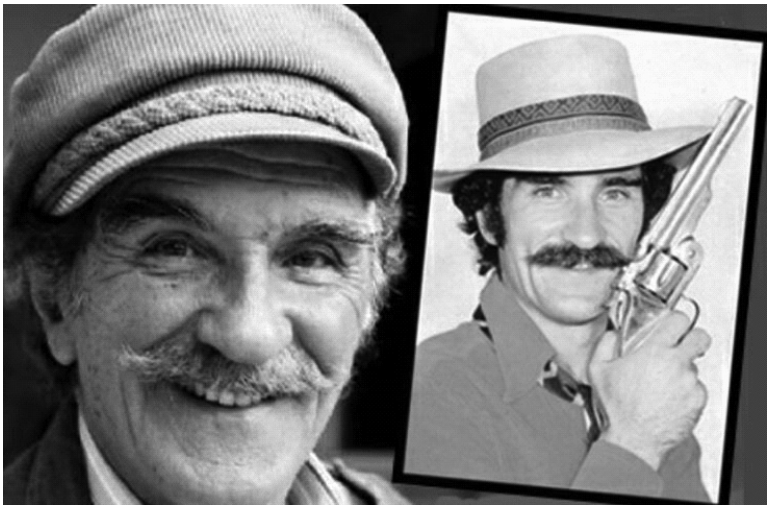
Nurlar içinde yat kardeşim.....

YILDIRIM GENÇER
SİNANOĞLU
HULYA DARCAN
EROL TAŞ
SERAP DİLGÜNER
HAKKI KIVANÇ
SUREL EĞRİBOZ
AYTON SERT
YAŞAR ŞENER
NİYAZİ VANLI
ORHAN AYKANAT
SUHA ÖĞAN
YAVUZ YALÇINKILIÇ
KAYA ERDEZ

HİKAYE 28

YILMAZ KÖKSAL

2013 yılında Bartın'a zayıf ve ne yapacağı belli olmayan bir ekiple film çekeceğiz diye geldiler. Rejisör ve başrol oyuncusu olarak çevrede sponsor aradılar bir süre. Bartın Belediye Reisi Cemal Akın ile görüşmek üzere ekiple buluşup ben de belediyede beraber oldum. Sonrası, Yılmaz 1 hafta sonra İstanbul'a döndü. Ekip 1 ay kadar orada burada dolandı. Sponsor bulamadı gönüllerince ve çekip gittiler.

Son görüşmemiz bu olay nedeniyle oldu. Dün yanımda idi. Bu satırları yazarken Yaradan onu bağrına toprağa aldı. Hayat ve sonu.. Kaçınılmaz kader.. Evet, onu toprak aldı, beni de yıllar önceki hayaller..

BARTIN BELEDİYE BAŞKANIMIZ CEMAL AKIN İLE

Bab'ı Ali'nin ünlü gazetecilerinden Ekicigil sinema dergileri sahipleri rahmetli Recep Ekicigil'in film şirketi adına (siyah beyaz sinema devri, yani renkli film yok iken) 2 film çekiyoruz..

Filmlerin adları, biri Horasandan Gelen Bahadır, diğeri Horasanın üç atlısı.. Birini Natuk Baytan, diğerini Tunç Başaran adlı reji-sörler çekiyor. Kadro, daha sonra 50 yıla yani yarım asıra imza atacak isimler.. Cünet Arkın, Figen Say, Selda Alkor, Tunç Oral, Tunç Okan, Levent Kıral, Faruk Panter, daha isimlerini hatırlayamadığım bir sürü sonra isim yapmış olanlar. Ben ve de çok sempatik, kısık gülen gözlerle, kıvırcık saçı ve suratına göre büyükce bir bıyıkla Yılmaz Köksal..

Birinci BENİM DÜNYAM adlı kitabımda bahsetmiştim Cüneyt Arkın ile büyük bir münakaşaları olmuştu diye.. İşte o filmlerle..

Bir ara Haldun Dormen Tiyatrosunda da sahne eğitimi almış olan, çok atletik, sirklerdeki at cambazlarından ata binme eğitimi alan, ufak yapılı ama çok şirin, jönün yanındaki iyi adam rolüne cuk oturan Yılmaz Köksal..

Halk yani Yeşilçamseverler onu çok tutmaya başladılar.Yanında oynadığı jönleri oyun gücü,sempatikli- ği ve kabiliyeti yönünden tedirgin etmeye başladı ve hatta rivayet o ki Cüneyt Arkın'ın, her filmde yanımda Yılmaz oynasın diye film şirketlerine baskı yapıyorum, sana ekmek veriyorum demesi ve o kavga sonunda, zaten bölge işletmecilerinin Yılmaz Köksal'ın çok seyircisi olduğu ve başrol oynarsa filmlerinin iş yapacağını israrla yapımcı firmalara söylemeleri, oynadığı jönlerin de kıskançlıkla Yılmaz'ı yanlarına istememeleri.. Birden çok başarılı bir jön yaptı Yılmaz Köksal'ı..

O ara kovboy filmleri revaçta idi. Tüm jönlere rağmen başrolünü Yılmaz'ın oynadığı filmler daha çok iş yapmaya başladı ve böylece küçük kalıplı cambaz,sempatik adam Yeşilçam'ın dev bir sanatçısı oldu.

Reklamı sever, kendi reklamını da iyi yapardı. Sinemada buna rol çalma denirdi. Hatta lobi veya afiş için resim çekilirken en göze batan yerde durur, değişik bir tip ve hareketle ön plana çıkardı. Çalıştığı setlere telefonla gizlice gazetecileri çağırdığı söylenirdi. Onları karşılar ve basından ismini duyurmayı yani reklamı çok severdi.

Yalnız son oyunun reklamını hiç yapmadı yani hasta olduğunu.. Hatta doktorlardan halka ve çocuklarına duyurmamalarını istemiş ve kimse de Yılmaz'ın 1 sene hasta yattığını bilemedi. Bir gece 23.00 sularında, rol arkadaşı bacımız Aynur Aydan'dan Yılmaz'ın öldüğünün haberini alınca internetten, inanmam dedim, hiçbirşeyi yoktu Yılmaz' ın, hatta benim için de kaç kere öldü diye yalan haberler çıktığını söyledim.. Ama yine içime kurt düştü.. Hemen cep telefonunu aradım, bir hanım kız çıktı, ismimi ve haberi söyleyince, evet amca yarım saat evvel Üsküdar'da hastanede vefat etti dedi ağlamaklı, hıçkırıklı bir sesle. Dondum.. Çocukluk ve gençlik yıllarımın Üsküdar'ı Dudullu'su başıma düştü sanki. Yılmaz toprağa düşmüştü.. Sessiz ve reklamsız..

Ama sevenleri sevmeyenleri Cüneyt Arkın başta olmak üzere Süleyman Turan v.s. gibi tüm arkadaş ve dostları cenazesinde bulundular. Ama Yılmaz da biliyor çok uzak mesafedeyim, nüfus kağıdım çok eski 81 yaşındayım, gidemedim cenazesine.. Gidemezdim.. Hem sağlığım el vermezdi hem de Yılmaz Köksal gibi bir Yeşilçam yıldızının, hele hele candan dostumun toprağa girdiğini görmek istemezdim..

Hatıralarda, gönüllerde şu boş kubbede hoş seda bırakan ölümsüz fanilerden olan Yılmaz Köksal ölmedi. Zira öldüğünü, toprağa girdiğini görmedim.. Çoktan ölümsüzleşmişti o.....

HİKAYE 29

SADRİ ALIŞIK VE "ATINI SEVEN KOVBOY" GÜNLERİ...

Sadri Alışık deyince orada duracaksın… Bir insan deniz olur mu? Bir insan derya olur mu? Bir insan umman olur mu? Olur... Olur, öyle olunca da Sari Alışık olunur.

Her dakikasında, her saniyesinde beraber olmak istediğim, yanında zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğim, rahmetli öz ağbim Muammer Gökkaya kadar sevdiğim Sadri Alışık'a hep Sadri ağbi diyeceğim. Sizlerden özür dilerim. Ağbi demediğim zaman kendimi suçlu hissediyorum.

SADRİ ALIŞIK - "RED KİT"

SADRİ ALIŞIK
FİGEN HAN
ATINI SEVEN KOVBOY

Gelelim hikâyemize... Filmin adı ATINI SEVEN KOVBOY (RED KİT). Birsel Film adına, yine Yeşilçam'ın değerli patronlarından Özdemir Birsel. Hele rejisör, tadından yenmez Aram Gülyüz. Bir de kadroya bakın kimler yok… Figen Han, Cevat Kurtuluş, Kamer Baba, Süheyl Eğriboz, Kudret Karadağ, yine o devirde meşhur bir hanım kızımız Seyhan Gümüş, cüceler Aydın Babaoğlu, ağbisi Harun Babaoğlu, ismini hatırlayamadığım bir cüce ve Daltonların Avarel'i (politikacılarımızın arasında bolca olan) Sami Hazinses, Ali Şen ve yine kaderim, filmin kalleşi yani kötü adamı avukat Kara Sakal adıyla bendeniz Ekrem Gökkaya…

Seyreyleyin cümbüşü... Siz filmi seyredin, ben size set dışlarını resimleyip anlatayım...

Patrona, Süheyl ile Kudret Karadağ, sette, benim ata binmediğimi söylemişler. Patron panik halinde yanıma geldi. "Ata binecek misin?" deyince, "Tabii" dedim. (6 ay ders aldığımı kimse bilmiyordu. Ata atladığım gibi dört nala koşturunca, sevgili Özdemir Birsel, "Tamam tamam" diye bağırdı, atla geri döndüm, attan indim, ikisini de çok sevdiğim halde Süheyl'e ve Kudret Karadağ'a, "ağzınıza kapak olsun" diye şöyle bir baktım.

Neyse... Sadri ağbi Red Kit, Aydın Babaoğlu Jo Dalton, diğerleri ise diğer Daltonlar, Sami Hazinses de en aptal Dalton olan Avarel Dalton...

Ekiple, Bolu'da, Koru Motel'de, çevrenin en lüks ve en kaliteli otellerinden birinde kalıyoruz. Oradan Abant Gölü'nün kenarında çalışmaya gidiyoruz.

Sadri ağbi başka bir filmde çalışırken, firma sahibi Hulki Saner'e, bu film için teklif gelince, Bolu'da Abant'ta kalacağımız söylenince, kadroyu da duyunca peşinen sıkılacağını söylemiş ve sonra da Red Kit filmindeki çalışmaları anlatıyor.

Sadri ağbi, hakikaten Yeşilçam çalışanlarının üstünde, kaliteli, akademik kariyerli, elit bir insandı. Bazı alışkanlıkları vardı. Zannederim Ertem Eğilmez'e ait Atlas Sineması girişinde, Papirus denilen nezih, çokca sanatçı, edebiyatçı ve şairlerin gittiği bir meyhane vardı. Gündüz film setinden gelince, akşam üstü hem Beyoğlu'nda görünmüş olmak,

hem de dostlarıyla buluşup kafayı çekmek alışkanlığı vardı ve Sadri ağbi çok güzel rakı içerdi.

Sonra, kendi kendine düşünmüş, Aram Gülyüz ve Ekrem'i alırım, akşamları üçümüz kafayı çekeriz diyerek kendini biraz rahatlatmış. (Öğünmek gibi olmasın ama, 1 büyük rakıyı bitirdiğimizde içkili olduğumuzu kimse anlamazdı.

Sadri ağbi , hayatımın en güzel 1 ayını Red Kit filmi seti çekiminde Bolu'da geçirdim diye anlatıyordu rahmetli Hulki Saner'e…

Gelelim olaylara…

Olay 1: Bolu'ya yeni, genç bir Ağır Ceza Reisi gelmiş. Tayin olduğu yerden ev eşyaları henüz gelmemiş. O da hanımıyla, bizim kaldığımız otelde kalıyormuş. Akşam iş dönüşü otele girince, lokanta kısmında Ağır Ceza Reisi güzel bir masa kurmuş. Hanımı yanında bizi görünce Sadri ağabeye, "Bu akşam benim misafirim olur musunuz?" deyince, duşlarımızı alıp aşağıya inip çilingir masasına oturduk. Kafaları çekiyoruz. Bir ara, reisin hanımı Aydın Babaoğlu 'nu gördü, kocası da fark etti, Aydın'ı masadaki gırgıra davet etti. Sen misin eden ...:) Aydın masaya oturdu, bira içmeye başladı. Artık kahkahalar lokantada çınlıyordu. Sadri ağbisin içki masası, içki masası değil adeta kahkaha masasıydı. Bir süre sonra Aydın üçüncü bira şişesini bitirirken, habire reise, "Amca size bir şey söyleyeceğim ama beni döversiniz" diyordu. "Yok oğlum, dövmem, söyle" deyince reis, Aydın, "Şu yanındaki kadını bu akşam bana versene" deyiverdi. Sadri ağbi ve ben masadan yıldırım hızıyla merdivenlerden otelin ikinci katındaki odalarımıza kaçtık.

Sonu mu? Aydın fazla içtiğinden hastaneye kaldırılmış, ertesi günü sete gelemedi. :)

Ha, Aydın'ın boyu 70 cm. idi. Daltonlar'dan öfkeli Jo Dalton'u oynuyordu. Her şeyiyle tam bir erkekti.

Sadri ağbi ile Red Kit filminde birkaç hikâye daha var, onları da ileride, Aydın Babaoğlu'nu anlattığım sayfalarda da bulacaksınız.

Yalnız, Sadri ağbi de hiç ata binmeyi bilmiyormuş. Rolü alırken de, "Ben askerliğimi süvari asteğmeni olarak yaptım" demiş. Çekimlerde dublör ata bindi. Yakın planlar da sinema tekniği ile

halledildi. Ha, aklıma gelmişken, Kemal Sunal da hiç ata binmeyi bilmezdi. Malatyalı olmasına rağmen...

Sadri ağbisin espirisiz cümlesi olmazdı, karşıdaki kırılsa bile lafını patlatırdı. Ağzından dinlediğim bir hikâyede; Sadri ağbi ve eşi Çolpan İlhan'ı bir yere davet etmişler. (Çolpan İlhan çok ince, zarif, güzel yüzlü bir hanımcık). Sadri ağbisin yalnız geldiğini görenler, "Çolpan Hanım niye gelmedi?" diye sorunca, "Bugün hava çok rüzgârlı, bakarsın rüzgâr uçurur, alır götürür diye çekindi de ondan gelmedi" demiş. :) Bilahare de Çolpan İlhan bunu duyunca bir süre darılmış, küs durmuşlar. Sadri Alışık ağbimiz 2 evlilik yapmıştır.

Olay 2: Bütün ekip otelde uzun bir masada hep beraber kafaları çekiyoruz, yemek yiyoruz. Sadri ağbi, ben, Aydın Babaoğlu yan yana. Biz Aydın'ı gizlice şişiriyoruz, "Seyhan Gümüş devamlı seni süzüyor, herhalde seni çok beğeniyor" falan diyoruz. Aydın birasını bitirip kafayı bulunca Seyhan Gümüş'e ilan-ı aşk etmeye başladı :) Kıyamet koptu. "Sen kimsin ulan bacaksız, benim aslan gibi sevgilim var" diye haykırmaya başladı. (Seyhan Gümüş Uğur Güçlü adında bir jönle yaşıyormuş. Uğur birçok filmde başrol oynamış bir arkadaş. Sonu kötü olan bir arkadaş. Nişantaşı'nda, yaşadığı zengin bir eczacı kadından ayrılınca, kadın yine sinemanın kavgacılarından biri olan Selahattin Güçlü'yü kiralık katil olarak tutarak öldürtmüştü. Uğur Güçlü ile katili Selahattin Güçlü'nün sadece soyadı benzerliği vardır.

Aydın sus pus yerine döndü, üzüntülüydü. Ben bir ara masadan kalktım, çaktırmadan yukarı kata çıktım. Aydın'ın yatak odasına girdim. Boş bir şişe içine "Aydıncığım, ben sana âşığım ama kalabalıkta öyle yapmak mecburiyetindeydim, bilhassa Ekrem Gökkaya'nın duymasını hiç istemem, bu gece odama geç vakit gel, kapıyı tıklat, Figen uyuduktan sonra seni içeri alırım" diye yazıp koydum ve yatağına, görsün diye dikine bıraktım.

Aydın kafayı bulmuş, yataktaki şişeyi görünce, içindeki kâğıdı okutmak üzere Sadri ağbisin yanına gidiyor, okutuyor. (Figen Han ile Seyhan Gümüş aynı odada kalıyorlar), yatak odasının kapısını tıklatmaya başlıyor. İçeriden Figen, "Kim ooo?" diye bağırınca Aydın, uzakta merakla bekleyen Sadri ağbisin yanına kaçıyor. Her kapı tıklatışta Figen "Kim oo?" diyor ve kapıyı açıp bakıyor, kimseyi

göremeyince tekrar yatıyor. Aydın, Figen uyuyacak da Seyhan ile buluşacağım diye sabahı buluyor.

Ertesi gün Aydın yine hastalandı, sete gelemedi.

Aydın müthiş kadın istekli biri… :) Güzel kadın görmesin, hemen yanına oturur, kadıncağız da onu küçük bir çocuk gibi kucağına alır, dizine oturtur. Sevimli oyuncak bir cüce gibi gelir insana... İşte gümbürtü ondan sonra başlar. :)

Herhangi bir kadının oturuşuna veya eğilişine falan rastlarsa çok kalın ve kart olan sesiyle, ŞU DURUŞA BİR VURUŞ KAÇ KURUŞ diye bağırırdı. Hiç frikik kaçırmazdı, hemen çaktırmadan görebileceği en yakın yere otururdu.

"Yedi Cüceler"i çekiyoruz... Aydın cücelere bir sinirlendi, yine o kalın sesiyle, aklınıza gelen her küfrün ".....koyduğum bacaksızları" diye bağırıp saldırmaya başladı. Oysa cücelerin en ufacığı oydu... Yine kendisi gibi cüce ağbisi Harun vardı ama Aydın'dan 10 -15 cm uzundu.

Otelde 3 cüce bir yatakta, yatağın boylamasına değil, enlemesine yatarlar ve rahat rahat uyurlardı.

Aydın, Zonguldak Ereğli Demir Çelik Fabrikası'nın kapısında maskot gibi bekçi havasında dururdu. Oradan emekli olduğunu duymuştum.

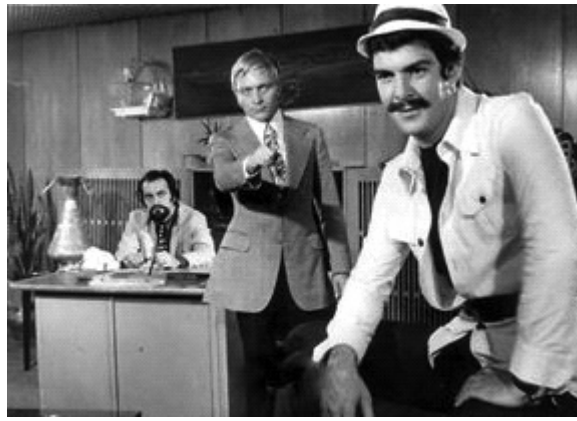
Ağbii, banyoda ayağı kayıp ölüyor, kendisi eceliyle öldü. :(

Rahmetler diler sana tüm Yeşilçam severler, kocaman küçük adam... Cennet mekânındır inşallah... ATINI SEVEN KOVBOY, RED KIT film oyuncularından Sadri Alışık, Ali Şen, Cevat Kurtuluş, Kudret Karadağ, Kamer Baba, Sami Hazinses ve birçokları Allah'ın rahmetine kavuştu.

20. 07. 2013 tarihinde –o günlerde hayatta olan- rejisör Aram Gülyüz, Süheyl Eğriboz ve ben beraberiz. Kitabı bitirebilirsem ve basılabilirse, sizler okurken, bizler de belki kadroyu tamamlamak üzere, diğer arkadaşlarımızın yanında olacağız, hayır dualarınızı bekleriz.

HİKAYE 30

TANJU KOREL

TANJU KOREL, İSTEMİ BETİL VE BEN

Çoktandır yazmak istediğim dev adam. Hani Köroğlu Destanında Tabuta Sığmaz diye bir efe vardır ya. Tanju'yu her gördüğümde, bu adam ölmez zira tabuta sığmaz diye düşünürdüm.

Çok sağlam karakteri ve çok sağlam görüntüsü vardı. Işık Film rahmetli Işık Toraman'ın filmlerinin favori başrol oyuncusu idi. Ben de naçizane aynı şirketin yamalı jokeyi idim. Filmin kötü adamı pahalı geldiği veya kapris yaptığı anda akla gelirdim. Tanju ile bu yüzden sık sık karşılaşırdım.

İnternetten bir dost sohbette DUDAKTAN SİLAHA adlı filmin oynadığını söyledi ve Tanju Korel, Hülya Darcan İstemi Betil, Şefik Döğen ve benim oynadığım filmden resimler gönderdi sağolsun. İnanın filmi ve konusunu hiç hatırlamıyorum. Sadece, yapımcı Metin Film diye yazınca, Işık Filmin yan şirketi idi Metin Film, Metin isminde piyasada bankerlik yapan, bono kıran bir Yeşilçam para kazananı olduğunu hatırladım. Neyse; emekçiler öyle sömürülürdü. Nasıl mı ? Atıyorum, 3000 Liraya anlaşırsın firma ile, firmadan bono alırsın, bonoyu. 2500 veya 2000 Liraya hemen nakte geçirirsin yani 3000'e oynadığın filmi patron ve ortağı nakite çevirirken 1000 Liranı hemen cebe indirirler. Bu sistem çalışan şirketler çoktu. Yani kapital düzeninin emekçinin kanını emen parazitleri. Ama ne yapalım elimiz mahkumdu, bonoyla yaşanmıyordu, nakit gerekiyordu. Kazancının üçte biri patrona peşin geri veriliyordu. Tezgah böyle çalışırdı.

Ufak jönler, bizler senedin ödeme tarihine kadar birikimi olmayanlar bu çarkın dişleri arasında ezilirdik.

Boşver.. Gelelim Tanju Korel'e... Tam emin değilim ama Kaf-

kasyalı olduğu rivayet edilirdi. Ben öyle duymuştum. Tam heybetli bir Türk tipi.. Yani asıl Battal Gazi.. Rolünü hak eden bir fizik.. Fakat Cüneyt Arkın'ın İspanyol bol gömlek, dar pantolonlu görüntüsü ve seyirci getirisi ile tercih edilmesi Tanju'yu daha ziyade polisiye vur kır filmlerinin jönü yaptı. Dolayısı ile A klas filmlerde oynayamadı. B, C sınıfı firmaların tercihi oldu.

Askere giderken burada gerisini yazamayacağım dostça bir ikazımı duyunca bana küstü. Dargındı.. Çok ü zülürüm,o tabuta sığmaz adamın dargınlığı içimde hala derin yaradır. Keşke hiç konuşmasaydım. Nadir ama hayatımda duyduğum en acı hatıramdır. Ruhun şad olsun koca oğlan. Senden, buradan özürler diliyorum. Gelince orada da dileyeceğim, bağışlayacağını umarım.

Nurlar içinde yat..

HİKAYE 31

KAMERANIN BÜYÜSÜ

Ferdi Tayfur ile film çekiyoruz. Şarkıları ile Türkiye'yi sallamış, plakları ve kasetleri ile o günlerde en öne geçmiş bir arabesk ses yıldızı..

Sinemada aile konulu vurdu kırdılı filmler durmuş yani dört yapraklı yoncanın jön damlarının, yani Türkan Şoray'ın, Fatma Girik'in, Hülya Koçyiğit ve Filiz Akın'ın filmlerinin, Cüneyt Arkın gibi avantür film yapanların da müşterisinin çok azaldığı bir dönemde seks filmleri furyası başlamıştır. O da, çok sıkı polis kontrolü altında,yapan firmalara, filmi oynatan sinemalara ağır cezalar gelmekte, hatta hapis kararları verildiği bir dönemde aileyi sinemadan uzaklaştırmamak için aklı başında aile filmi yapan şirketler piyasada ünlü arabesk ve değişik türde şarkıcılara yönelmişlerdir. Bunda, Ferdi Tayfur'un çektiği ÇEŞME ve DERBEDER filmlerinin sinemaların kapıları,camları kırılana ve günlük 5 seanslarını 7 - 8 seansa çıkarmasının neticesi, şarkıcı filmleri modası almış yürümüştür..

Ferdi Tayfur, Orhan Gencebay, İbrahim Tatlıses başta olmak üzere erkek kadın şarkıcı arkadaşlara yüzlerce filmler yapılmıştır. 4 - 5 yıl Yeşilçam'ı bu tarz filmler ayakta tutmuştur.

Gelelim konumuza... Ferdi Tayfur'a SON SABAH'ı çekiyoruz. Kapalı mekanlarda rahat çalışıyor fakat haricilerde halkın merakı,başroldeki şarkıcı hayranlığı ve görme istekleri yüzünden çok sıkıntılı ve zor çalışıyor çekim ekibi.. İşte böyle bir harici,kalabalık halk önünde çalışırken, iri yarı,güçlü kuvvetli, yakışıklı, o devirlerde Almanya'da çalışan işçilerimizden ve o devrin tabiri ile Almanyalı bir vatandaşımız Ferdi Tayfur'u görmek için özel

Almanya'dan geldiğini söyleyerek ve kalabalığı ite kaka en ön safa, sıraya yerleşiyor. Güçlü olduğu için kimse sesini çıkaramıyor ve sesi de çok gür. Ferdi, Ferdi diye naralar atıyor.

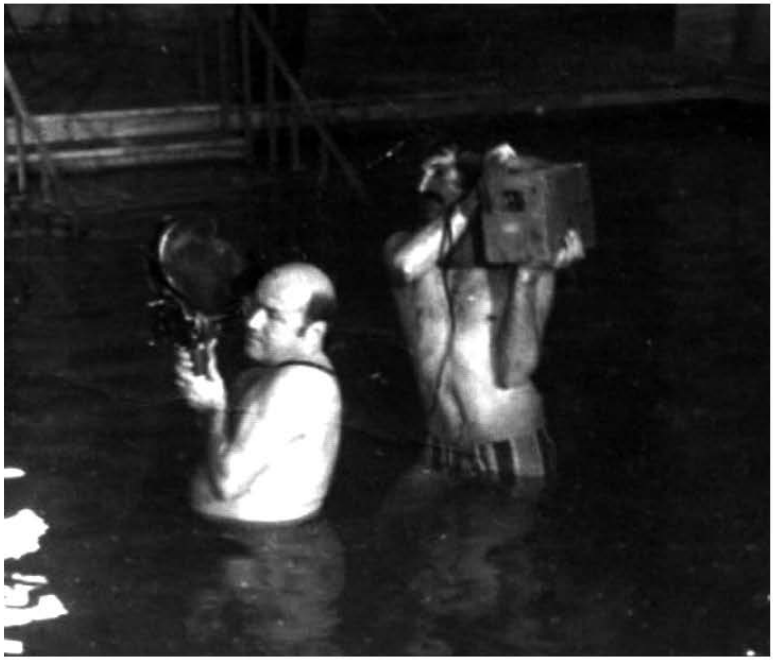
Çekimde Ferdi Tayfur'a sıra gelip, sete çıkacakken büyük alkış ve hayranlık tezahüratı gösteriyor. Ferdi kameranın önüne gelince o adam gür sesiyle herkesi susturuyor ve kendisinin neredeyse yarısı kadar olan Ferdi'yi göstererek,

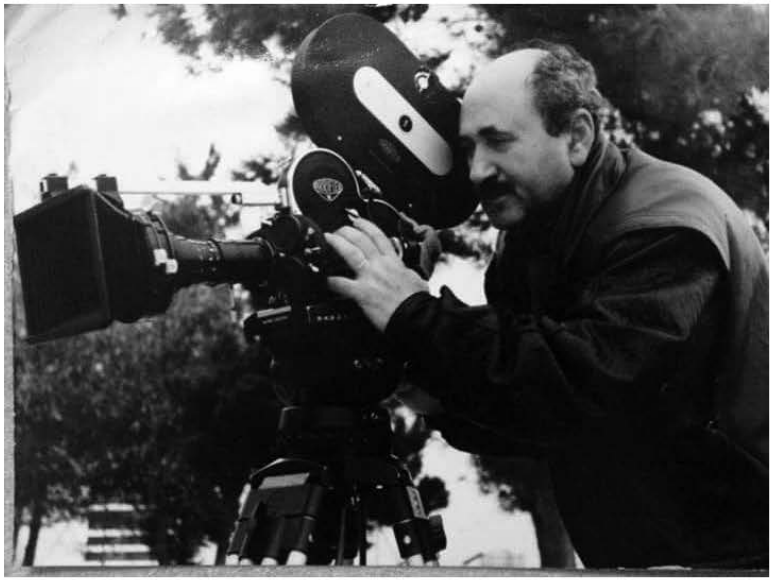
- Ulan bu mu Ferdi Tayfur, diye hayretle arkasını dönüp, bir daha ne filmine gider ne şarkısını dinlersem diye kendi kendine küfürler ederek, halkı yararak çekim mahallinden kaçarcasına uzaklaşıyor.

İşte sinemanın yani çekim makinasının büyüsü burada.. Bizler yani sinemacılar buna, kamera seni seve - cek, deriz. Ferdi resim vermede bunun örneğidir. En büyük örneklerden biri de Muhterem Nur'dur. Sokakta fark bile etmezsiniz ama perdede büyür büyür, çok güzel bir insan,çok büyük bir sanatçı olur,öyle görünür. Ben, çok kere makyajsız gördüğüm aktristleri tanımamışımdır ve hatta evdeki hizmetçisi sandığım olmuştur. İşte sizler hayranlıkla dev sanatçıların bazılarının normal hayatlarında sıradan birer cüce oldukları halde kameranın sevmesi ve rolün büyüklüğü ile hayran olursunuz. Hatta hayatınızın kahramanı olurlar.

Dedim ya, bu kameranın, sinema perdesinin, Yeşilçam'ın büyüsüdür.

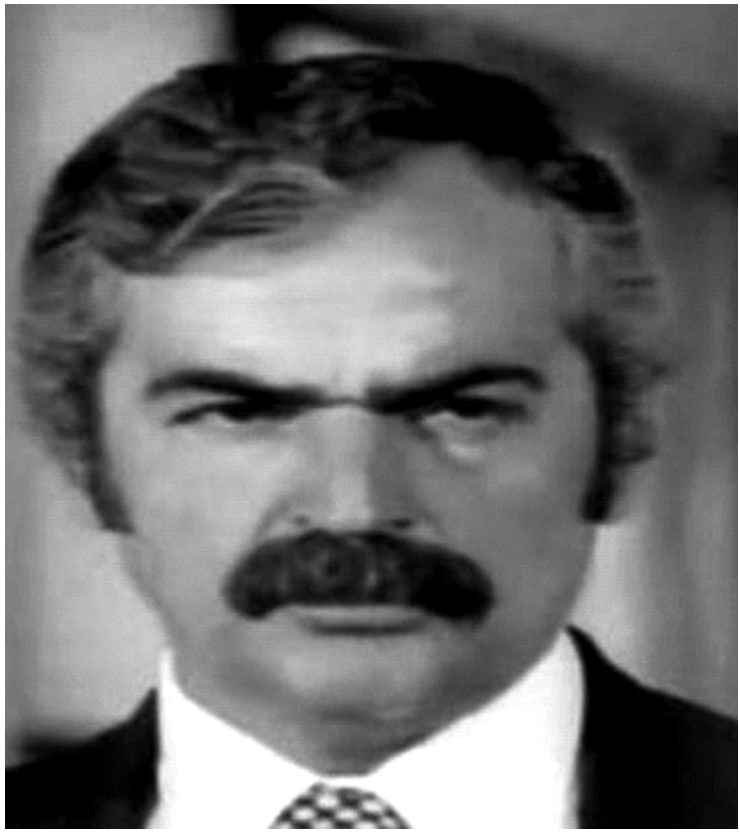
Hayalinizde büyüttüğünüz tüm sanatçılar sıradan insanlardır bu büyü olmasa idi. Siz ne iseniz onlar da sizler gibi insanlardır.. Biraz şanslı...

HİKAYE 32

HAYATİ HAMZAOĞLU

Bizlerden bir kuşak önce Yeşilçam serüvenine başlamış, dönem evveli ağabey. Ayrıca ağabeyim rahmetli Muammer Gökkaya'nin da ahbabı, yeşil gözlü, gür bıyıklı, zıpkın gibi bir Karadeniz delikanlısı..

O devrin Erol Taş ağabeyimizden sonra gelen en ünlü ikinci, yani filmlerin kötü adamı. Bıçkın, kavgacı, üstünde silah taşıyan kabadayı ruhlu tam bir Karadeniz çocuğu. Bazı filmlerde beraber,bazen de onun ilk planda düşünüldüğü, ekonomik v.s gibi pürüzlerle oynamadığı birçok rol bana teklif edilmiş ve ben de oynamışımdır. Bilhassa Işık Toraman'a ait Işık Film şirketi filmle-

rinde.. Hatta sitem de etmiştir bu hususta bana..

Ama sanat bir yarıştır. Öndekini geçmek için yarışta rolü çalmak da gerekir. Böyle işlerde işin çarkı böyle işlemektedir.

Çok iyi oyuncu idi. Zaten tipine uygun rol yazılır, verilirdi. Dedim ya; Sinema oyun sanatı değil senaryodaki role oturup dolaşma sanatı diye.. Kaşını gözünü oynatmak, asmak, kızmak, gülmek.. Bunlar basit mask aksesuarlarıdır. İçinde varsa, zamanla gelişir, çok basitleşir, kolaylaşır, rolün altından kalkılır..

İşte Hayati Hamzaoğlu da sinema sanatında bu imkanlara sahip tip ve yapı zenginliği olan bir aktör olup ortaya çıkmıştır. Çok festival ödülü almıştır. En büyük zevki, kendi tabiriyle filmin jönünü yemek.. Yani jönden daha başarılı olarak, filmin birinci adamını ikinciliğe düşürmek... Sahne çekilince, gelir, dostlarına, nasıl yedim mi onu diye sorardı. Çok bonkördü. Çok güzel rakı içerdi. Bir de fırında tepsi hamsi yapardı ki ! O özel zeytinyağlarla o hamsileri tepsiye tuğla dizen inşaat ustası edası ile tek tek, kat kat dizer, nefis salata yapar, etrafındakilere eller cebe der, imkanına göre herkes ortaya para atar, o parayla da artık kaç şişe rakı alınırsa fırından çıkan tepsi ve sıcak ekmek, salata, bir de yumrukla ezilmiş tuza banılan soğan.. Deyme keyfine Hayati'nin hem yerken, hem herkese yedirirken.. Dedim ya, gözü çok tok bir Beyoğlu delikanlısı, bıçkınıydı diye.. Kumar da oynardı, kumarhane de açtı. Oldukça da sert, gerektiğinde gereğini yapan yürekli bir insandı. Filmlerini, ödüllerini sizler, arşivciler benden iyi biliyorsunuz.. Ben Hayati ağabey denince, inanın o rakı masasını, hamsileri dizişini, soğanları yumruklayışını ve dostlarına ikramı sırasında ki mutluluğunu hatırlarım sadece. Bir de, yeşil, yılan gibi gözleri ile ürkütücü, yakınen tanıyınca çok yumuşak,-sevecen ve candan dost oluşu gelir aklıma. Nurlar içinde yatsın. Tahmin ediyorum ki orada da hamsili içki masası kurmuş, dostlarını ağırlamaktadır.

Yeşilçam sokaklarından bir Karadeniz delikanlısı da böyle gelip böyle gitmiştir. Diğerleri gibi yeraltı sinemasına.....

HİKAYE 33

ÖZTÜRK SERENGİL VE "KOLSUZ KAHRAMAN'IN KOLU" FİLMİ…

Öztürk Serengil'i anlatmak yıllar sürer. Hakkında ciltlerce kitaplar yazılır. Bulunduğu her meclisi kahkaya boğar, sadece perdede değil özel yaşantısında da çok komik, abudik-gubudik bir insandı.

Babası ve annesi öğretmendi. Trabzon'da yaşarlardı. Kendisiyle, daha meşhur olmadan, gariban zamanından arkadaştık. Evimize girer, etrafa teyze çocukları olduğumuzu söylerdik. Çok iyi karakalem resim yapar, portre çalışırdı. Cağaloğlu'nda tabela işleri yapan bir yerde resim çiziyordu. Öğleleri, benim de iş yerim Cağaloğlu'nda idi ve bir kız arkadaşım evden sefertasıyla getirdiği yemeği yerken, Öztürk hemen damlar ve katığımızı üçe bölerdik. Geldiğinde önce nazlanır, "Siz yiyin siz yiyin, ben açlığa alışkınım" derdi.

Çok zeki, şeytanlık derecesinde kurnaz, yokluk zamanında biraz da palavracıydı. Hayalperestti. Resim yaptığından olsa gerek,

ÖZTÜRK SERENGİL
yönetmen
TEMEL GÜRSU
KOLSUZ
KAHRAMAN'ın KOLU
BEYDA NUR-HÜSEYİN ZAN-BAKİ HAZİNSES-EKREM DÖKKAYA
CEVAT KURTULUŞ-TUNCUT SAİŞ-NATASA-ZEKİ ALPAN
senaryo
KAYA ERENEZ
RENKLİ
senaryo
AHMET ÜSTEL

olayları çok güzel naklederdi, tabii çok da sulandırarak, bu yüzden her meclisin tuzu biberi, tadıydı.

Bağdatlı bir Arap turiste, hiç gitmediği, görmediği halde, Bağdat'ın kenar köşe semtlerini öyle bir anlattı ki, adam, "Helal olsun vallahi benden iyi biliyor Bağdat'ı dedi :) Yani ikna kabiliyeti çoktu, tek başına çocuk genç yaşında İstanbul'a gelmiş, para yok, yatacak yer yok, nerede akşam orada sabah tarzında İstanbul canavarının içinde yaşamaya başlayıp, devrinin en büyük, en çok kazanan, en çok sevilen komedyeni olmak!!! Allah'ın ona verdiği yetenekleri iyi kullandığını gösterir.

Yarattığı kelimelerle Türkçemizi zenginleştirmiş, kelimeleri sadece halkın, vatandaşın ağzında olmayıp, Büyük Millet Meclisi'nde bile milletvekillerinin, bakanların ağızlarından düşmemiştir.

Aklımda kalanları şöyle sıralayabilirim. YEŞŞE, PATRONAJ, KELAJ, ŞEPKE, ŞEPKEMİN ALTINDAYIM, ABİDİK GUBİDİK VS., VS....

Hatta Harbiye'yi biraz geçip Nişantaşı Valikonağı Caddesi'nde, gece yarılarına kadar açık ve kuru fasulyesi çok güzel, bar-cafe - lokanta şeklinde, kadın garsonların çalıştığı bir yer açmıştı ve çok meşhur olan buranın adı da Abidik Gubidik idi. Hatta, abidik gubidiği dans edilen bir şarkı olarak da meşhur etmişti.

Öztürk Serengil sıfırdan değil, sıfırın çok altından gelmiş ve hak ettiği yerlere bileğinin, zekasının, kabiliyetlerinin tümüyle ulaşmış, büyük bir komedi sanatçısıydı. Özel hayatında da büyük bir komedyendi ve aslında buz gibi soğuk, senaryodaki rolünün sayesinde sempatisiyle meşhur olanlardan değildi. Yani Öztürk filmlerinde neyse, özel hayatında da oydu. Zaten çekim sırasında senaryoda olmayan ve o anda yarattığı planlar da çekilir, filme konurdu.

Rahmetli rejisör Osman Seden ve sahibi bulunduğu Kemal Film, Öztürk'ü çok tutardı ve meşhur olmasında en büyük etkendi.

Evvela kötü adam rolleriyle başladı. (Sadri Alışık ağbimiz gibi) Seyirci o rollerde bile bunlara gülünce, akıllı bir şekilde tarz değiştirdiler. Zaten setlerde de karşılarındaki oyuncuları güldürünce çekim boyna tekrarlanırdı.

Ozel hayatında da, kel olmadan evvel yakışıklıydı, oldukça çapkındı, kellikle şöhret gelince çapkınlık daha da fazlalaştı :) Birkaç kere resmi evlilik yaptı. Bir tanesi çok değerli, babası vali olan, kendisi de Beyoğlu'nda, kızlara ait biçki-dikiş-moda okulu vardı Milli Eğitim Bakanlığı'nın, orada öğretmendi.

Bir gece Nişantaşı'ndaki evlerine gittiğimde, karı koca münakaşa etmişler, küsüşmüşler ayrı ayrı odalarda kaldılar, beraber yattıkları odada beni ağırlamışlardı.

Sonra Seren Serengil'in annesi Nevin Hanım ile evlendi. Ben o ara Öztürk ile hiç görüşmedim. Nevin Hanım'ı da hiç tanımam. Öztürk kumarı da severmiş. Sağa sola çok borçlanmış ve tüm kazancıyla yaptığı varidatını Nevin Hanım'a devretmiş. Bilahare de ayrılmışlar. Sanatçıların inişleri çıkışları olur...

Bekar hayata ve bulutların üzerindeki şaşaa ve gelir bitince sokağa takılmaya başladı ve ben Cem - Cumhur Film'de çalışırken, yazıhanemiz Erman Han'ın birinci katında olduğundan Öztürk' ü görür, sokakta veya kahvedeyse yanına gider, görüşürdük. Yazıhanelere, iş arıyor denmesin diye girmezdi. Varlıklı zamanında, biz çapulcuyken, Beyoğlu'nun en meşhur ayakkabı mağazasından bir ayakkabı almıştı. Onu hiç unutamam. Son zamanlarda sokakta veya kahvede karşılaşınca elini cebime sokar, bir-iki kâğıt parayı çeker alırdı. :) Birbirimizi o kadar severdik.

İlk filmim olan ÖMRÜM BÖYLE GEÇTİ filmindeki role beni o tavsiye etmişti.

Gelelim müşterek hikâyemize… O aralar karate filmleri almış yürümüş. Öztürk'e de KOLSUZ KAHRAMANIN KOLU adlı bir film çekiliyor. Hikâyede,ayrı ayrı iki trafik kazasında, biri dünyanın en meşhur karatecisinin kolu kopuyor, hastaneye getiriliyor, Öztürk'ün de aynı kolu kopuyor. Hastaneye getiriliyor. Bu kopuk kollar yanlışlıkla değişiyor, ünlü karatecinin kolu Öztürk' e takılıyor ve o kol Öztürk' ü müthiş bir karateci ve kahraman yapıyor.

Rejisör Temel Gürsu. Kameraman Kaya Ererez. Filmin bir bölümü Adana'da ovada, tek kişilik ilaçlama uçağıyla uçarak, tarlada kötü adamlarla bir sürü sahnesi çekilecek. Uçak ile Adana'ya gidilecek.

ADANA'YA GİTTİĞİMİZ UÇAK

Öztürk'ün eşi Nevin Hanım "Ben de geleceğim" diye tutturmuş. Planlamaya göre, 6 - 7 günlük bir çalışma yapacağız. 700 - 800 metre film çekilecek. Öztürk ile eşi birbirleri ile biraz kırgın gibi, karısının gelmesinden Öztürk memnun değil, hoşnutsuzluğunu da yakınlarına belli ediyor. Neyse, uçak Atatürk Havalimanı'ndan havalandı, klimalar çok serinlik veriyor, keyfimiz gıcır, güle eğlene gidiyoruz. Adana Havaalanı'nın pistine indik.

Kapılar açıldı, uçağın aşağı inmek için merdivenine gelince, resmen fırın kapağı açılmış da ateşlerin içine giriyormuşsun gibi bir sıcak, bir sıcak, cehennem ile karşılaştık sanki. Nevin Hanım bayıldı, Öztürk söyleniyor, "Oh oldu ben sana gelme demedim mi?" diye, göbek atacak neredeyse. Nevin Hanım'ı havaalanında tedavi ettiler. Otellere gittik. Hemen soğuk duşların altına kendimizi attık. Sokaklar yanıyor, İstanbul ile çok ısı farkı var Adana' nın. Ertesi gün arabalarla ovaya çıktık. Ovada, ortada iki kişilik ufak, pırpır bir uçak. Bir insan itebiliyor. Öztürk o uçakla havalanacak, beni ve karateci adamlarımı kovalayacak. Bir ara üzerime dalacak ve elimdeki dürbünlü tüfeği kapacak, yukarıdan tüfeği bırakıp kafama isabet ettirecek beni bayıltacak vs. vs…

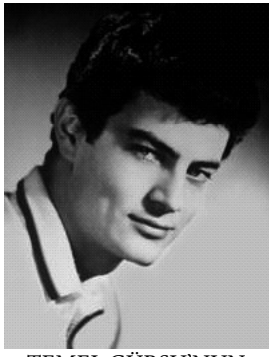

Bu arada uçağı kullanan askeriyeden ayrılmış bir astsubay. Öztürk soruyor, o anlatıyor: "Ağbi ovada bu uçaklardan 8 tane vardı, birinde pilot cambazlık yapayım derken, çevredeki elektrik direklerinin altından geçerken tellere çarptı, uçak da, pilot da parçalandı, bir tanesi de, tarlada tuvaletini yapan bir kadının yanına fazla yaklaşmış, kadın elindeki kalınca sopayı fırlatınca pervane parçalanmış ve uçak yere saplanarak, pilot da, uçak da yok oldu" diye uçak ve pilotların akıbetini anlatırken, "4 uçak, 4 pilot kaldık" dedi. Öztürk'te renk bembeyaz oldu. Ben pilotla, bir ara 2-3 dakika uçtum. Yüreğim ağzıma geldi. Hemen 300 km.'nin üzerine çıkıyor. Uçağın ön kısmına iki pilot oturuyor, arkada sen oturuyorsun. İki kişilik ve kabin çok dar. İki kişilik motosiklet gibi. Öztürk "Havalanmam" diye tutturdu. Öztürk'ün yakın sahneleri, uçak yerdeyken yakın planlarla halledildi.

Havadan uçuşlarda da, kameraman Kaya Ererez, hakikaten usta ve çok cesur bir kameramandı, Öztürk'ün yerine havalandı, kamerasıyla, Öztürk'ün gözünden, havadaki bütün planları tamamladı.

HAVALANMIŞ PIRPIR UÇAĞIN İÇİNDEN ARAZİNİN GÖRÜNÜŞÜ

TEMEL GÜRSU'NUN AĞABEYİ RAHMETLİ TANJU GÜRSU

700 - 800 metre filmi bir haftada tamamlamaya niyetli reji ekibi, işi iki günde bitirdi. Hepimiz cehennem sıcağından öylece kurtulmuş olduk. Bu vesileyle, Kaya Ererez' e ve rejisörümüz Temel Gürsu'ya bir kez daha sevgilerimi iletirim.

Bu arada kâh çevresinden, kâh Öztürk'ün kendisinden dinlediğim, seveceğinizi umduğum, Öztürk'ün 3 askerlik hikâyesini de anlatmadan edemeyeceğim.

İlk acemi birliğine gidiyor. İlk içtimada bölük çavuşu, her askere tek tek sivil hayatta ne iş yaptıklarını soruyor. Öztürk de grafiker olduğunu ve ressamlık yaptığını söylüyor ve " Harita odasında çizelgeler yaparım, gelsin çay - gitsin çay " diye düşünüyor :) İkinci günü içtimada rütbeli bir astsubay geliyor, "Ressam

BÜYÜK VE CESUR KAMERAMAN KAYA ERER EZ

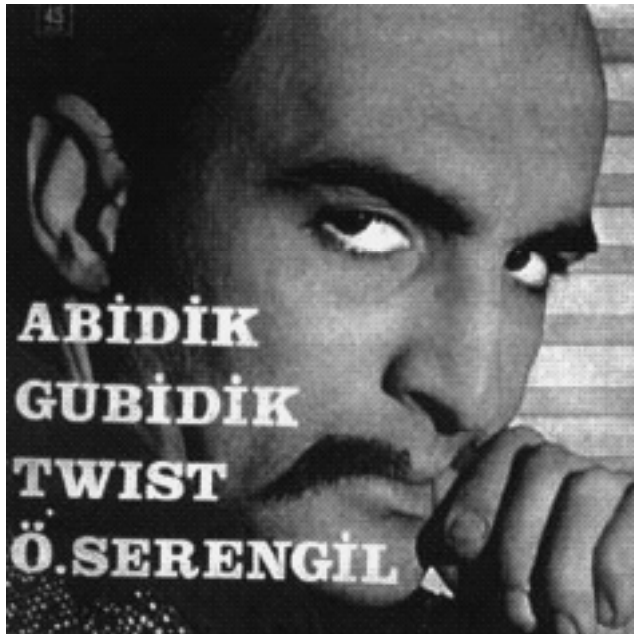
hanginiz?" diye soruyor. Öztürk gururla, "Benim komutanım" diyor. Astsubay, "Al buna işini göster" diyor. Alayın ve barakaların olduğu yerde, beyaz badana olarak kullanılan kireç yığınının yanına götürüp, kazma - kürek - kova ve saplı boya fırçaları vererek, "Önce çukur kaz kireci sulandır sonra da barakaların duvarlarını boya" diyor ve gidiyor. Öztürk eli mahkûm çalışıyor. Birkaç gün sonra, kışlada, Öztürk'ü Trabzon'dan tanıyan, yedek subaylığını yapan, milli atlet, ciritçi Halil Zıraman ile karşılaşıyor. Öztürk şikâyetini yaptığı boyacılık işinin zor olduğunu anlatınca, yarın ordular arası atletizm müsabakaları var, ben senin atletizmle uğraştığını söylerim, futbol da oynuyorum dersin, seni seçme müsabakalarına sokayım bakarsın seçilirsin diyor. Ertesi gün Halil Zıraman ona nasıl cirit atılacağını tarif ediyor, Öztürk de müsabakada yaradana sığınıyor, ciriti 27 veya tam hatırlayamıyorum 37 metreye fırlatıyor, sonraki atışlarında düşük dereceler yapmasına rağmen ordular arası üçüncü olarak, Selimiye Kışlası'nın içinde kendini buluyor.

Bir ara Trabzon Lisesi'nde okurken kalecilik yapmış, birtakım fotoğrafı var. Hatta o fotoğrafların içinde bir ara Beşiktaş'a gelmiş

ve milli olmuş bir sporcusu da var. (ismi Azmi olsa gerek) O resmi de; futbol takımına bakan binbaşı var, çok da sert bir komutan, ona göstermişler, bunu alın, hem takımın malzemecisi olsun hem de yedek kalecilikte deneriz diye. Emir vermiş. Böylelikle, Öztürk Selimiye Orduspor Takımı'na da girmiş.

Türk Milli Takımı'nın, o zaman kalecisi meşhur Turgay Şeren ve yedeği de İstanbul Adalet Spor Takımı'nda oynayan Ömer diye bir kaleci var, o da asker, Öztürk onun yedeği. Ömer bir ara zatürre grip karışımı bir hastalık geçiriyor, maçın ikinci devresinde halsiz düşünce Öztürk kaleye geçiyor, uçarak kâh kafasına çarpan, kâh kazara çıkardığı toplarla takımın 0 - 0 berabere kalmasını sağlıyor. Ertesi hafta Ömer daha tam düzelemedi, Öztürk'de formunda diye Öztürk'ü oynatıyorlar. Zannederim Beylerbeyi Takımı ile oynuyorlar. Öztürk'ün zayıf olduğunu anlayan rakipler 15 - 20 metreden şutlar atmaya başlıyorlar ve Orduspor takımı maçı 5 - 1 kaybediyor. Maç sonunda, elinde ufak süvari kamçısı olan Binbaşı önde kaçan Öztürk Serengil sahada bir tur atıyorlar :) Sonra da malum, tekrar birliğine iade ediliyor :)

Birliğe yeni bir komutan tayin olmuş. Eşi, 10 - 12 yaşlarında küçük bir kızı ve 20 yaşlarında adını hiç unutmam, Ayşe isimli bir hizmetçileri varmış. Komutan, Öztürk'ü de, evin dışında gel - git ve ayak işlerini yapmak üzere emir eri olarak alıyorlar. İşler tıkırında... Öztürk, birliğine sadece akşam yemeğine ve yatmaya gidiyor. Nöbet vs. hiçbir şey yok. Komutan veya hanım dışarı hizmetlerinde kullandıkları Öztürk'ten memnunlar... Ama Öztürk hizmetçi Ayşe'ye, Ayşe de Öztürk'e uzaktan uzağa yaklaşıyorlar. Bir gün komutan ve eşi bir günlüğüne bir davete gidiyorlar kız çocuklarını hizmetçiye bırakarak... İşte o gün final oluyor :) Ayşe Öztürk'ü eve alıyor, komutanın evde bulunan içkilerinden biri açılıyor ve pikapta tangolar çalarak dans ediyorlar. Bu arada komutanın kızına da dans etmesini öğretiyorlar. Âlem gırla :) Akşam Öztürk birliğine dönüyor, Ayşe de evi tertemiz yapıp topluyor :) Ertesi gün komutan ve hanımı geliyorlar. Bir süre sonra komutan kızını severken, "Evde yalnız kalınca sıkıldın mı?" diye soruyor, "Yok baba çok eğlendik, Ayşe ablamla Öztürk ağbim dans ettiler hatta bana bile dans etmesini öğretiler" deyince komutan,

kükreyerek, mosmor, Öztürk'ü bir daha görmemek üzere birliğine postalıyor.

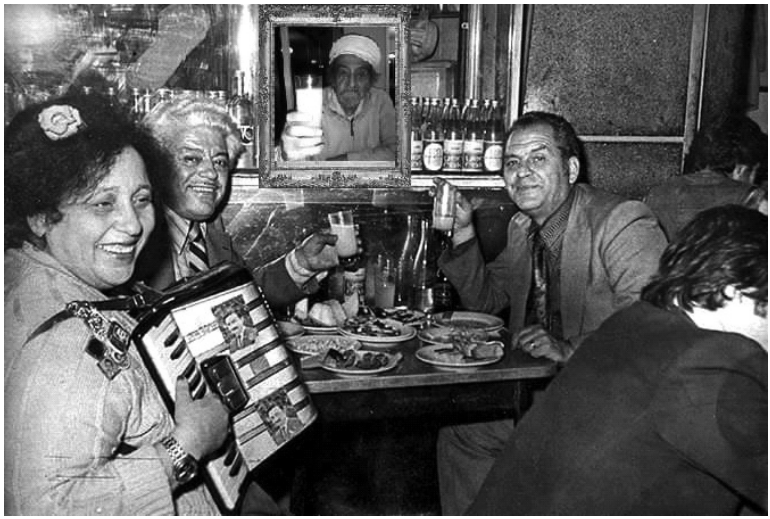
Bir yerde Öztürk var mı, orada zelzele derecesinde gırgır ve abidik - gubidik vardı.

Nurlar içinde yat, inşallah mekânın cennet olmuştur aslan kardeşim. Bari orada biraz uslu dur, hurilere filan sarkma :) Cehennemde olsan bile orayı cennete çevirmişindir neşenle, gırgırınla....

Her fani, inan, o dünyada bile seninle beraber olmak ister...

HİKAYE 34

AH BEYOĞLU SOKAKLARI

Bu resim beni en güzel yıllarımı yaşadığım zamanlarıma götürdü. Gençlik yıllarıma.. İstanbuluma.. Beyoğluma.. Yeşilçam sokaklarına ve o değerli gayri müslim, görgülü, asil, maalesef şimdi kalmayan azınlık dostlarıma.. Yıl evvelini boşverin.. 40 - 50 sene evveli deyiverin. Canım Beyoğlu.. Aziz İstiklal Caddesi karşı köşe Galatasaray Lisesi.. Bahsedeceğim köşe postane tarafı.. Cep telefonları yok. Mektuplarla iletişim var uzak yerlere. Bir de postanedeki jetonlu telefonlar. Bu yüzden çok kalabalık buralar.. Yanında kaliteli insanların, mülkiye mezunlarının, Bab- ı Ali' nin isimli yazarlarının gittiği Degustasyon isimli bir meyhane. Çetin Altan'ı, 3 olimpiyat kafilemize başkanlık etmiş eski Avrupa şampiyonu koşucu Ömer Besim Koşalay'ı, bilahare Cumhuriyet gazatesi spor yazarlığı yapan Eyüplü ve Kuzguncuklu diye bilinen gazeteci Sait Topçu yu burada tanıdım. Yani anlayacağınız birçok zevatın akşam buluştuğu, kalite düzeyi yüksek meyhane. Asıl gelelim 3 - 5 adım sonra gelecek tarihi pasaja.. Çiçek Pasajına.. Yaşlı bir madama ait olduğu söylenirdi. Bilahare girişte sol tarafta midye dolma, midye tava ve bira ile ayakçı meyhanesinin garsonu Mustafa ile evlenmiş ve Mustafa pasajın büyük bir bölümüne sahip ve patronu olarak da dükkanın adını Kime Ne

Mustafa koymuş. Bir sürü dükkan. Dışarıda masalar.. Bir de entellektüel Cavit isimli garson.. Unutulmaz tiplerin ilkleri. Masalarda mimozalar, aileler, her milletten insanlar.. Yine Rum asıllı sandığım, tanburu ile şarkı söyleyen ve Türk ismi kullanan Buzuki Erol.. Asıl konum, resimdeki akordion çalan Madam Anahit.. Bunlardan şarkılar istenir, onlar da masalara gelir, hem çalar hem de söylerlerdi.

Benim Cüret Işıközlü isimli Erol Büyükburç ve Metin Ersoy orkestralarında gitar çalan bir arkadaşım vardı. Onunla ortak Balo Sokakta gitar dersanesi açmıştık. Eko Gitar adı ile. Bu madamın oğlu dersanemizde öğrenci idi. Çok ünlü talebelerimiz de vardı. Hatta Nejat Uygur ağabeyim de iki ay ders aldı. Çok zor diye biraz akor basmayı öğrendi ve devam etmedi. Yazmakta olduğum BATAN GÜNEŞİM YEŞİLÇAM adlı kitabımla sizleri o günün Beyoğlu, Tarlabaşı, Balo, İmam, Bursa, Erol Dernek, Ağa Camii, tüm sokakların, o zamanlardaki yerlerin, o zaman insanlarının ve bilhassa Yeşilçam'ın her renginin ağzı dili olacağım. Çünkü o sokakların bende çok hakkı var. Onları unutturmayacağım. Ömrüm oldukça yazacağım.

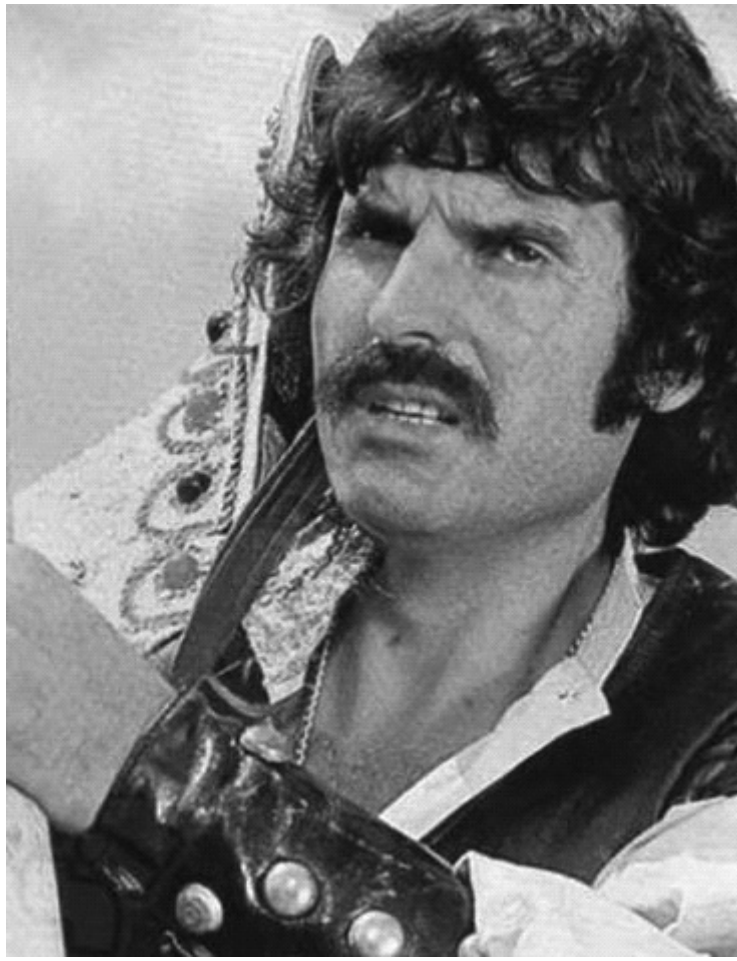
Pasajın bilinmeyen bir yüzünü anlatayım.. Kime Ne Mustafa'nın birahanesinin karşısında hemen pasajın giriş kapısının sağında üst kata çıkış kapısı vardır. Birinci kata çıkıldığında İstiklal Caddesine bakan bir sürü pencereli büyük daire o devrin ünlü kabadayılarından Dündar Kılıç'ın eniştesi, yakın tarihte vefat eden, yine devrin en tehlikeli olduğu söylenen Oflu İsmail Hacısüleymanoğluna ait Tüccarlar Klübü adlı büyük bir kumarhane salonu.. Birçok filmdeki kumarhane sahneleri burada çekilmiş.. Bu salonda devrin Eyüp başsavcısı ve kabadayılık aleminde dolaşan o da hatırlı kabadayılardan, beni de çok seven Balo Sokak 8 numaradaki evime çok kereler gelen, Cem ve Cumhur Filmin patronu, benim de patronum Yahya Kılıç abimin de has dostu, alemde Marlon Kemal lakaplı Kemal Eröge'nin öldürüldüğü kumarhane. Öldürdüğü söylenen ve mahkemece 20 yıla mahkum edilen Nurullah Çınar'da arkadaşımız ve Balo Sokağının ve alemin bitirim takımından sevilen bir arkadaşımız. Şimdi bu satırları yazarken o alemin de ne boş olduğunu anlatmak için yazdım. Birbirlerini öldürüyorlardı. Sanki öldüren ölmeyecekmiş gibi.

Ölen öldü.. 3 - 5 - 10 sene sonra bu satırlarda ölen de öldüren de yok artık.. Hepsi rahmetli oldular.. Hayatın acımasıZ lığı karşısında aciz kalacak larını bilmeden...Hepsine rahmetler dilerim.

Böyle bir yerdi pasaj... Doya doya içki, müzik.. Yaşamın yanında her an ölüm, silah, barut kokan.. Dünyanın boş olduğunun en güzel fotoğrafıdır. Bu anılarım.. Bu anlattıklarım.. Ne diyelim... Kader utansın da bırakalım.. Yaradana kadar uzanmayalım dostlarım..

HİKAYE 35

BEHÇET NACAR

Sinemanın siyah beyaz film yılları.. Sultanahmet Cezaevi İstanbul'un en ünlü ve en ünlülerinin yattığı cezaevi.. O semtin 3 delikanlısı bir aileden.. Büyük ağabey mahalle muhtarı. Diğer ağabey Cengiz semtin kendine göre kabadayısı ve iki üç damalı dolmuş arabaları olan ailenin şoför olanı.. En küçükleri Behçet Nacar..

Kilolu, iri yarı, uyanık, şeytanların cirit attığı yerden geliyor ama temiz kalmayı, emekçi kalmayı tercih etmiş.. Şoförlükle ekmeğini çıkaranı.. Ama Yeşilçam sevdalısı.. İşten anlamadığı halde İstanbul tahsilinin verdiği kültürle, her zorluğu kilolu haline rağmen sakatlanma pahasına yaparak kendini Yeşilçam'a kabul ettirmeye niyetli.. Cesaretli çok çok ama yufka yürekli.. Beraber filmlerimiz var.Natuk Baytan'ın, Memduh Ün'ün gözüne girmiş.. Avantür filmlerinin ve bilhassa Cüneyt Arkın'ın alıp yürüdüğü filmlerde filmin baş oyuncusunun dövmesi böyle iri kıyım birini halkı da çok memnun edince ve Behçet de hayır diye itiraz ünlemi olmadığından, figürasyon olarak geldiği İsmet Erten ile beraber, tiplerinin de o rollere cuk oturması ile, talepler artarak halkın da patronların da istediği ve zamanla da setlerde usta-çırak ilişkisi ile mükemmelleşen hatta baş rollere, patronluğa tırmanışının hikayesidir Behçet Nacar'ın nam-ı diğer Parçala Behçet'in Yeşilçam hikayesi.. Derim ya hep, benden iyi bilirsiniz filmlerini.. Google da yazar, arşivciler de.. Ama, o haşin görünüşlü dev adamın bir çocuk saflığı ve yüreği taşıdığını sizlere anlatmak da bana düşer..

Ağzına vur lokmasını al derler ya.. Ama aptallığından değil, insanlığından olan bir adam. Yeşilçam'da bir tek isim söyle adam gibi adam, diye sorsalar, bir solukta sadece Behçet Nacar derim..

Garibanlara bakmak, yardımlar v.s.leri bir yana bırak, karısını namuz yüzünden 24 yerinden bıçakla vurarak öldüren ve o günkü gazetelerde Beyoğlu canisi ve kasabı denen, bilahare hapisten çıktıktan sonra Yeşilçam'ın Arap Celal'i Celal Donat ağabeye yıllarca sahip çıkması, kendine ait yerlerin anahtarını vermesi, yatırması v.s.

Behçet'in bir insanı kırdığını hiç görmedim.. Sanmıyorum da.. İki çocuğu var ve de iki kimsesizi evlat edinmiş.. Miraslarını onlara bırakmıştır.

Ha ! Ben de biraz övüneyim. İlk patron olduğunda ve başrol oynadığı PARÇALA BEHÇET filminde ben de para almadan oynamıştım..

Hela olsun sana büyük insan.. Cennet mekanın olsun bile demiyorum.. Hiç şüphem yok.. Hele Yaradanımın sende yanılacağı-

nı hiç sanmıyorum..

O dev cüsseli Behçet'i, yıllarca çektiği şeker hastalığı ince zarif salon erkeği yapmıştı ama o yine Yeşilçam severlerin Parçala Behçetiydi..

HİKAYE 36

ÖMRÜM BÖYLE GEÇTİ

(İLK FİLMİM)

Çok yıllar evveli,tamamen hafızama dayanarak yazıyorum bu filmin hikayesini.. Ufak tefek hatalar yaparsam özür dilerim.. Yaşıma verin, zira tam yirmi gün sonra 82 yaşıma giriyorum

Evet.. 1956 senesi.. Devlet memuruyum.. İkinci bir iş yapmam tamamen yasak. Ailemin ekonomik sorunları yüzünden memuriyet hayatına atılmışım.. Sanata düşkünlüğüm nedeniyle sıkılıyorum işimden, çok ulvi yönü olmasına rağmen..

Bir de, arkadaşın hatta çevrenin, Beyoğlu'nun, teyze çocukları diye bildiği Öztürk Serengil gece-gündüz arkadaşınsa.. Setlerden geliyor, insan çatlatırcasına o gün çekilen sahneleri anlatıyor, o anlatmasa bile bendeki kaşıntı.. Bir yolunu bulup ona anlattırıyorum. Bir film çekiyorlarmış.. Senaryosu, Xavier de Montepin tarafından yazılmış ve dünya klasiği olmuş EKMEKÇİ KADIN

adlı romanından alınmış. Öztürk Serengil,daha komedi tarzını denememiş, filmin kötü adamlarından biri rolünde. Kenan Pars, Gülistan Güzey Göksel Arsoy başrollerde.. Sinema ve tiyatrodan o devrin birçok ünlüsü ve Saime Bekbay da oynuyor.. Bir de çok küçük bir kız çocuğu, daha kelimeleri dahi konuşamıyor. Saime Bekbay'ın özel arkadaşı olan Ertuğrul ismindeki beye de küçük kızın babası rolünü oynatmayı düşünüyorlar.. Gülistan Güzey'in de eşi rolünde oynayacak.. Rejisör Muzaffer Arslan, Ertuğrul'un çok uzun boylu ve sert ifadeli olduğundan bu role uymadığını, kazada öleceği için seyircinin üzülmeyeceğini hatta adamın itici bir tip olduğunu falan söylüyor ve sette bunu aralarında konuşurken Öztürk hemen atlıyor..

- Benim teyze oğlum var. Ama memur (hakiki teyze çocuğu filan değiliz) hem tipi yakışıklı, hem memur olduğundan para işini filan bana bırakın, hallederim ucuz yollu, diyor.. Benim resimlerimi gösteriyor. Tamam kararı alıp beni çağırıyorlar ve benim işimi ya cumartesi ya da pazardı tam hatırlayamıyorum memurların tatil olduğu günlere koyuyorlar..

Ben hem heyecanla, hem memuriyet çekincesi, hem de başarabilecek miyim endişesi ile sete gidiyorum. İşin kötüsü o gün Öztürk'ün çekimi yok.. Tamamen yabancı bir ortam. Bir de karşında o devrin sinema sanatının büyük aktörleri.

Giyeceğim kıyafetlerimi söylediler. Uygun birşeyler uydurdum. Tek başıma çantam elimde İstanbul Kartal'da tren yolu üzerinde Kartal Çimento Fabrikasının yolunu tuttum. Sete ulaştım. Herkes bir havalı, bir havalı.. Küçük kız bile havalı babasının veya rejisörün kucağında.. Bana usulen bir hoşgeldin dediler. Düşünün benim halimi.. Heyecan, acemilik, yabancılık.. Bir de karşımda perdede ve mecmualarda resimlerini, isimlerini gördüğüm burnu havada yıldızlar..

Rejisör, başrol oyuncusu Gülistan Güzey'in kocası, ufak kızın da babası rolünü oynayacağımı, fabrikada ustabaşı bir emekçi olduğumu, çalışırken bir patlama sonucu uçuşan malzemelerimin altında kaldığımı, ağır yaralanarak son nefesimde kızım ve karımın ölümün üstüne kapanarak hıçkırmaları v.s filmin dramatik sahnesi bir babanın ölümünü şifaen anlattı. Beni makyajla her

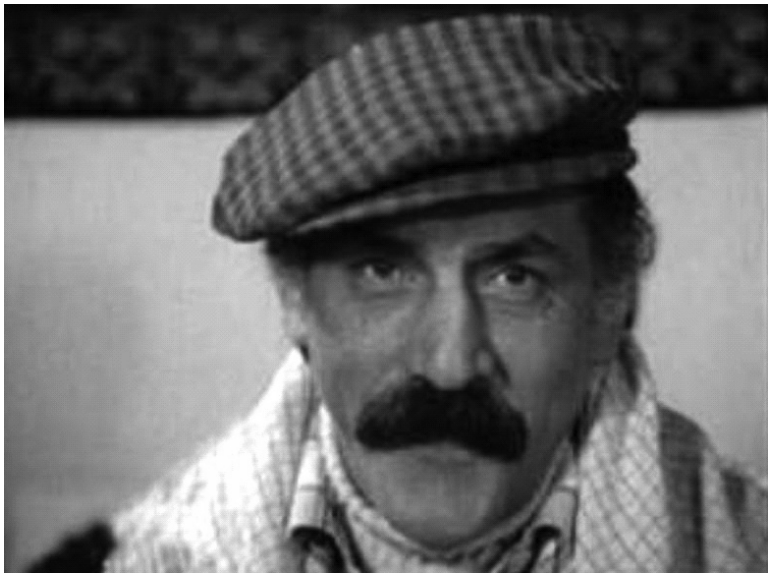
tarafımdan kanlar akan, elbiseleri parçalanmış hale getirdiler,bir patlamanın içinden, eşyaların altından çıkaran usta oyuncu Gülistan Güzey ağlayarak, çığlıklar atarak yaklaşıyor fakat küçük kız bir türlü yaklaşmıyor. Ürkerek bakıyor. Sahne boyna tekrarlanıyor. Kızın babası Hamdi ağabey rejisörden fazla küçüğü oynatmaya çalışıyor. Herkes küçük kıza, bak o senin mahsuscuktan baban, sarıl ona ağla diyorlar.. Kız yanaşmıyor. Ben bu adamdan korkuyorum, nasıl sarılırım ona diyor.Kız daha evvel bu rolü oynatacakları Ertuğrul isimli arkadaşın itici, korkutucu, sert, role uygun olmadığı laflarını beynine plak gibi almış ya ! Sonra, babası bu amca o değil, bu amca cici, iyi amca filan diye epeyce ter döktü. Altı veya yedinci çekimde küçük kız ve annesi enkaz altındaki ölü bedenime sarılarak,hıçkırarak kocam,babam diye ağladılar..

Bu küçük kız Hamdi Değirmencioğlu ağabeyimizin kızı, sonra küçücük haliyle Yeşilçam'ı sallayan meşhur Ayşecık (Zeynep Değirmencioğlu) oldu.....

Hamdi Değirmencioğlu ağabey, Muzaffer Arslan, Öztürk Serengil, Kenan Pars, Gülistan Güzey ve daha birçoğu terk -i diyar ettiler.. Beni ve küçücük Ayşeciği dünya ile yalnız başımıza boğuşmak üzere bırakıp gittiler.....

HİKAYE 37

SIRRI ELİTAŞ

Urfa'da 40 yıl evvel film çekerken, otelin karşısında bir kahvede tavla yarışması yapılmıştı. Ben tüm doğulu Kürt vatandaşlarını yendim. Birinci oldum. İşim de bitmiş, İstanbul'a dönecektim. Sabah 10.00 arabası ile.. Ama, gece otel lobisinde Kürtçe bağırtılar, gürültüler oldu.. Sonra sakinlik.. Bir ara kapım çalındı. Filmde beraber çalıştığım, Kürt kökenli, Kürtçe bilen bu arkadaşım, seni, bizi madara etti diye dövmeye gelmişler, hepsi sarhoş, başına bir iş gelebilir, istersen hemen kaç, ben Kürtçe olarak 4 saat evvel İstanbul'a döndüğünü söyleyip savdım onları, dedi.. Hemen bir taksi çağırdık. Gizlice otelin arkasından taksiye bindim. Diyarbakır Havaalanına, oradan da İstanbul'a uçtum.

Onun rahatsız olduğunu öğrenince evine telefon ettim. Eşi çıktı. Şuuru tamamen kapandığı için hastanede alete bağlı yaşam savaşı verdiğini söyleyince yıkıldım. O beni ölümden kurtarmıştı. Ben o ölüme giderken birşey yapamıyordum. Kim bu eski Yeşilçam emekçisi dostlarım ? Kim ? Gırtlağım düğümlü, gözlerim yaşlı söylüyorum yoldaşlar.. Can dostum, can yoldaşım Kürt kö-

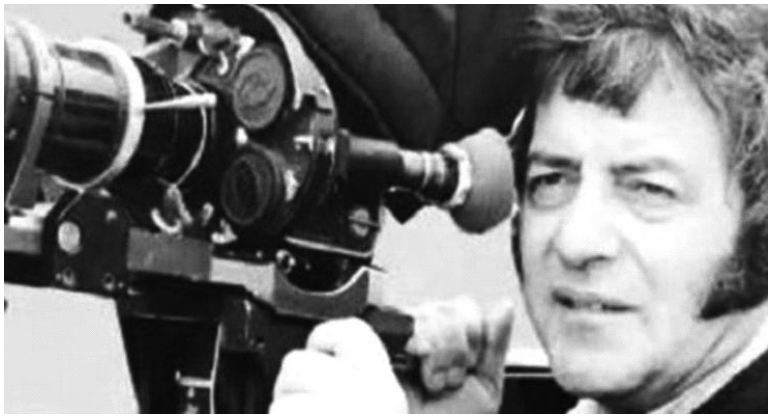
kenli Sırrı Elitaş.. Ne Abdullah Öcalan, ne politikacılar bölemeyeceksiniz Türk Kürt kardeşliğini.. Sırrı'ya da dua edelim.. Acil şifalar dileyelim diye yazmışım bu hikayeyi yazarken..... Ama daha sonra maalesef Sırrı'yı kaybettik..

Her faninin başına gelecek.. Sırasını savdı kurtuldu... İnsanların birbirini öldürmesine gerek yok zaten..

HİKAYE 38

METİN ERKSAN

Üniversite Türk Tarih Bölümü mezunu.. Konum bugünlerde, onun ölümünden onlarca yıl sonra ortaya çıkan bir Yeşilçam ismini alarak yazarlığa veya gazeteciliğe soyunanlara veya arşivcilerine doğru olanı göstermek için, canlı şahidi olduğum olayları hatırladığım kadarıyla izah etmeye çalışacağım..

Rahmetli Metin Erksan... Evet,müthiş akıllı, düşünür, yazar etüd eder ve filmini çeker.. Ayrıca çok zeki, gırgır hatta dünyaya alaycı ifadeyle bakan, hicvi seven çok tatlı bir adam.. Beni nedense çok sever ve her filminde oynatmak ister. Hatta 5 günlük bir rolümü 20 günlük bir rol gibi gösterir, 4 misli para kazandırıp yaşamıma yardım ederdi..

Cem Filme maaşlı yapım yönetmeni ve şirket sorumlusu olarak girdiğimde yani yazıhaneye bağlandığımda çok üzülmüştü. Buna rağmen yine her filminde haber gönderirdi. Ben ona, ağabey 3 - 4 günlük rol olursa evet ama 15 - 20 günlük için yazıhaneden ayrılamam derdim. Suratını asar, benden söylemesi derdi. Yine böyle tarihi bir deniz kahramanı filmi çekecekmiş.. Beni çağırdı.. 25 - 30 günlük bir rol var, gel oyna deyince, ağabey beni bağışla dedim. Otur biraz sohbet edelim dedi. Anladım birine kızmıştı benimle dertleşecekti. Sanırım anlaşamadığı bir şirketti. Çekmekten vazgeçtiği bir filmin rejisörü konusunu açtı.

Ekremciğim piyasaya kendini rejisör sanan bir sürü adam çıkmış biliyor musun dedi gülerek müthiş zeki bir ifadeyle.. Billur muymuş, şeffaf mıymış neymiş ismi diye gırgırla anlatmaya başladı. O imali ifade meğer şimdiki Sesam Başkanı Yılmaz Atadeniz'in çıraklık devrinde, birinci veya ikinci asistan olarak çalıştığı, bilahare benim de filmlerinde oynadığım rejisör Nejat Saydam'dan kıvrak zekası ile dalga geçiyormuş.

Ne tatlı adamdın be Metin ağabey.. Seninle beraber olsaydım hep keşke.. Ama o zamanki ekmek teknemiz beni başka bir limana taşımıştı. Kopmuştuk. Öyle beraber de olsaydık, senin arkandan kitabını yazmak cesaretini gösterecek derecede cahil değildim. Hani meşhur bir bilgenin dediği gibi.. Ne güzel şu cahillik.. Herşeyi biliyorsun be..

Aslan ağabeyim, ben haddimin bir kitaba değil bin kitaba sığmayacağını da biliyor ve hatıralarımız, eserlerin ve ruhun önünde gözlerim yaşlı saygı ile eğiliyorum.. Ruhun şad olsun Metin Erksan ağabeyim...

METİN
ERKSAN
1929 - 2012

HİKAYE 39

OYA AYDOĞAN'IN 17 YAŞINDAKİ SIRRI

Benim dünyam adlı kitabımı yazmam için bir televizyon programında rahmetli SAVAŞ AY ile beraber rica etmişlerdi..... Ağabey, sen hem perde önünde, hem de gerisinde mutfağında çalıştın, Yeşilçamın gerçek yüzünü ve yüzünün iç yüzünü mertçe yazacak senden başka kimse çıkamaz diye teşvik ettiler ısrarla..

Kitap basılıp çıktığında Savaş Ay göremedi.. Ben senin evini aradım, akraban birisiyle telefonla konuştum. Adresine yaz dediğin kitabımı gönderdim. Kitap eline geçti, geçmedi bilemiyorum bir duydum ki hastahaneye kaldırmışsın.. Sonrası malum.. Bu. satırlarımla gidelim senin 17 veya 18 yaş yıllarına. Sinemada yenisin. Hızlı yükselmeye adım atıyorsun. İlk filmlerinden birinde daha yeni kolejli talebe halinle, hafif peltek dilinle ne güzel ağabey kardeş olmuştuk. Anneni, ağabeyini, evini ve seni tanımıştım. Öyle güveniyordun ki bana nerede ise dert ortağın gibi. Sıkıntılarını sevinçlerini anlatırdın.. Bir gün dedin ki, sesini kısarak sessizce, kimseye söylemeyeceğini bildiğimden yalnız sana söylüyorum, Ekrem ağabey ben Aleviyim, bir suçlu gibi ama övünerek. Senin sır olarak kimseye söylemememi istediğin Aleviliğini hiç bir yerde açıklamadım bu güne kadar.. Ama şimdi ne olmuş yani Sünniler ölmüyor mu, toprağa girmiyor mu?.. Şimdi yaratan katındasın, sanmıyorum ki Allah orada insanları dünyada ki gibi sınıflandırsın.. Bir metre çukur insanın akıbeti..

Allah nezdinde değeri,din inancında değil hayat yaşamındaki aldıkları notlar değeridir bence.. Bu yüzden Alevi olmanı senin adına sır olmaktan çıkarıyor ve açıklıyorum.. Evet asıl ismi HİCRAN BELET olan OYA AYDOĞAN Alevi inançlı Yeşilçamın en efendi tabir edilen ve yanımıza talebe olarak gelen en güzel insanı.. En güzel kalbi idi.. Rahat uyu. HİCRAN. hicran kalbimde bir yaradır şarkısını dinlediğimde aklıma gelirsin, gözümde ki damlalarla...Sen ne asil insandın be Alevi kızı OYA AYDOĞAN.. Burada insanların kalbinde, orada da Ceenetin baş köşesindeki yerdesin muhakkak hani derler ya buna adım gibi eminim.. NURLAR İÇİNDE YAT...RUHUN ŞAD OLSUN.....

HİKAYE 40

"AYRILAMAM" FİLMİ VE OĞLUM EVREM...

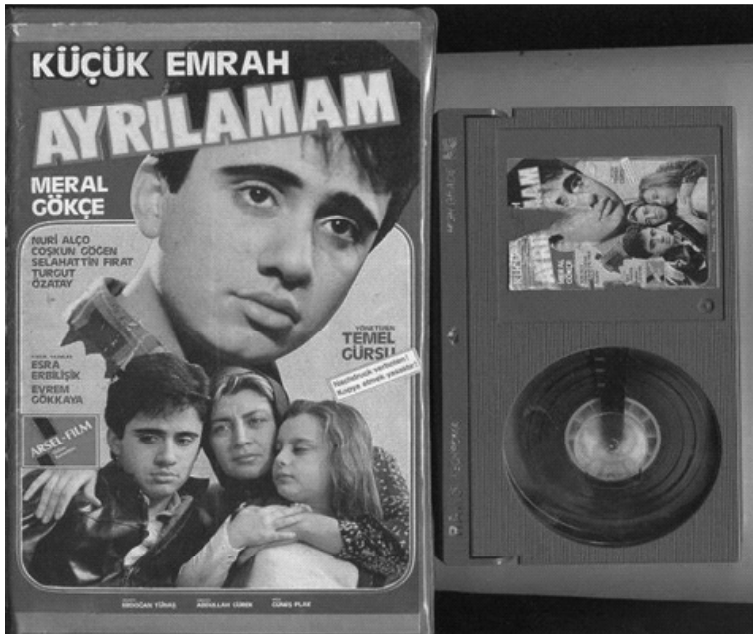
Oğlumuz Evrem Gökkaya 3 yaşına gelmişti. Bir gün, annesine tutturmuş, "Babama gidelim" demiş ve Erman Han 1. kattaki Cem ve Cumhur Film yazıhanemize gelirken, sokakta bir ağbi çevirip oğlumuzu sevmiş, kim olduğunu öğrenmiş ve bilahare yazıhanede otururken bir telefon geldi. Değerli rejisör Temel Gürsu, "Oğlun çok güzelmiş, Küçük Emrah'a bir film çekeceğim, oğlunu muhakkak oynatmak istiyorum" dedi. Annesi de rıza gösterince, armut dibine düştü. Temel Gürsu'nun büyük hasılat yapan bu filmi ile de Yeşilçam'a hizmet eden bir Gökkaya ilave oldu.

Temel' e, ailemize büyük bir hatıra bıraktığı bu film için, eşimle birlikte sonsuz sevgi ve saygılarımızı iletiriz.

İyi ki çekmişin be Temel...

Şarkıcıların son demlerinde sinema salon sanayii de bitmeye başlamıştı.Oğlumuz da ilkokul 3.sınıfta iken Bartın'a yerleşerek Yeşilçam'dan uzaklaştık. Ona da bu filmler, anılarında değerli bir hatıra olarak kalacaktır sanırım. Kısmet bu kadarmış... Hayat akışının insana neler getireceği maalesef hiç belli olmuyor...

YEŞİLÇAM HASILATLAR REKORTMENİ DEĞERLİ REJİSÖR TEMEL GÜRSU

OYUNCULUK BULAŞINCA, RAHMETLİ KEMAL SUNAL AMCASIYLA
"DAVACI" FİLMİNDE DE OYNAMIŞTI...

HİKAYE 41

BİR YILMAZ DURU RÜZGARI

1950 yılları.. 16 yaşındayım.. Okul çağlarım.. Kuzguncuk'ta yaşıyorum. Aklım Beyoğlu'na takılı. Nasıl takılmayayım? Bizden büyük ağabeyleri görüyorum, hepsi Yunan heykeli gibi.. Kadınlar, kızlar gözlerini ayırmıyorlar onlardan. Hatta, peşlerinden

gruplar halinde yürüyorlar. Kimi benden 4 - 5 yaş, kimi 10 - 12 yaş büyük.. Herkes tarafından isimleri merakla öğrenilip, bilinen kişiler oluyorlar. Muzaffer Tema.. Ayhan Işık.. Ali Üstüntaş.. Suat Taner.. Yılmaz Duru...İnanın karşılaştığımda imrenir, gıpta ile bakar (hiçbir cinsi anormalliğim yok) Allah, nasıl bir insanı bu kadar yakışıklı yaratır diye kendi kendime mırıldanırdım.. Bazen ben bile takip ederdim bu Allah'ın itina ile yarattığı güzel insanları imrenerek ve kendime model seçmişim ki herhalde, onların dünyasına girmek hayalimi gerçekleştirip yıllar sonra hepsi ile arkadaş olmuşum.. Hani,o zamanlar bana da bayağı beğeni ile bakanlar olurdu da ondan cesaret alarak ve özenti ile bilhassa Yılmaz Duru'yu kendime örnek seçtim.. Yalnız, o biraz, daha kibar snop takılırdı..

Sanırım 4- 5 yaş büyüktü benden.. Bilahare yaş 20'ye gelince ağabeylik mesafesi kapanıp Yımaz ile olmuştuk arkadaş..

Ben onu kıskanırdım ama hiç belli etmezdim.. Meğer, bir gün, seni 16 - 17 yaşlarında gördüğümde, bu çocukta iş var, yarın muhakkak buralarda Yeşilçam'da tutulacak biri olacak diye ben de sana hayranlık duyardım dedi o gülen gözleri ile dünya yakışıklısı, dünya güzeli adam.. Yani sonuç olarak, Yılmaz Duru benim önümdeki modelimdi Yeşilçam'a girmeme manen sebep olan...

Şimdi gelelim esasa..... İlk ecnebi dansçı kadınlara sahnede kavalyelik eden erkeklerden zannederim o devrin tango, vals v.s gibi dansların hocası Jak Biçaci'nin talebesi ve en sükselisi.. Tabii Yeşilçam böylelerine hemen el uzatır. Sizler Yılmaz Duru'nun sinema dünyasını benden iyi bilirsiniz.. Sinemada birçok ödüller almış, ecnebilerle coprodüksiyon filmler yapmış ve Türk sinema tarihinin starları arasında yer almıştır..

Ben müşterek anılarımı paylaşacağım bu yazımda: Onun da benim de bugün en utandığımız ortak bir gençlik hatamız var.. İstanbul'da yaşayan gayri müslim vatandaşlarımızın karşılaştığı bir olaya karışmış olmaktan, karşılaştığımızda da üzüntü ile nedamet ile konuşurduk bu konuyu hep.. 6 Eylül 1955 olayları.. Hayatımın bana göre en büyük yanlışı idi.. Onun Adana'dan, benim de maalesef Konya'dan çocukluk yıllarımızda aldığımız yanlış kültürün etkisi var.. 6 Eylül 1955 günü Taksim' de gayri müslim

İstanbullu vatandaşlarımızın dükkanlarına, Atatürk'ün Selanik' te evi yakılmış şaikasıyla toplanan onbinlerce kişinin başında, bir Rum kökenli vatan-daşın dükkanının vitrinine atılan taş, olayın ilk kibriti oldu ve İstanbul'un her semtinde gayri müslim vatandaşlarımızın hiçbir günahları yokken, iş yerlerine saldırı, tahrip ve yağmalar başladı.. Yani 6 Eylül yağmalanma olayları..

Toprağı bol olsun, Milli Takımımızın futbolcusu Lefter'in ki Lefter Yunanistan'ı 3 - 1 yendiğimiz maçta, Türk Milli Takımında oynayıp kendi Rum milleti Yunanistan'a 2 gol atmıştı,onun evine bile Büyükada'da saldırmaya kalkmışlar.. O da milli formasını giyerek kalabalık saldırganların karşısına çıktı, evini öyle kurtardı.

Bana gelince ; Olaylardan 20 gün önce, Kıbrıs Türktür Cemiyeti kuruldu, ben Üsküdar Kuzguncuk semtleri başkanı oldum. Politikacılar, işi cemiyet tahrik etti deyince cemiyeti kuranlarla birlikte ben de tutuklandım. Selimiye Kışlası hapishanesinde soluğu aldım. Kader.. Yılmaz olayları başlatan ve Taksim'deki Rum vatandaşın camını kırarak, kitleyi ilk harekete geçiren kıvılcımı çakan kişi olmasına rağmen ona birşey olmadı, tesbit edilemedi herhalde.. Ben hapisi boyladım.. Bir süre sonra da tahliye edildik.. Bilahare beraat, akabinde de devlet memuru oldum..

Yılmaz, Adana'da çok köklü bir aşiretin evladı..

Neyse; Gelelim diğer fantazi, magazinsel ortak tarafımıza.. Devrin ünlü ve lakapları Uzun İnci, Kısa İnci diye bilinen ve birçok hanımlar Yılmaz'a gidince beni anlatırlarmış, bana gelince de Yılmaz' ı anlatırlardı. Yani çakışırmışız hep, pişti olurmuşuz.. Gülüşürdük karşılaşınca bunları konuşurken.. Ha ! Arada Kadir İnanır'ın da bu piştiye adı girerdi ve derdik,biz mi çapkınız yoksa o hanımlar mı.. Biz mi onları tavlardık, hanımlar mı bizi.. Labirent gibi çıkılmaz bir durum.. Boş verin, neyse, gençlik rüzgarı deyip geçelim..

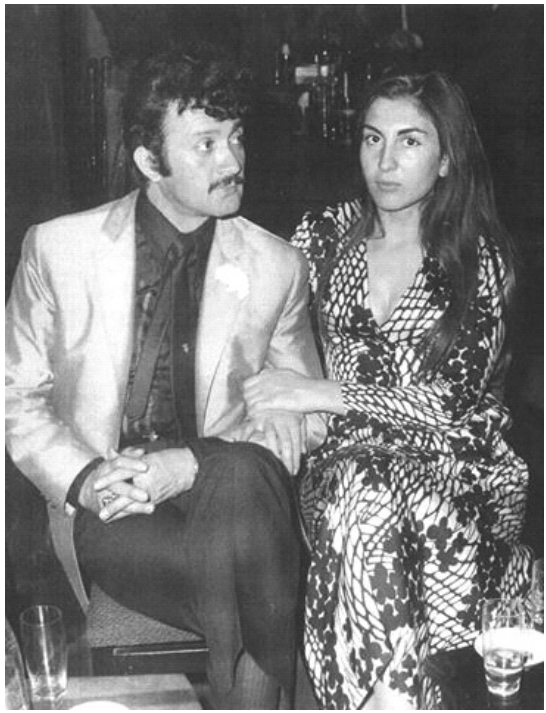
Sinema çekimlerinde hiç beraber olmadık.. Ama Kuzguncuk'tan, çok küçük bir kızken tanıdığım, ailesini bildiğim Nilüfer Aydan ile evlendiğini ve ondan çocuğu olduğunu biliyordum.. Bilahare, Sabah Duru adında, kültürlü, mükemmel yetişmiş, varlıklı bir aile kızıyla evlendiğini duymuştum.. Beyoğlu'nda bir sis-

tem vardı, bekarlık arkadaşlıkları evlilikler girince devam etmez, kopardı.. Sabah Duru'dan da bir oğlu oldu..

Yakasından hiç karanfil çiçeğini eksik etmeyen arkadaşım.. Farklı birçok yanlarımız da vardı.. O magazinsel hanımlara fazla takıldı.. Hakkında asıllı asılsız birçok yazılar yazılırdı..

Bir de, çok değerli ablasını tanırım.. Senaristti..

İlahi Yılmaz, bu satırları arkandan yazmak bana kaldı.. Dünyanın en yakışıklı, güzel insanı.. Orada da buluşacağız. Şunun şurasında ne kaldı be Yılmaz'ım ne kaldı?.. Beyoğlu sokaklarında rüzgarın kaldı.. Perdede hayalin, arşivlerde, mecmualarda resimlerin ve de kalplerde sevgin.....

HİKAYE 42

NATUK BAYTAN - KEMAL SUNAL FİLMLERİ

Bu satırlarımı yeni türemiş Yeşilçam internet ulemalarının yanlışlarını düzeltmek için tarihe (içinde yaşamış hatta tek sebebi ben olduğum için) kayıt düşülsün diye yazıyorum.

Arzu Film sahibi rejisör Ertem Eğilmez' in evini Yahya Kılıç (Cem Film sahibi), bir adamı ve ben basıp Kemal Sunal'ı kurtarmayı başarmıştık... Fakat Kemal'in askerlik durumunu Ertem ağabey koz olarak kullandığından (nitekim sonunda yakalattı ihbar ederek) fazla yüklenemiyorduk. O aralar Kemal Sunal'ın tam selahiyetli menajeri hatta sahibi hissediyordu Ertem Eğilmez kendisini... Biz de bu duruma o ara katlanır gözüküyorduk Ertem Eğilmez Kemal' e film çekmemize izin verince senaryoyu götürdük kendisine. Okumuş, çok beğenmiş.. Tamam ama rejisörü diye tutturdu ve dedi ki; En iyi filmi ben çekerim sonra Lütfü Akat, sonra Metin Erksan, sonra Memduh Ün bir sürü isim sıraladı. Cem Film yani bizimkiler Natuk abi ile avantür film çektiler

ve Natuk abiyi hem seviyor hem tutuyorlar (yani Yahya Kılıç - Dündar Kılıç) ben de ha keza. Ama Natuk abi avantür filmleri ile tanınıyor o zaman.. Herşeyi firmada patronlara ben empoze ediyorum ve dedim ki Aram Gülyüz ağabey iyi komedi rejisörüdür ona çektirelim bu filmi. Bu kararla Ertem ağabeyle konuşuyoruz.. (Natuk abiyi de elde iki diye tutuyoruz).. Saydı bir sürü rejisör Ertem Eğilmez.. Baktı ki hiçbiri tarafımdan kabul edilmeyecek, pekiyi öyleyse Aram Gülyüz olacağına Natuk Baytan olsun dedi, Kemal Sunal da bu meyildeydi.

İşte Natuk Baytan - Kemal Sunal filmlerinin doğum hikayesi..

Üç faktör vardı bu filmlerin böyle oluşunda.. Biri Cem Film, biri Ertem Eğilmez, biri de naçizane bendim..

Sonu mu ? Hazin, üzücü... Evet KOLTUK BELASI filmi firmanın ve Kemal'in beraber son filmi..

Sade bu son, tek değil çok sondu.. Cem Filmin sonu oldu.. Kemal çabaladı bir - iki film.. Film çekimine giderken, aniden kalp krizi geçirdi ve öldü, sonu oldu.. O şaşalı sinema salonlarının da sonu oldu.. Yeşilçam'ın sonu oldu..

Ben de tası tarağı topladım, eşimin memleketi Bartın'a, bu ölüm merasimlerini görmemek üzere kaçtım.. İstanbul'umun, Yeşilçamımın, kameralarımın, filmlerimin yani ezcümle benim de sonum oldu..

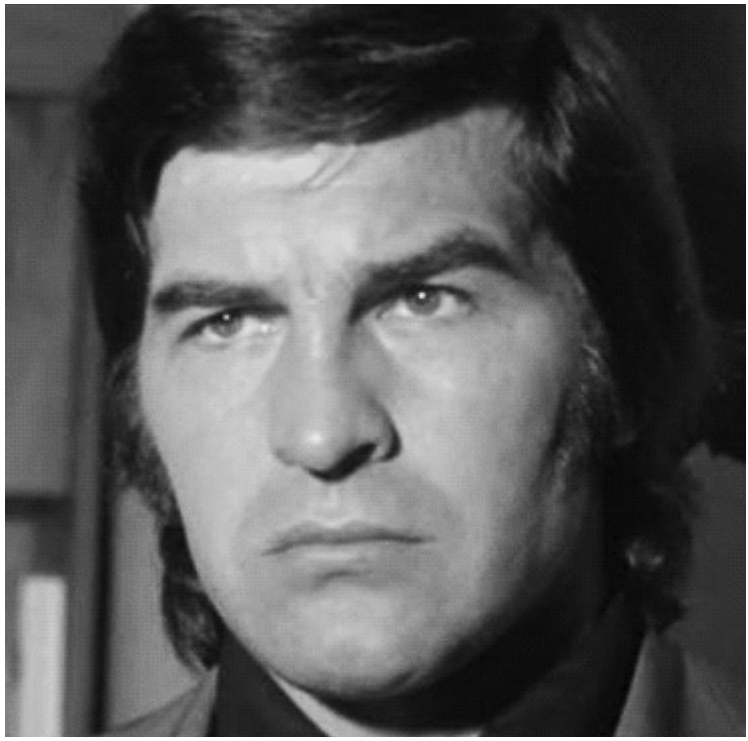
Bu satırları, 05.02.2016 doğum günümde, 82 yaşımda, yaşadığım Bartın şehrinin İnkumu sahil beldesinden yazmak boynumun, vicdanımın borcu oldu..

Gözlerim doldu.. Gözlerim doldu.. Ama Yeşilçam tarihine de gerçek bir kanıt oldu...

HİKAYE 43

YİNE YAVUZ SELEKMAN

İlk kitabımda bahsettim Yavuz'dan.. Yüzlerce kitap yazsam, her kitapta yine bahsedilmesi gerekli insandı Yavuz Selekman..

Devrinin Dünya Yarı Ağır Güreş Şampiyonu.. Cinayet Masasında polis.. Tatar kökenli, gülmediği zaman ürkülecek ciddi suratlı bu adam.. İnanın 10 yaşını geçmemiş bir çocuk ruhu taşırdı.. Tek başına 5 kişiyi dövebilecek ve görevi olmasına rağmen özel olarak kavga etmekten hep kaçınırdı. Alttan alırdı.. Görevi gereği silah taşıması gerekirken çok nadir, müdürler teftişe geldiğinde silahını dolaptan çıkarır, beline takar, teftiş bitince dolaba yine kilitler koyardı. Nasıl polis olmuştu, kimse yorumlayamazdı..

Nöbetçi olduğunda gelen suçluya kendi yiyeceğini verir, aç

kalırdı. Dedim ya, bölüşmek onun karakteri idi, yapısı idi.. Elinde olmadan davranışıydı. Sporcu ruhu herhalde bu olmalıydı.. Neyse, yaşa izin verir miydi bilemem yazacağım bu hikayemize.. Ama ben onu ikna eder, gönlünü alırdım yine.. Sevgili Yavuzum.. Ruhundan izninle yazıyorum yine..

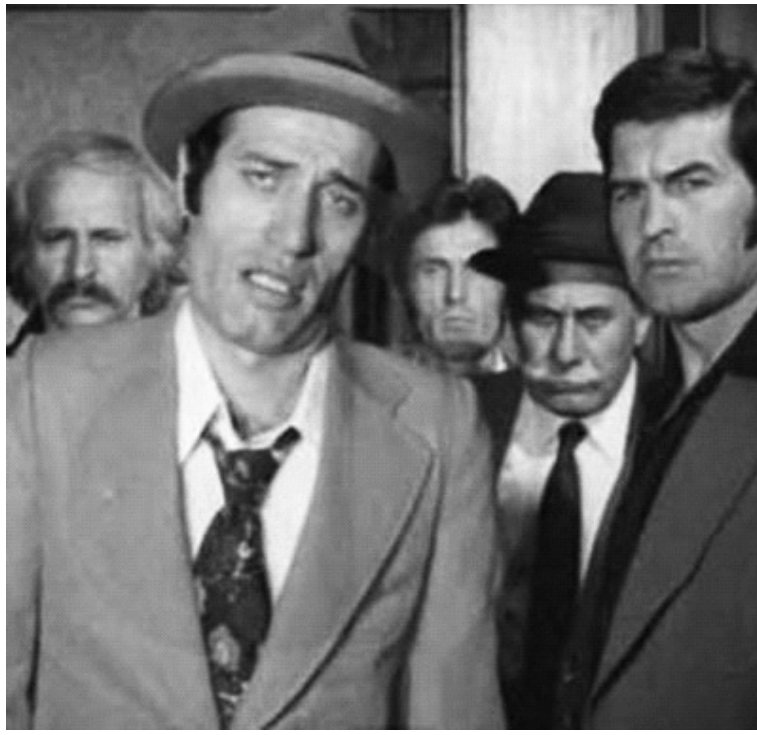
Yeşilçam diye bilinen Erman Hanın yani film şirketlerinin çoğunun olduğu Papirüs Meyhanesinden dört-beş apartman sonra, Fatma Girik ve Memduh Ün'e ait Girik Hanın karşısında bir apartmanın son yani beşinci katındayız. İki odalı, beraber tuttuğumuz garsoniyer tabir edilen bir dairemiz var. Ben bekarım o zamanlar. O zengin bir (bir tarafı musevi olarak hatırladığım) hanımla boşanmak üzere veya boşandı, hatta çocukları var, Yavuz mutsuz.. Hem yuvası yıkılmış, hem de zorla yaptığı mesleği bırakıp tamamen kendini sinemaya vermeye kararlı.. İşte o günlerde de ayrıldığı eşinin, gazetelerde çıkan beyanatları vardı utanç verici "Yavuz'un dünya şampiyonluğu güreşçiliğine sporculuğuna bakmayın.. O güreş minderlerinin aslanı, yatakta kedi" diye.. Tabii ben bunları duyuyorum, çok samimi olmama rağmen soramıyorum.. Bir ara esmer,ince bir (Roman olabilir) hanımla devamlı eve gelmeye başladı. Beraber kahvaltı veya akşamları kafa çekerdik.. O çirkince kadın da evi temizler, toplar, gider gelirdi.. Yani Yavuz'un yeni sevgilisi.. Beni de çok sayardı. Zamanla samimi olunuyor. Kadını sabahları kahvaltıda yorgun bitik görürdüm hep.. Dayanamadım sordum rahatsız mısın diye biraz Roman şivesiyle..

- Yok be ağabey, bu senin kardeşin Yavuz yok mu, ne azgın adam, inan sabaha kadar uyutmuyor, o yüzden bu halsizliğim, dedi.. Şaşırdım kaldım.. Güzel bir kadın Yavuz'un özel hayatına, " o güreş minderlerinin aslanı yatakta kedi " diyor.. Bu esmer,sıradan fizikli kadın "kardeşin Yavuz azgın,sabaha kadar uyutmuyor " diyor. Epeyce düşündüm, çok samimiyiz ama bir yere kadar.. Meraklıyım ya, dayanamadım.. Konuyu Yavuz'a açtım. İlk karın senin için, yatakta kedi diyor, gazetelere beyanat veriyor, mahkemeye boşanma sebebi olarak gösteriyor.. Bu ikincisi tam tersi, sabaha kadar uyutmuyor azgın boğa, diyor deyince ben, Tatar suratı bir dalgalandı yüzünde çizgiler çoğaldı..

- Ağabey, ilk eşim zengindi, güzeldi.. Benden fazla gelirleri

vardı. Beni böyle konularla hep ezer, horlardı. Haklıydı, bu durumda ben yatakta hiç his duymuyor, kedi gibi ilişip uyuyordum.. Ama bu, getirdiğimi yiyor, bana canım, koçum, aslanım diyor. Benim içimdeki boğa da meydana çıkıyor, herhalde ondan olsa gerek dedi.. İşte bu sporcu, gururunun bedenle ilişkisinin en asil bir göstergesi idi.

Yavuz Selekman Cennettedir.. Adım gibi bilirim.. Ruhun şad olsun çocuk ruhlu asil dünya şampiyonu.. Sırtını yere getiremedi kimse ilahi tecelli toprağa kadar.. Rahat uyu yoldaşım, arkadaşım, gardaşım..

Resimde görünenlerin hepsi dünyasını değiştirdi..

HİKAYE 44

BİR RESMİN HİKAYESİ

Sıkı durun.. Size Türkiye'nin Türk Parasını Koruma Kanunu sırasında 1 Dolar veya 1 şişe viski veya 1 karton sigara ile yakalanınca 5 yıl hapis cezası alınan yıllarından bahsedeceğim..

Yeşilçamla ne alakası var diyeceksiniz, sabredin anlayacaksınız..

Yukarıda gördüğünüz Kemal Sunal, Cüneyt Arkın ve ben, arkadan kafası görünen şarkıcı Hakkı Bulut ve sünnet olmuş biri Ergun bir diğeri Cenk isimli 2 kardeş.. Ünlü kabadayı Cem ve Cumhur Film sahiplerinden Yahya Kılıç'ın kardeşi Dündar Ali Kılıç'ın çocukları (bu resmin orjinali benim arşivimdedir,ben koydum internete.. Sağolsunlar, facebook arkadaşlarım bu resmi bana sıkı sık yollarlar) Kemal Sunal ve Cüneyt Arkın'ın, birarada çekilmiş nadir resimlerinden biridir.. Neyse gelelim ana meseleye..

Tantan diye çok mert bir emniyet müdürü İstanbul'da gayri

meşruya nefes aldırmıyor. Lakin Roman vatandaşlar çocuklarına, kaçak olan bu sigara ve viski v.s leri Tarlabaşı, Beyoğlu ara sokaklarında sattırıyor.. Film çalışmalarımda eski mesleğim icabı çalıştığım semtlerde hemen bu tarz gayri kanuni iş yapanları sezer, bulur ve dost olurdum. Bu yüzden, sağ - sol çatışmalarının olduğu yıllarda gecekondu mahallelerindekilerle ve Roman vatandaşlar bu işleri kovalarlardı, samimi ve dürüst, sır küpü olurdum onlarla.. Beni de çok severlerdi ve gelmiş-geçmiş kazancının yüzde seksenini bu semtlerde garibanlara dağıtan ünlü kabadayı Dündar Kılıç'ın Cem ve Cumhur Filmin tek sorumlusu olduğum için hem sayarlar hem de benden hiç çekinmezlerdi. Hayatları da sırdı benim için 40 yıl sonra bu satırları yazdığım zamana kadar..

Film çekiyoruz.. Erol Taş ağabeyin kahvesi ve evinin ve hükmünün çok olduğu Cankurtaran semtinde.. Hatta bir dükkanı yakmıştık o mahallede.. Meydanı olan bir çıkmaz alan.. Sadece Roman vatandaşlar yaşıyor. Kadını, erkeği kaçakçı.. Yani o zamanlar yasak olan viski, sigara, dolar kaçak işler yapılıyor. Cesurlar epeyce, başlarında da Ayşe abla diye bir gacı (kadın) ana ve kardeşi bir polisi vurmakla ün yapmış polis vuran Neco lakaplı bir kabadayıcık..

Kemal Sunal'a çekilen bir filmdi.. Natuk Baytan ağabeyin çektiği.. Neyse, ben karakterim icabı Neco ve Ayşe abla ile dost oldum. Hem de sağlam dost.. Kimseye güvenmezlerdi o zamanlar böyle işlerle uğraşanlar.. Hayatım boyu 3 maymun karakterim vardı.. Duymadım.. Görmedim.. Konuşmadım.. Bu yüzden de hem memuriyetimde, hem o kaçakçı aleminde, hem de kabadayı aleminde ve de Yeşilçam aleminde güvenilir olarak kaldım. (Yaşayanlar var, hepsine tek tek sorabilirsiniz)

Konuyu dağıtmayalım.. Dündar Ali Kılıç ağabey iki oğluna o devrin lunaparklar ve gazinocular kralı Osman Kavran'ın Vatan Caddesindeki devrin en lüks gazinosunda sünnet yapacak.. Polis İstanbul'u öyle bir sıkmış ki.. Saadettin Tantan diye bahsettiğim şube müdürü nefes aldırmıyor. Gemilerle kaçakçılık, viski sigara işi yapanlar da bile bir karton sigara, bir şişe viski yok.. Yani yeraltının ağır ağabeyleri kabadayılar, gazinocular, barcılar bile bulamıyorlarlar. Kara kara düşünüyor Dündar ağabey.. Ben bulurum dedim ona.. Hiç sormadı nasıl diye,çok güvenirlerdi bana..

Cem Filmden başka bir de Cem Reklam şirketleri vardı Harbiye'de.. Orada 40.000 Lira karşılığı Dolar verdi bana, kaç baks viski bulursan bul, Osman Kavran'a teslim et dedi. Bir taraftan film çekiliyor, filmin yapım sorumlusuyum. Cankurtaran'da Ayşe ablanın evinde Neco ile oturduk, akşama halledeceğiz dediler.. Gündüz çekim bitti. Akşam ben Dolarlar cebimde,buluştum Roman Neco ile, sahile indik. Büyük, 125 beygir takma motorlu bir sandalla Kavaklara doğru yol aldık. (Poliste, Sahil Güvenlikteki deniz motorları 25 beygir gücünde görseler dahi 125 beygir gücündeki motoru yakalama olanakları yok. Bu yüzden sandaldakiler rahat ve pişkin.. Ben de maceraya daldım erkekliğe halel vermemek için. Hiç renk vermiyor, hiç korkmuyordum. Karadeniz'e çıkmaya yakın, bir Bulgar gemisi gördüler. Gemi hızını yavaşlattı. Motor yanına yaklaştı.Ay ışığının ters tarafında yani karanlık yanında kalarak, halat attılar gemiden, Neco ve bir adamı benden parayı alarak halata tırmanıp gemiye girdiler. 3 - 5 dakika sonra gemi ve sandal çok düşük mille yola devam ederken, viski bakslarını sandala atmaya, sandaldaki 2 kişi de kaleci gibi tutarak içlerinde sanırım 24 şişe bulunan 20 kadar Jonny Walker viskileri olan baksları yerleştirdiler ve geminin yanından ayrıldık.. Gemi hızını alıp yoluna devam etti, gün ağarmadan Kumkapı'da sahilde kayaların üstüne karton kutuları yani baksları koyup beni de bırakıp gittiler. Orada gangaster Nazif olsa gerek, o lakaplı ağaların kamyonet gibi büyükçe askeriye bozması bir arabasına yükledik. Osman Kavran'ın gazinosuna ulaştırdık viskileri.. Hiç uyumadım. Akşama da sünnet vardı.. Türkiye'deki bütün kabadayılar, tüm kaçakçılar, bir sürü Emniyet Amirleri, sanatçılar ak ınıza kim gelirse İstanbul' un, Türkiye'nin kalbur üstü insanları,- hatta rahmetli kayınvalidem ve kayınpederimde davetli idiler.. Kayınvalidem mantar tabancasından bile korkardı.. Gelmek istemediler.. Eşimin ve benim ısrarımla geldiler. Girişte, Dündar Kılıç, Yahya Kılıç, Kürt İdris Özbir, Oflu İsmail Hacısüleymanoğlu gibi, yılla rını hapiste geçirmiş, katil diye bilinen bu kişilerin onları karşılayarak ellerini öpmeleri ve davranışları ve sünnetin şaşası.. Kayınvalidem, çok düğünler gördüm ama bu kadar mükemmelini ve korktuğu bu insanların saygısını yıllarca ağzından düşürmedi, anlattı durdu rahmetli.. Hatta o kabadayılar da, Kemal Sunal da, o kaçakçı Neco, Ayşe abla, Erol Taş ağabey ve bir çoğu rahmetli oldular..

İşte bu resim, aslı bende ve sadece bu satırları yazdığım sırada sağ olan Cüneyt Arkın ve ben yani Ekrem Gökkaya ve Kemal Sunal'a ait Dündar Kılıç'ın oğullarının sünnetinde çekilmiş resimdir.

Peki, sünnet çocukları Ergun ile Cenk diyecekseniz, ne siz sorun, ne ben söyleyeyim.. O saltanatı yaşatan babanın çocukları, İstanbul sokaklarında dolaşıyorlarmış.. Harcandılar diye duydum.. Bir laf vardır ya ! Neredeeenn nereye..

İşte bu resmin tarihi hikayesi de böyle başladı.. Arşivimde bitti....

HİKAYE 45

ZEKİ MÜREN HİKAYELERİ

Zeki Müren Güzel Sanatlar Akademisinde öğrenci, seramik bölümünde, epeyce de meşhur.. Türkiye'nin en güzel sesi diye tanınmaya başlamış. En samimi arkadaşı da İsmet Ay..

Beyoğlu - Tünel arasında Lebon diye, biraz zenginlerin gittiği, zamanın azınlıklarından sanırım Rus ağırlıklı bir aile tarafından çalıştırılan lüks ve pahalı bir pastane ve çay, kahve içilen oturma yeri.. Varlıklı aile çocukları arkadaşları ve sevgilileriyle orada buluşurlardı. Ben, bir kere gidebildim oraya.. Çayı, kahvesi bizim bütçemizi aşardı.. İşte o gün, bir grup akademili, resim bölümünden kız ve erkek öğrenci pastaneye geliyorlar. Bir süre sonra yanlarına bir garson gelip ne içersiniz diye sorunca, arkadaşları bekliyoruz, 5 dakika sonra burada olacaklar, onlarla beraber ne içeceksek karar verip sana sesleniriz diyorlar. Erkekler acıkmış.. Dışarıdan simit almış, süt söyleyip açlıklarını gidermek istiyorlar. Kızlardan biri kahve falına bakarmış, o yüzden kızlar da illa kahve içelim diye tuttururlar ve siz hala bebek misiniz, hala süt içiyorsunuz diye alay ederler erkeklerle. Bunun üzerine, erkek öğrencilerden biri, kapıdan ilk gelen kadın olursa kahve, erkek olursa süt içelim tamam mı diyor.

Kapıya yakın bir masada oturuyorlarmış. Bu arada İsmet Ay pastanenin kapısı önünde Zeki Müren'i bekliyor ve okuldan tanıdığı bu gençlerin konuşmalarına istemeden kulak misafiri oluyor.

Bu ara Zeki Müren geliyor, İsmet Ay Zeki'yi karşılıyor ve çocukların arasındaki konuşmalarını ona fısıldıyor.. Zeki ve İsmet gayet pişkin bir şekilde içeriye giriyorlar ve bu okullu çocukların masasına, müsaade eder misiniz deyip, onların şaşkın bakışları arasında oturuyorlar.. Oturur oturmaz Zeki bey gülerek garsona sesleniyor..

- Garson bey, garson bey bizim masaya altı tane sütlü kahve gönderir misin diyor ve gençlere dönerek, içmek için karar veremediğiniz bu sütlü kahveler benden olsun dedikten sönra meşhur kahkahasını atıyor. Beraberce gülüşüyorlar. Tabii ki Zeki bey masaya oturunca, her yerde olduğu gibi hemen masaya hakim oluyor ve anlatmaya başlıyor. Zaten herkes onun hikayelerini dinlemeye bayılırdı.. Toplumda saz hep onun elinde olurdu. Burada da öyle oluyor, başlıyor yine kendi stilindeki hikayelere ve çocuklara,

- Dünyaya bir daha gelseniz ne olmak istersiniz, diye bir sual soruyor.. Çocuklar bu soruda bir şeytanlık sezdikleri için,

- Siz önce söyleyin.. Siz bir daha dünyaya gelseniz ne olmak isterdiniz deyince, Zeki bey hazır cevap olduğundan,

- Ambulans, diyor..

-Aaaaaa ne alaka diyorlar çocuklar... Hemen suratta geniş bir gülücük maskesiyle Müren,

- Ayol, düşünün, arkanı sonuna kadar açıyorlar.. İçine koca bir adamı dibine kadar sokup iyice yerleştiriyorlar diyor müthiş kahkahası ile.. Bırakın akademili çocukları, konuşmaları dinleyen tüm pastane müşteri ve çalışanları kahkahalara boğuluyorlar..

İşte, büyük usta cinsel tercihini hiç saklamaz ve sık sık böyle latif, belden aşağı şakalar yapardı. Ruhu şad olsun..

HİKAYE 46

FOTOROMANLARI ANLATAN HİKAYEM

En az 40 - 50 yıl evvel.. Resimler, mecmualar, gazeteler..

Birçok dergi ve gazetelerde resimli romanlar vardı. Çoğu gazetede de ek sayfa olarak çıkarlardı, fotoroman bölümleri vardı. Fotoğrafların içine konuşma sözleri yazılır, hikayeler, romanlar anlatılırdı. Adı da resimli romandı. Gençlere yazıyorum bunları, eskiler zaten bilirler. Bu dergiler, bu gazeteler hemen hemen her

eve, işyerlerine, bürolara, berber dükkanlarına girerdi.

Birçok Yeşilçam starı bu yolla tanışmıştır sinema perdesi ile. Gazetelerden en meşhurunun adı Saklambaç idi. Hani, şu Türk filmi seyretmem diyenler bile boş kaldıklarında okurlardı onları.

Ben de oynadım bu fotoromanlarda sinemaya yeni adım attığımız yıllarda.. Rahmetli Savaş Ay'ın yönettiği, Aliye Rona ve Orhan Gencebay'ın eşi o günlerde Türkiye güzeli seçilen Sevim Emre ile.. Mehtap Kayaları idi adı.. Hikaye çok tutmuş, gazete satışını artırmıştı. Burhan adında bir ressamı oynamıştım. O isim öyle yapıştı ki bana.. Yıllarca ismimin Burhan olmadığını anlatmakta zorlandım. Sokaklarda Burhan diye bağırırlardı arkamdan..

Gelelim asıl bomba hikayeye.. Yine o günler Ses Mecmuası var. Orada bir artistin resminin çıkması, röportajının yapılması büyük olay. Türkiye'de hemen tanınmanın, şöhretin kısa yolu. Bu yüzden gazete ve gazete çalışanları çok forslu, çok saygın. Yayın sorumlusu da Enis Olcayto diye bir dostum. Güzel bir senaryo bulmuş. Foto ve gazete muhabiri Raşit Dilerge'yi de almış. Bir hanım kız, hiç bilinmeyen çok yakışıklı bir delikanlı bulmuş.Bana da, romanın hep olduğu gibi kötü adam rolünü uygun görmüş.. Balıklama " evet " dedim.

O arada Antalya Film Festivali yeni başlamış. Davetliyiz. Hem festivale katılacağız hem de Enis Olcayto fotoromanını Antalya Aspendos'da çekeceğiz. Konyaaltı Plajlarında yerimiz ayrılmış. Antalya'ya geldik. Otel ve plajdaki yerlere yerleştik. Merasime katıldık. Ben biraz tanınıyorum. Başrol oyuncusu kızımız ve yakışıklı jönümüz hiç tanınmıyor. Çocuk jilet gibi. Biraz resimden ve halkımızın gönlündeki yakışıklı tipi bildiğimden, Enis Olcayto'ya ve Raşit Dilerge'ye;

- Bakın bu çocuğu iyi yakalamışınız, göreceksiniz ileride büyük star olacak, demiştim..

Enis'e bir olaydan dolayı darıldım. Sadece Raşit Dilerge'ye haber vererek,akşam Antalya'dan gizlice uçak ile İstanbul'a kaçtım, ayrıldım. Ne olur yaşıma verin, hatırlayamıyorum o kızın

adı neydi? Ama.. Şimdi sıkı durun.. O yakışıklı delikanlı, sinemaya adımını bahsettiğim böyle fotoromanlarla atan, bilahare sinemaya da okkalı bir imza atan Kadir İnanır idi... Şöhret oldu.. Çok seveni vardı. Bir de o kadar sevmeyeni.. Ben bir zamanlar inanın çok severdim ama şimdi maalesef birşey söyleyemem..

Bir efsane hikayesi böyle başladı ve bitti maalesef..

Hani derler ya her şeyin bir sonu vardır diye ! Bu da öyle birşey..

HİKAYE 47

YEŞİLÇAM FİLMLERİNİN PARA FİNANSMANI

Yeşilçam filmleri sevdalıları sıkı durun. Size genelleme olarak anlatacağım, film yapımcılarının tümünü, inanın eksiksiz tümünü içine alan filmin yapımındaki harcanan paranın geliş yolunu..

Yeşilçam'a hiçbir patron cebinde bir filmi bitirecek ekonomik birikimle gelmemiştir. Kimi oyuncu olmaya, kimi çapkınlık yapmaya, kimi bir şöhretin ayak işlerini yaparak veya filmlerin diğer sektörlerinden rejisörlük, muhasebecilik v.s gibi birçok değişik işlerle başlayıp patron yani prodüktör olmuşlardır. Bazı starlarda ya şöhretleri sırasında veya çaptan düşünce veya o hevesle gelip şöhret olamayanlar yapımcı olmuşlardır. Türk sinemasının prodüktör olma yolları bunlardır yani önceden zengin Vehbi Koç, Sabancı misali aileler gibi paralı kimseler Yeşilçam'da yapımcılığa soyunmamışlardır. Ben bunu eski Amerikan kovboy filmlerine benzetirim. Altına hücum.. Kısacası, hep para bulmaya gelen insanlardır. Parayla gelen olmamıştır. Yeşilçam sayesinde zengin olanların evveliyatı ya futbolcudur, ya sıradan zor geçinen bir

meslek sahibidir. Hanları, apartmanları katları, villaları hep Yeşilçam sayesinde bulmuşlardır. Pekiyi ! Bu işin başlama ve devamı ne şekilde olmuştur ?

Dinleyin şimdi ! Halkın tek eğlencesi sinema, hele Anadolu için tek tutkuları.. En az 1000 - 3000 kişilik localı, balkonlu, iki üç katlı anfili salonlar.. Yazlık sinemalar yanyana 5 sinema, en az 1000 - 1500 sandalyeli tek eğlence yeri.. Bir de, halkın ahlaki değerleri yönünden karşı cinslerin buluşma veya görme, tanışma imkanı veren yerlerdi.. O localar olsa, bir de ağızları dilleri, neler anlatırdılar neler ! Seks filmlerinden ve şarkıcı filmlerinden sonra salonlar muhakkak yıkanırdı. Anlarsınız ya ! Alkol kokusu, gözyaşları ve diğer pislikler, çekirdek, fıstık kabukları, pislikleri kalmasın diye...

İşte bu curcuna bilete dönüşürdü.. Darphaneydi sinemalar, para basarlardı adeta. Sinemacı, muhitte hem varlıklı hem de itibarlı biri olur çıkardı.. Ama bunların bağlı olduğu hatta başında diyelim, film yapımcılarının filmlerini bono yani ileri tarihte ödeme kayıtlı imzalı kağıt evrak parçası ile yapımcıdan alan ve mahalli bölgesindeki sinemaya pazarlayan, nakite ulaşan, işletmeci sıfatı ismi verilen birileri (filmlerin en fazla para kazanan tüccarları)

Türkiye, işletmeci olarak 5 bölgeye bölünmüştü. İstanbul, Adana, İzmir, Karadeniz, Ankara.. Bu bölge işletmecileri kendi çevrelerindeki il, ilçe, nahiye, köy tüm sinemacılara filmleri pazarlayan, hemen nakite, kuru paraya ulaşan ve film yapımcılarına ileri tarihte ödeme vaadiyle verdiği bonoları tarihi geldiğinde öderler, bonolarını alır borçtan kurtulurlardı. İşte o bonolardır Yeşilçam'ın yaşamını devam ettiren kan damarları.. Prodüktörler bu bonoları alır, değerinden aşağıya paraya çevirirlerdi. Bankalar bono veren değerli tüccar değilse (çoğu değerli sayılmazdı) itibar etmezlerdi. Bu nedenle sokaklarda veya ufak yazıhanelerde bonoyu alıp değerinden az para veren kimi maliyeye kayıtlı, kimi korsan çalışan insanlar vardı. Bunlara bonocu, işleme de bono kırdırmak denirdi. Bazı işletmeciler piyasaya adam salar, verdiği bonoları paraya sıkışmış film yapımcılarından yarı fiyatına satın alırdı. Yani işletmesinde sinemacıya sattığı filmi alımda yarı fiyatına getirirdi.

Dürüst çalışanlar da vardı. Bankalar bu bonocuların kağıt parçalarını kabul etmedikleri için, yapımcı ister-istemez bu tefeci sistemi bonocuya boyun eğerdi. Bononun biri filmi sattıran jöne ve jön dama verilir, diğer bonolar paraya çevrilir, negatif, pozitif alınır, prodüksiyona, dublajcılara, laboratuarlara, matbaacılara,-yazı-hane kiralarına, rejisörlere, oyunculara, günlük çalışanlara hülasa film sinemada seyredilecek kopyalar basılıp bu bonoları veren bölge işletmecilerine filmler teslim edilene kadar tüm giderlere harcanırdı.

Asıl konumuz şimdi başlıyor Yeşilçam sevdalıları.. Bu tefecilere banker denirdi. Maliyeye kayıtlı, yazıhanesi olan ve en insaflı şekilde bonoyu kıran bir gayri müslim baba oğul vardı.. Baba mösyö Ferdinant, oğul Manuk.. İnanın tüm en büyük isimler, firmalar, yapımcılar bu baba oğulun peşinden koşar, rica minnet bo noları nakte çevirirlerdi. İnanın banka ayarında hatta daha insaflı kırarlardı bonoları. Çok namuslu, dürüst, bir o kadar da titiz, seçici çalışırlardı.

Pekiyi ! Bu parayı nereden bulurdu baba Ferdinant ve oğul Manuk ? Üzülerek mi, övünerek mi söyleye yim, ablaları yıllarca Vehbi Koç, Sabancı v.s gibi büyük holdingleri olan insanların önüne geçerek, uzun yıllar Türkiye nin vergi rekortmenliğini elinde tutan, en namuslu vergi ödeyen meşhur umumhaneler yani kerhaneler sahibi madam Manukyan'dan gelirdi bu paralar.. Yani, Yeşilçam tarihinin film yapımcılarının tümünde seks köleliği yapan kadınların teri ve hakkı var..

Bu kitabımı okuyan kim yapımcı varsa veya varisleri, açık oturumda herhangibir kanalda yüzleşirim hepsi ile.. Hodri meydan..

Şimdi gelelim asıl işin içine,insanlık noktasına.. Bu Yeşilçam'a hayat veren hanım, Matilt Manukyan asla kendini satan biri değildir. Çok zengin bir ailenin kolejler bitirmiş bir aile ferdidir. Beyoğlu'nda, Yüksekkaldırım'da, Galata'da aile mirası ve kendinin edindiği apartmanları, iki üç katlı evleri vardır. Bunları kiraya vermektedir. Kaderi, bu evleri,birgün o evleri işleten Ana denilen kadınların tutması ile değişmiştir. Evleri tutanlar, tescilli, vergi ödeyen, sağlık kontrolleri yapılan, polisçe kontrol altın-

da tutulan, erkeklerin seks ihtiyaçlarını gidermelerine dönüşen Genel Evler haline gelmiş.. Bir nev'i amme hizmetidir. Bir süre sonra evleri kiralayanlar kiraları ödeyememişler ve mülk sahibi, bilahare uzun yıllar Türkiye vergi rekotmeni olan madam Matilt Manukyan'a ortaklık teklif etmişler. Ticari kültürü olan bu kadın, uzaktan işi ele alınca,dürüst ve polis ve vergi denetimine sistemi sokunca, bir de o devrin yeraltı gücü olan (şimdi İstanbul'da en büyük kule binasına ismini veren) kabadayıları da yanına alarak Abonoz - Yüksekaldırım, Galata adlı üç ayrı semtte birçok ticari seks para basan zincirler şirketleri kurulmuştur.

İşte Yeşilçam'ın finansmanı budur..

Bir de, gelin şu insanlık dersi hikayemi dinleyin.

Bir bankadan yönetilen, üniversitede okuyan kız öğrencilere karşılıksız burs veren (sanırım 100 adet kız öğrenciye) bir vakıf vardır. Yıllarca kızları okutan, meslek sahibi eden, ama vakfın sahibi bilinmeyen, kimi doktor kimi avukat, kimi bankacı olmuş kız çocukları. Bunlardan biri.. Banka müdürü olan ve tesadüfen bu vakfın müdürü kızımız. Merakından, gizlice vakfın sahibini araştırmış bankadaki eski gizli arşivdeki anlaşmalardan. Öğrenmiş. Kendi gibi o bursları alarak doktor, eczacı v.s olan 3-5 kız arkadaşını alarak, bir de büyük çiçek yaptırarak ziyaretine gitmişler yıllarca gizlice iyilik yapan bu ulu kimseye.. Karşılaşıp çiçeği verdiklerinde hürmet ve şükranlarını söyleyince kızlar, o iyiliği yapan üzülmüş, gözleri dolmuş. Olmadı bu, yaptığım duyuldu, hizmetimin değeri gizli kalmalıydı Allah ile benim aramda, demiş.

İşte bu vakfın sahibi Matilt Manukyan.. Yeşilçam' a hayat veren.. Hani, kadın olmasına rağmen, denir ya, adam gibi adam.. Ruhun şad olsun.. Toprağın bol, Cennet mekanın olsun...

30.04.2016 BARTIN İNKUMU

HİKAYE 48

FİLMDE, BİR SAHNEDE GÖRÜNMEMİN ANLAMI

PRODÜKSİYON AMİRLİĞİ YAPTIĞIM ATLA GEL ŞABAN FİLMİNDE BİR SAHNEDE GÖRÜNMEM

Facebookda Avrupa'dan bir dostla görüşürken, ağabey sen, Ayhan Işık, Sadri Alışık, Öztürk Serengil gibi jönlerle eskiden oynadığın filmlerinde, ki buna siyah - beyaz film zamanı da dahil, hepsinde filmin ikinci adamı yani baş kötü adamını oynar, bir sürü yan oyuncular senin adamın olurdu, sonraki yıllarda Kemal Sunal Ferdi Tayfur filmlerinde bir sahnede küçük roller oynadın,- çaptan düştüğün için mi öyle oldu, dedi.

Açıklıyorum... Bu soru ile binlerce kere karşılaştığım için Yeşilçam sevdalılarına ve Yeşilçam tarihine kayıt düşsün diye.. Oyunculuğum sırasında tanıştığım film prodüktörlerine yeni başlamış bulunan ve yaşantımda evlenmemde çok hakları bulunan saygı ve aşk derecesinde bağlı olduğum Dündar Kılıç ve ağabeylerinin beni ikna ederek, kurdukları Cem ve Cumhur Film şirketinin tüm işlerinin tek sorumlusu ve yetkilisi yapmaları sonucu olmuştur. Hatta o yıllarda hiç kimseye starlar da dahil, çalıştıranlar sigorta primi ödemezlerdi. Ne oyunculara ne de rejisöre, kameramana, ışıkçıya, setçiye, işçiye v.s kim varsa çalışana sigorta ödenmedi...

Benim oynadığım filmlerden, yüzlerce filmden 60 gün sigortam ödenmişti. Bunu da Araplar, İtalyanlar ortak yapımlarında ve bir de gayri müslimlerin şirketlerinin filmlerinde oynadığım rollerin karşılığı çıktı. Yani ben 5 sene 11 ay eskiden yaptığım devlet görevi ve Cem ve Cumhur Filmde çalışma yıllarımdaki günler sayesinde emekli oldum. Bunu bir kenara koyalım..

Gelelim asıl konuya ve genel ele alalım. Hatırladığım kadarıyla, birkaç rahmetliyi de saygıyla analım, kimi rejisör, kimi reji asistanı, kimi kameraman, kimi setçi, kimi minibüs şoförü, kimi de de benim gibi yapım yönetmeni yani prodüksiyon amiri, bilfiil çektiğimiz filmlerde çok küçük rollerde görülürdük.. Hatırladığım kadarıyla rejisörlerden Memduh Ün, Natuk Baytan, Osman Seden, Orhan Elmas Hulki Saner ve birçoğu,rahmetle anıyorum onları, hatırlamadıklarım da o kadar çok ki, onlar da böyle görünütüler verirlerdi..

Setçilerden hemen hepsi Cengiz Öktem, Sonay Kanat, Nizam Ergüder, İhsan Gedik gibi onlarcası, bunlardan bazıları hatta birçoğu tanınan aktör oldular..

Kadınlardan rejisör asistanları ki başında rahmetli Zuhal Üstüntaş ismi gelir.. Minibüs şoförlerinin aşağı yukarı hepsi.. Kel Hacı, Pilot Ziya, Fevzi Coşkun, Kemal Sunal'ın Sahte Kabadayı filminde pişmaniye alan rolündeki şoför Muhacir Şefik.. Işıkçılar.. Prodüksiyon yapanların birçoğu, Necdet Kökeş isim yapmıştır oyuncukta da.. Bir de benim gibi oyunculuktan yapım yönetmenliğine gelmiş olanlardan Reha Yurdakul gibi olanlar da vardır. İşte bu insanlar filmlerde ufak rollerde görünmüşlerdir..

Bu, şu anlama gelir.. Memuriyet yapanlar iyi bilirler, uzun tamimlere imza atılır, kısa yazılara, notlara da kimin yazdığı belli olsun diye yazıyı yazanı belirten çok kısa bir imza yani karalama, ona da paraf denilir, bu filmlerdeki ufak roller, o şahısların filmlerde emekleri olduğuna dair parafeleridir. Benim yönettiğim onbeşi Kemal Sunal, 7 Ferdi Tayfur, 2 Cüneyt Arkın, 2 Türkan Şoray, 2 Fatma Girik, 2 Hülya Koçyiğit filmlerinde çok uzun rollerim olanların yanında, paraf attığım yani bu filmin mimarları arasında ben de varım dediğim filmlerden, sahnelerini hatırladığım rahmetli Kemal Sunal filmleri çoğunluktadır. Çiki çiki baba kaseti

sorma sahnem, Natuk Baytan ile otobüs bekleme sırasında Kemal Sunal ile dalaşmam, cam kıran çocuğa tokat atmam, mahkemede şahitliğim ve Ferdi Tayfur'un Yuvasız Kuşlar filmindeki rollerim geldi bir çırpıda aklıma.. Bunları da açıkladım ya, oh bee.. Çaptan düşme konusu değildi bu küçük roller, Yeşilçam sevdasından kopmadığımızın kanıtı, paraftı, Yeşilçam kütüğüne çakılmış birer altın çiviydi...

Filmin varoluşu sırasında en büyük eseri olan ve maalesef sizlerin görmediği emekçilerin adına oyunculuğa bulaşmış kimselerin tüm emeği geçenler adına bir kelimeyle haykırışı idi..

Bu vesileyle, böyle filmde küçük roller denilen, aslında emekçinin parafı olan ve Yeşilçam filmlerinde çalışanları, başta Natuk Baytan, Memduh Ün, Osman Seden, Reha Yurdakul ve diğerlerini rahmetle analım. Nur içinde yatsınlar, mekanları Cennet olsun diyelim..

Ha ! Az daha unutuyordum ! Bu satırları yazarken hala hayatta olan,Kemal Sunal'ın Uyanık Gazeteci filminde yabancı devlet başbakanını oynayan kameraman Rafet Şiriner'i de unutmayalım.. Gerçek olan bu hikayelerimin sonları hep rahmetlerle bitiyor. Bu hikayemin sonunu hiç olmazsa yaşayan bir dostla tamamlayalım..

Yine de biliriz ki, hayat boş bir hikayedir.. Sonuna hoşça kalalım deriz, çeker gideriz... Hikayemde isimleri geçenler gibi...

02.05.2016 Bartın - İnkumu

SAHTE KABADAYI FİLMİNDE

HİKAYE 49

PRODÜKSİYON AMİRLİĞİ (YAPIM YÖNETMENLİĞİ)

Yeşilçam'da prodüksiyon amirliği çok zor bir iştir. Prodüktör, para veren, filmin yapımını sağlayan ve yine Türkiyede ki telif hakları sadece kendine işleyen bir sistem yüzünden, yapılan filmin sonsuza dek tek mülkiyet sahibidir. Bu durum dünyada böyle değildir. Filmler oynadıkça aktörler, senaristler, rejisörler de pay almaktadırlar ve hala bu konuda dünyada da tartışılmaktadır.

Patron film çekimi sırasında artist,rejisör v.s hepsinin ücretini verdiği için filmin tek sahibi kanaati hakimdir.

Her neyse ! Gelelim patron ve prodüksiyon amiri (dünyadaki ismi yapım yönetmeni olan) konumuza.. Biz prodüksiyon amiri tabirini kullanalım, Türkiye' deki çalışma sistemine bu isim daha uygun düşmektedir. Çünkü sinema patronlarının çoğu cahil kimselerdir, sinemadaki edindikleri kültürle herşeyi bildiklerini sanarlar ve kendisini filmin çekim sırasında temsil eden kişiyi köle,

ayakçı, artistlere davetiye götüren kişiler olarak kullanırlar. Yalnız bir veya iki olabilir patron vardır işten anlamadığı için haddini bilir ve bu iş için ehlini bulur. Filmin senaryo seçimini, rejisör seçimini, kadro seçimini,mekanların,çekim bölgelerinin, dublajı, montajı, matbaa işlerini velhasıl kopyaların basılıp sinemalarda oynayacak hale getirilene kadar her işlemi bıraktıkları adama yapım yönetmeni denir.

Benim patronlarım kabadayılık aleminden geldikleri için ve Cem ve Cumhur Filmin ürettiği Kemal Sunal, Ferdi Tayfur, Cüneyt Arkın, Fatma Girik, Türkan Şoray ve Hülya Koçyiğit'in başrollerini oynadığı değişik rejisörlerin çekim yönetmenliği yaptığı 32 adet filmde herşeyden sorumlu tek klşisi olarak, rejisörle de abi - kardeş ilişkisi kuran, yapım yönetmeni ünvanını bi hakkın kullanan, biri, belki ilki, belki de ilk ve sonuncusu idim. Bu yüzden rahmetli patronlarım kumarhane, at, at yarışları, reklam, inşaat şirketleri olan Yahya Kılıç ve Dündar Kılıç çalışanlara sevgi gösterileri ile uzak dururlar, sadece filmin parasal yönünü temin ederler ve her yönü ile tek bana muhatap olurlardı. Dolayısıyla filmdeki tüm çalışanlar benim nazik ve yerine göre sert tarzımla

emri me girerlerdi filmin senaryo çalışmasından, filmin sinemalarda oynama haline gelen sürede... Dedim ya, patron Yahya Kılıç film çekim süresince sete bir - iki defa gelir,hatır sorar ve giderdi..

Ben yapım yönetmeni idim bu adı geçen filmlerde, ayrıca devletin koyduğu kuralların da muhatabı bendim. Resmi çekim belgeleri, izin belgeleri sansür sorumluluğu, polis ve devlet görevlilerine karşı mes'ul olan kişi de bendim.

Ama gelelim bir de film içindeki filme...(Konu SON SABAH filminde geçmektedir)

Ferdi Tayfur'a film çekiyoruz. Türk filmlerinin en mükemmeli bile en fazla 3 veya 4 hafta işgününde biterdi. Bir haftada, onbeş günde çekilenler de vardı. Biz dört haftayı tamamlardık. Bizim yani şirketin ve benim sistemimize göre paraları sabah peşin peşin dağıtmak vardı çalışanlara, mekanlara.. Tüm harcamalar günlüktü. Ertesi güne borç bırakılmazdı. (Starlar yani bono ile çalışanlar hariç) Dolayısıyla çalışılacak günün masraf listesini hazırlar,aşağı yukarı denk bir parayı, gece listeyi kontrol eden Yahya Kılıç'tan alır, sabah işe öyle çıkardım.. İşte böyle Ferdi fil-

mi dört haftayı geçti, patron suratını asmaya başladı. Ben de bu durumu filmi çeken rahmetli Natuk Baytan ağabeyime hissettirmeye başladım. Ama, patron Natuk ağabey ile karşılaşınca hiçbirşey yokmuşçasına çalış ağabey der ve iyi bir film çıksın da diye kızgınlığını hiç belli etmezdi.

Benim o filmde yardımcım Mehmet Samsa idi. Hem kavgacı rolleri oynar,özel hayatımda sevdiğim biri idi, ben ertesi günkü işlerin dizaynı için setten uzaklaşınca, benim adıma o sorumlu olurdu. Yani çalışanlarla aramda hem kontrol mekanizması hem de iletişimimi sağlardı. Arada da patrondan para alırken yanımda bulunurdu. Filmin beşinci haftasında patron bana suratını asıyor ama Ferdi'ye, rejiye sete uğradığında babacan hali ile çalışın çalışın diyordu. Ben rejiye de, Ferdi'ye de işi bitirmelerini, kat' i surette hızlanmalarını söyledikçe hepsi düşman oldular. Patron birşey demiyor, bu kendi hava atıyor diyorlardı. Altıncı haftada iyice sertleştim. Hatta Natuk Baytan ağabey ve tüm çalışanlar, bırakın onu benim yardımcım Mehmet Samsa bile düşman olmuşlardı bana.Yalnız hayatın çemberinden geçmiş, çok insan görmüş, yer altında çok yaşamış, kabadayılarla ilişki kurmuş Ferdi Tayfur uyanmış ve Natuk ağabeye, Ekrem baskı görmese bize bu kadar ters davranamaz demiş. Ama patron o kadar iyi adamı oynuyor ki karşılaştıklarında.. Ben yılların dostu sinema emekçilerinin ve bilhassa reji- çekim kadrosu karşısında tam kötü adam konumuna düştüm. Hatta hepsi bana küsmüştü... Ta ki, tesadüfen Mehmet Samsa yanımda, ertesi iş gününün listesini verip patrondan parayı isteyince, patron listeye bile bakmadan bir deste parayı fırlattı yüzümüze, Mehmet Samsa ile paraları topladık,o güne kadar.. Sonra sete gittik.. Ben çok üzgündüm. Patrondan böyle muamele.. Yıllarca beraber çalıştığım arkadaşlar küs ve düşman bana.. Minibüsümde oturuyor, için için ağlıyordum. Birden kapı açıldı, Natuk Baytan ağabey boynuma sarıldı.. O da büyük bir üzüntü ve nedamet duymuştu ve dedi ki, Ferdi Tayfur'un uyarmasına rağmen Ekrem çok değişti diyorduk, ama haklıymışın dedi.. Sarıldık, barıştık herkesle.. Anlaşılan Mehmet Samsa paraları yerden topladığımızı ve patronun asıl yüzünü onlara anlatmıştı. Natuk ağabey üç gün içinde yani altı haftada filmi toparladı, bitirdi.. Film çok iyi çıktı. Çok büyük hasılat yaptı. Patron zevkten dört köşe.. Unuttu yaptıklarını kapital dünyası böyle

kırılan kalpler emekçiler ezilenler olunca.. Ama patrona daya - namadım.. Ağabey, ben sizi 2-3 senedir tanırım ama emekçiler 25-30 yıllık arkadaşım.. Lütfen bana göründüğün gibi rengini onlara da belli et ve ağlayarak işi bırakıyorum deyince, patron boynuma sarıldı bundan sonra böyle birşey olmayacak dedi, beni ikna etti.. O zaman Kılıç ailesine hayır demek için yürek isterdi. Yeni nesil inanmayacaksınız belki buna, araştırın Yahya Kılıç kimmiş, Dündar Kılıç kimmiş! Öğrenin..... İnanın isimlerini duyan herkes titrerdi ve o kadar saygı duyarlardı.. Bana kalırsa o piyasada ve yaşamda adam gibi adam onlardı...

Cennet mekanınız olsun.. Tüm emekçilerin duasıdır bu.. Rahmetli Dündar Kılıç,rahmetli Yahya Kılıç ağabey.. Acısı ile, tatlısı ile iyiydin be Yeşilçam ! Hayat çemberi bir kere daha dönse de o günleri yaşasam.. En ulvi insanlara ekmek veren, aş veren.. Ey aziz Yeşilçam !...

HİKAYE 50

YEŞİLÇAM DEVLET VERGİ VE SİGORTA SİSTEMİ

Yeşilçam kendi kendine ormanlarda, kayalıklarda, ağaç diplerinde yetişmiş yeşillikler mantarlar gibi oluşmuş ve sinemalarla büyük endüstri haline gelen, hiç dışarıdan yardım almayan, devletin, kurulduğundan itibaren hiç destek olmadığı, paralı patronlardan parasıyla gelip yatırım yapmayan, kendi kendine büyümüş olan bir sanayi idi.

Patronlar işe başlarken züğürt denecek derecede parasız kimselerdi. Futbolcu eskileri, jigola zihniyetli yakışıklı abiler, kabadayılar, ipsiz sapsız kimselerdi. İş, tutmaya başlayınca negatif - pozitif filmlerin Türkiye'ye girişi yasak olduğu, bırakın, sağlık yönünden kullanılan röntgen filmlerinin dahi bulunmadığı zamanlarda legal olmayan film karaborsacıları türemiş, bilahare yapımcı olarak ortaya çıktılar. Tanınmaya başlayan starlar kendi adlarına firmalar kurdular. Rejisörlerden bazıları da patron olarak bu kervana katıldılar. Han, yazıhane, sinema sahibi oldular. Tüm patronlar, emekçileri günlük yaşayacak ücretlerle, hiç sigorta yapmadan çalıştırdılar. Starları, senaristleri, rejisörleri, kameramanları tüm çalışanları yarın garantisi olmadan kullandılar. Ama hepsi beş parasız gelen patron takımlarından bir grubu çok zengin oldu.

Film yapımında para nereden, nasıl geliyordu, onu anlatayım..

Türkiye'nin her yerinde mısır patlağı gibi sinema salonları türedi. Mesela Adana'da yan yana, galaya gittiğim 10 yazlık sinema vardı. Sinemalar en az 500 - 1000 - 1500 kişiliktir. Bu sinema salonu sahipleri oynattıkları filmleri, yörelerinde bağlı bulundukları bölge işletmecilerinden almak zorundaydılar. Türkiye 5 işletmeye bölünmüştü. İstanbul, İzmir, Karadeniz, Ankara, Adana.. İşletmeciler yapımcılara, yani filmi çeken patronlara muhatap olurlar ve hatta şu artiste 3 avantür, şu artiste 5 dram, şu artiste 7 komedi, şu artiste 4 şarkıcı konulu filmler çekin diye halkın o günlerdeki eğilimi olan tarafa yönlendirir ve film çekilmeye başlandığında

da filmleri satın aldıklarına dair mukavele yapar ve birer kağıt parçası olan senetleri verirlerdi. Bu durumu işletmeciler bildikleri için çok sayıda parçalı bono imzalarlardı.

Gelelim ileri tarihli bonoların akibetine.. Durumu iyi olanlar, bankalarda hesapları olanlar banka kanalıyla ödeme tarihini bekletip günü gelince tahsil ederlerdi, bonoyu beklemeye tahammülü ve ekonomik gücü olmayanlara gelince.. Ermeni vatandaşımız olmasına rağmen, toprağı bol olsuna ilaveten Allah rahmet eylesin diyeceğim, devlete vergi ödeyen resmi ruhsatlı bankerdi, resmi bankalar % 10 komisyon alırken % 6 ile komisyon alan Mösyö Ferdinant Manukyan sayesinde Yeşilçam hayatını sürdürmüştür. Başka bono kıranlar da vardı. Bir rivayete göre, onların da el altından Ferdinant Manukyan ile çalıştıkları söylenirdi.

Manukyan'ın ablası da umumhanelerin sahibi olan ve yıllarca devlete vergi ödemekte birinci olan madam Matilt Manukyan'dır. Kolej mezunudur.

İşte tüm hükümetlerin ihmal ettiği Yeşilçam'ın tek sponsoru olan Manukyan ailesine sonsuz saygılarımı yolluyorum. Ruhları şad olsun.

Hal böyle olup devlet hiç ilgilenmeyince, sadece yapımcının kestiği faturadan vergi almaktan başka bir işi yokmuş gibi, çalışanlarının sağlık durumlarını, diğer sosyal haklarını, geleceklerinin ne olacağını düşünmemesi, patronların işine gelen bir sistem olarak yürümüş, yüzlerce senaryo yazarı, kameraman, 700 - 800 filmde oynamış oyuncular bile emekli olamamışlardır. Bırakın onu, hala patronlar Yeşilçam filmlerini oynatıp para kazanırken, telif haklarına dair kanun çıkartmayan hükümetleri, Türkiye Büyük Millet Meclisi mensuplarını kınıyorum.. Emekçilerin açlıktan sürünüp ölmelerini filmin devamı gibi seyretmelerine yuh diyorum..

Hani, atını seven kovboy ve atın intikamı vardır ya ! Patronların en büyük şirketler dahil hepsinin yanında çaycısına, oyuncusuna, hapishanede yatan bir yakınına açtırdığı yan şirketleri vardı. Bunlar maliyeye kayıtlı olsalar bile, vergi vermekten kaçan, maliyenin de fazla kovalamadığı, fakat patronların A firma

olarak kullandıkları filmlerin oynadığı sinemalarda, A firma patronun şirketi olarak görülür, en güzel haftalarda değerlenir, hasılatlar toplanır, vergi hak getire, bir de A firma ek firmasının filmlerini alır ve amortismandan masraf çıkarır, dolayısıyla kendi firmasının da az vergi vermesini sağlardı.

Muhasebeciler yapım şirketlerinin dışında kendi yazıhaneleri olan kimselerdi. Yapımcılarla münasebetlerinden emekçilerin hiç haberi olmazdı. Yazıhanede muhasebeci diye çalıştırılan biri, çok az şirkette vardı..

Mesela; ben 22 sene Cem Filmi yönettim. Yazıhanede ve çekimlerde işin başındaydım. Muhasebecimiz yazıhanenin dışındaydı. Erman Hanın birinci katındaki yazıhanemizi maliyeciler resmen bastılar. Sigortalı kimse yok mu denince, benim kaç sene çalıştığımı tesbit ettiler. Patron, ben muhasebeciye Ekrem'in sigortasını hep verdim, ama o yatırmamış bahanesiyle memurları bağladı. O zaman ki memurlar da malum.. 22 yıllık çalışmama rağmen 3600 günlük yani 10 yıllık bir ceza kestiler. 12 yıllık hakkımı da hiç ettiler. Oyunculuğumdan Erman Handaki Ermeni patronlarım, T.R.T ve İtalyan şirketinin yatırdığı 100 gün kadar gün sayısına, evvelce Emekli Sandığına bağlı olarak çalıştığım devlet işinden 5 sene 11 ay eklenince 5400 iş günü ile emekli olabildim 60 yaşında iken..

Diğer birçok rejisör, senarist, kameraman, setçi, ışıkçı, yan oyuncular, figürasyondan 50 yılını Yeşilçama harcamış arkadaşların pek çoğu maliyedeki kayıtlarında, isimlerinin karşısında maalesef boşta gezer işsiz görülmekte ve dolayısıyla bir lira gelirleri yoktur ve sosyal haklarından mahrumdurlar. En büyük örneği de Cağaloğlu'nda gazetecilik zamanından tanıdığım sevgili, saygılı Sefa Önal (rejisör senarist) ağabeyimiz bu konumdadır. Kendileri birçok filmde rejisörlük yapmış, 400 kadar filme alınmış senaryosu 500 kadar fotoroman senaryosu yazmış ve de Yeşilçam'dan Guinnes Rekorlar Kitabında bu konuda yer almış tek Yeşilçam'ın en hakiki emekçisi maalesef bu acı gerçekle yüzyüze kalmış ve maliyede kayıtlarında işsiz başıboş kaydı bulunduğundan hiçbir sosyal hakkı yoktur.

Kanlıca'da yatları, yalıları olan, bizlerin sırtından bu imkan-

lara sahip olan Yeşilçam'ın tüm varlıklı patronlarına, varislerine duyurulur ve içimden gelerek her teşkilata yuh olsun derim.

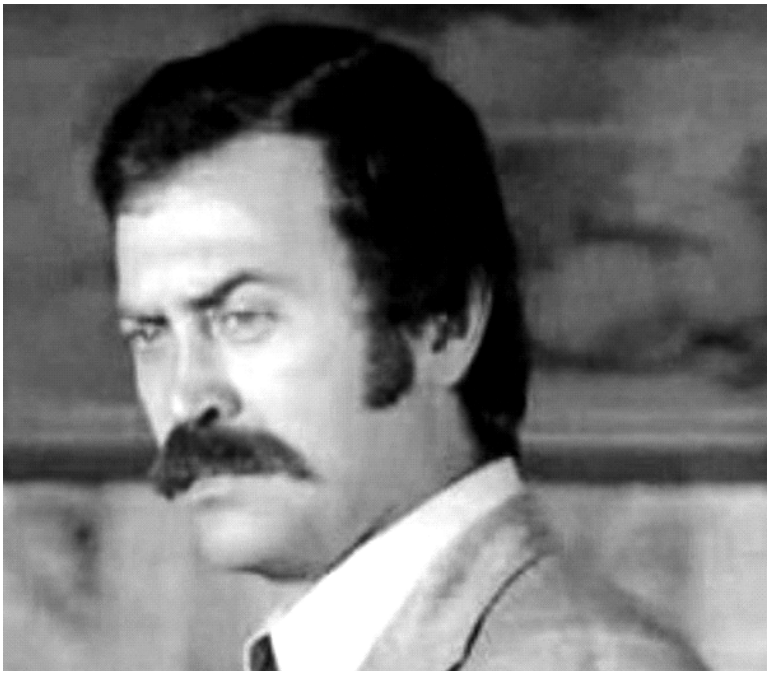
Güya sosyal devletiz.. Güldürmeyin milleti..

Bu konuya o kadar çok konacak resim var ki... Belki de bütün Yeşilçam patronlarının hepsi.. Resimsiz.. Resimleri de siz benden iyi bilirsiniz, hem de kendileri de iyi bilir..

Uzaktan renkli gördüğünüz Yeşilçam, emeğin sömürüldüğü, emekçinin süründürüldüğü bir yerdi.. Yaşayanların durumu, son günleri ve ölümlerindeki hazin durum bunun açık göstergesidir...

HİKAYE 51

ATİLLA ERGÜN

Atilla Ergün.. İnce uzun boyu,kumral mavi gözleri ve uyumlu karakter ve sıcakkanlılığı nedeni ile Yeşilçam sinemasının aranan bir tipi olmuştur.. Çok çalıştık beraber.. Ayrıca Fatih'te oturduğundan sık sıkgörüşürdük.. Ben de evlenince Fatih'te oturdum.. Rejisör Natuk Baytan'ın jokeri gibi idi.. Çalıştığı filmlerde devamlı önerirdi... Şaka kaldıran,güzel giyinen güzel içen cemiyet ve masa adamı idi.. Oynadığı rollerde de işe çok asılırdı. Yüzlerce filme imza attı.. Özel hayatında Ret Kit gibi ağzından sigara eksik olmazdı... Onda da yeşilçam hastalığı vardı birçok tanınmış jönler ve aktörlerde görülen.. Askerliğe geç gitmek yani yoklama kaçaklığı.. O zamanlar Anadolu'da doğan çocuklar Askerlik Şubelerince doğdukları şehirlerde aranırdı, iletişim bu kadar yaygın değildi.. Ben böyle askere geç giden 100 Yeşilçamlı tanınan anlatabilirim.. Ne ise... Atilla Ergun da geç gidenlerdendi... Bahriye askeri olmuştu, hayli ileri yaşında..... Kasımpasa Askeri Deniz Hastahanesinde askerlik yaparken, hastahane başhekimi bir dr. komutan subay Atilla'yı görünce yanına çağırır ve sen o meşhur aktör Atilla mısın diye merakla sorar.. Komutanın yanında bir sürü dr. komutan daha vardır.. Meraklı subaylar, evet cevabını alınca, komutan hayretle aklı başında bir insansınız, bu yaşa kadar niye geciktiniz diye kibarca sorar.. Atilla komutanın samimi davranışından cesaret alarak, sayın komutanım bende dalgınlık hastalığı var unutmuşum deyince, komutan ve yanındaki subaylar kahkahaya boğulurlar.....

Aslan Atila Ergün, bu satırları yazarken ben de güldüm.. Nedenini anlatamam yoldaş.. Bu satırlarımı okuyorsan, ağzında, dudağından eksik olmayan sigara izmariti ile yine pala bıyıklarının altından gülüyorsun, biliyorum.. Ruhun şad olsun.. Unutulmaz insan Atilla Ergün..

HİKAYE 52

KEMAL SUNAL EFSANESİNİN VAROLUŞU

Arzu Film şirketinin çektiği Hababam filmlerinde Şaban ismiyle komiklik yapan birini halk sevmeye başlıyor. Cem Film yani benim yapım yönetmenliği yaptığım şirket Cünet Arkın'a, Türkan Şoray'a, Fatma Girik'e Hülya Koçyiğit'e film yapmışlar, firma aile filmleri yapan şirketler seviyesine gelmiş.

Bu arada Adana işletmemiz rahmetli Nami Dilbaz patronlara ve bana, bu komik çocuğu alın, film yapın, iş yapar diye tiyo verince o çocuğun peşine düştük. Meğer Arzu Film sahibi Ertem Eğilmez de bu çocukla uzun yılları kapsayan (ki Tarık Akan ile de yapmış, Tarık hatıralarında yazmış) bir mukavele yapmış, hiçbir başka şirkete Ertem'den izin almadan bir kare film çekmeleri yasak.. 5000 Lira aylık, haftada 1250 Lira ücretle memur gibi çalışıyorlar. Bunu öğrenen patron Yahya Ali Kılıç ile beraber Ertem'in İstiklal Caddesindeki yazıhanesine gittik. Ertem'e, ağabey diye onore ederek, işte şirket kurduk, film çekimleri yapıyoruz, biz de bu Şaban rolündeki arkadaşa film çekmek isteriz, dedik nazik ve saygılı bir şekilde... Ertem'de şafak attı, ama bozuntuya vermedi. Yalnız senaryoyu ben seçerim, rejisörü ben seçerim, rejisör kadroyu kurar, Kemal'in de alacağı paraya ben karar veririm olur o zaman deyince, tamam dedik, anlaştık.. Sonra Ertem bizi yazıhaneye çağırdı ve dedi ki, biraz dramı denemek istedik bu çocuğa, komikliği yanında güzel bir senaryo da yazıldı. Memduh Ün çekecekti, cesaret edemiyor, senaryoyu Memduh'dan alın, senar-

yonun ismi de Hanzo.. Sonra en iyi filmi ben çekerim ama, ben dışarı çalışmam, Zeki Ökten yanımda yetişti, o çekerse olur, dedi. Bizim de işimize geldi, senaryoyu Memduh Ün'den satın aldık.. Kemal'in de parasını Ertem ile anlaştık, ne istedi ise verdik. Zeki'nin rejisörlüğünde, o devirde kendini kurtaracak bir film çekildi. Ertem'in istediği de oydu ama biz ilerisi için ışık görmüştük. Ertem'den ikinci film için tarih istedik, o yine işi yokuşa sürdü ve senaryoyu beğenmem şart, dedi. Ben de kabadayı aleminin laflarını hep not alıyordum. Ufak bir hikaye hazırlamıştım, Dündar Kılıç ağabey birine kızdı mı, ulan sahte kabadayılık yapma derdi ve birçok racon kelimelerle hikayeyi Natuk ağabeye ve senaryo ekibine verdim, takım çalışması halinde Balo Sokaktaki evimde dört dörtlük hale getirdiler. Senaryoyu Ertem Eğilmez okuyunca zıpladı. Senaryo 10 numara, rejisörlüğünü ben yapmam ama, bu, ş u v.s birçok isim söyledi. Şirket Natuk Baytan'a Cüneyt Arkın ile avantür film yapıp para da kazanınca ve Natuk ağabeyin saygılı karakterinden, patronlarca çok tutulur, sevilirdi.. Ben Ertem Eğilmez'in Natuk Baytan avantürcü diyeceğini tahmin ettiğim için, Natuk ağabey olmazsa Aram Gülyüz ağabeyi teklif edelim, dedim ve Ertem Eğilmez'e gittik. Baktı ki onun dediği rejisörle değil bizim dediğimiz iki kişiden birine karar verdiğimizi kat'i anlayınca Aram çekeceğine Natuk çeksin, dedi. Natuk ağabey de komedi dünyasına böyle ayak attı..

HANZO FİLMİNİN REJİSÖRÜ ZEKİ ÖKTEM

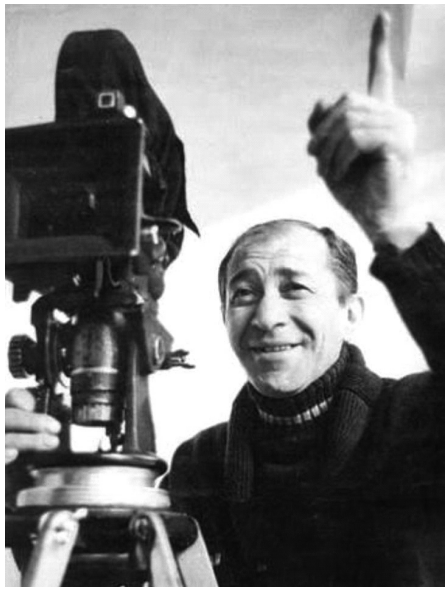
Şimdi gelelim Vehbinin kerrakesine...Kemal'i bizimkiler çok sevdi, Kemal de onlara güvenmeye başladı.. SAHTE KABADAYI filminin çekim günlerinin orta günlerinde Kemal akşamları Yahya, Natuk ağabey, ben ve çevre dostlarımızla rakı masalarımıza iştirak etmeye başladı. İyice dost olmuştu patronlarla, Natuk ağabey ile.. Kemal güzel şarkı söyler, her türlü göbek oyununu, gerdan kırmayı becerirdi.. Beyoğlu'nda Çiçek Pasajının Balo Sokağına çıkan tarafında Lefter'in meyhanesinde laterna denilen müzik aleti çalınırdı. SAHTE KABADAYI sahneleri çekilirken Kemal laterna çalınırken omuz kırıp oynamaya başlamış. Bu arada Yahya Kılıç ve Natuk Baytan ve onun reji asistanı Namık Karakılıç oturmuşlar viski içiyorlarmış. Kemal de gelip yanlarına oturunca bir kadeh viski içmiş, gözleri sulanmış, ağlamaklı bir hale gelince, Yahya ağabey Kemal'e, ne oldu seni üzen bir şey mi yaptılar burada diye sormuş. Kemal ağlamaklı, ağabey 1250 Lira haftalıkla Ertem beni esir aldı, mukavelelerim var uzun senelerce.. Şişli'de yerin altında nemli bir evde kalorifer dairesi gibi bir yerde yaşıyorum diye dert yanarken, ben de ertesi günü çalışacağımız mekanı ayarlamış, işlerimi bitirmiş, çalışmakta olan ekibin yanına gelmiştim. Konuşmalarının son kısmını duymuştum ki Yahya ağabey bana, eve git ceketini giy gel, Cem Kıraathanesine uğra, Arap İlhan'a söyle o da ceketini yeleğini giysin gelin, dedi. Tabii ben 3-4 senedir kabadayılarla beraberim, anladım. Ceketini giy git demek evden silahını beline koy, yelek lafı da 2 silah anlamına geliyordu. Balo Sokakta evimin yolu üzerinde Cem Kıraathanesine İlhan'a haber uçurdum. Ben de eve uğradım, ceketimi giydim.İlhan kıraathanenin önünde yelek ceket beni bekliyordu. Laternalı çekim yerinde patronun yanına gittik. Set çekime başladı. Biz, doğru Ertem Eğilmez'in Ayazpaşa Parkı'nın oradaki apartman dairesine gittik, birinci katına girdik, Ertem durumu sezdi, çok saygılı buyur etti. Kalabalık bir kadro vardı yanında. Adile abla o zaman pek meşhur değildi belki, Şener Şen, Halit Akçatepe, Müjde Ar, birkaç kişi daha.. İlk kitabımda yazdığım gibi, ben kararlılığımızı anlasın diye buzdolabını açtım, bir bardağa viski koydum babamın malı gibi içerken Müjde bir hamle yapmaya yeltenir gibi oldu ama birden frene bastı. Herhalde Ertem Eğilmez'den birkaç göz işareti aldı, o da pıstı, bir kenara çekildi. Yahya Kılıç, ağabey bu sana yakışmaz diyerek Kemal'in mukavelelerini istedi, o yazıhanede yarın Ekrem gelsin vereyim

deyince biz de kalktık, çıktık.. Ertesi gün, Nahit Ataman idi sanırım bir adamı veya ortağı vardı, ondan tüm Kemal Sunal'ın mukavele evraklarını aldım Yahya ağabeye verdim, o da Kemal'e verdi. SAHTE KABADAYI filminin başrol parası sanırım 60000 Lira idi, o parayla da Kemal'in eşi Kadıköy semtinde ilk evlerini aldıklarını hatıralarında yazmış, ben bunları aile dostları eski Lale Film laboratuar ve stüdyo sahibi Necip Sarıcaoğlu'ndan öğrendim yıllar sonra..

Yalnız, Kemal asker kaçağı imiş o yıllarda.. Günahı boynuna Ertem Eğilmez ihbar etmiş gizlice derlerdi. Kemal bir süre öyle filmler yaptı. Kalp çarpıntılarıyla yaşadı. Şöhret olmuştu. Arayan komutanları dostuydu hep epeyce yıl idare ettiler. En şöhretli anında Kemal karar verdi, askere teslim oldu. Önce Mamak Tank Taburu'na.. Sırada askerlerin fıkır fıkır güldüğünü gören çok sonra Genelkurmay Başkanı olan Doğan Güreş Paşa'nın ağzından bizzat dinledim; teftiş ediyorum askeri, asker dimdik dururken birine bakıp fıkırdayıp gülüyorlardı. Baktım aralarında Kemal Sunal var. Nizamı bozuyor, alın götürün bunu burdan, disiplini bozuluyor askerin ona gözucuyla bakıp gülmekten diye, Ankara Orduevi Eğlence Bölüğü'ne gönderdim, dedi. Kemal de sanırım 18 ay aslan gibi er olarak askerliğini tamamladı.

En güzel döneminde arkasında milyonlarca hayran bırakıp, en unutulmayacak olarak, kalbine yenik düştü. Dünyasını değiştirdi. Lakin öyle bir imza attık ki Türk toplumuna, Nasrettin Hocayı unutturdu. Yeşilçam'ın televizyonlarda filmleri oynayan en büyük starı oldu. Her gece 40 kanalda yüzlerce oynamış Kemal Sunal filmi var. Yeşilçam'ın uzak ara en sevilen, en izlenen tek adamı oldu.

Ruhun şad olsun Kemal Sunal...

ERTEM EĞİLMEZ

KEMAL SUNAL - SAHTE KABADAYI

HİKAYE 53

YILMAZ GÜNEY SAVCI CİNAYETİ

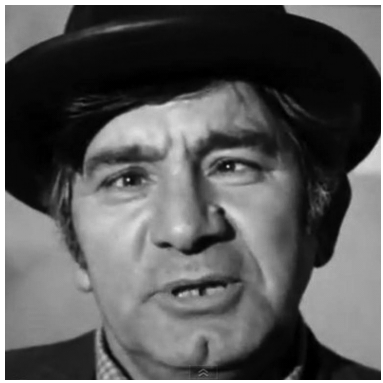
Size hayatı, yaşamı karmakarışık, Türkiye'nin Yeşilçamının devinin hazin hayatının ve sanat hayatının bitimini hazırlayan hikayesini kulaktan duymalarla anlatacağım. Ben çözemedim,gerisini sizlere bırakacağım. Hikayeyi görerek değil duyarak hikayelerle olduğu için ve yanılma payından dolayı özürler dileyerek..

Yılmaz, ekibiyle Yumurtalık beldesinde bir film çekimine gider. Silah taşımamaya daha önce söz verdiği için filmde kullanması gereken 2 silahı devrin kabadayılarından Dündar Kılıç ve Kürt İdris lakaplı İdris Özbir'den emanet olarak alır ve daima filmlerinde yanında set amiri olarak çalıştırdığı Kör Nizam lakaplı Nizam Ergüder'e teslim eder, çekimde kullanmak ve deniz kıyısında dublajda gerekeceği silah patlama seslerini o zamanki teknik gereği ses bantlarına almak üzere.

Hikayeyi benim de çok iyi tanıdığım, beraber çalıştığım ve çalıştırdığım Nizam Ergüder'in ağzından dinledim. Bu yüzden Yeşilçam'a emeği geçmiş bulunan bu dostu da tanıtmadan geçemeyeceğim. Sır küpü bir adamdı Nizam. Hikayem Yımaz'ın yazdığı, öğrettiği tarzda da olabilir ! Zihnimdeki soru işareteni

belirttikten sonra gelelim sadede.... Nizam Ergüder'in asıl mesleği Veliefendi'de Jokey Klübünün değişik vilayetlerindeki hipodromlarında yarışan atların ahırlarda bakıcılığı yani seyislik.. Eh ! Diyeceksiniz ki seyislik ile film çekimi set amirliğinin alakası ne diye haklı olarak ! Yeşilçam tam bir lejyoner sistemi örneğidir. Leyonerlik, Fransızların hapishanelerden çıkardıkları her tür insanı Afrika çöllerinde kısa bir eğitimden sonra paralı asker olarak Fransanın menfaatleri doğrultusunda çalıştırma sisteminin adıdır. İpini koparanı ara Yeşilçam'da, starından, stariçesinden, patronundan setçisine kadar... Öyle hayalinizdeki pembe uçuk tablolar gibi değildi inanın ama ben hayal dünyanızı, mutluluğunuzu bozmayayım öyle düşünün yine.. Çünkü insanların yarınlar ve sonsuz hayat için kandırılmaya ihtiyaçları vardır yaşamları huzurlu geçsin diye. Daha başka örnekleri olduğu gibi..

Fazla ileri gitmeden gelelim tekrar Nizam Ergüder arkadaşımıza.. Eli çekiç tutar, dekor yapar, hamallık yapar, fünye patlatır, reflektörden anlar yani setlerin işçisidir. Ayrıca göre göre, usta çırak ilişkisi ile bayağı da iyi aktör olmuş, tanınmış Yeşilçam oyuncusudur. Bu tarzda setlerden, işçilikten oyunculuğa geçmiş bir sürü insan vardır. İhsan Gedik, Mehmet Samsa şu anda aklıma gelenler.. Nizam Yeşilçam çökünce yine eski mesleğine dönmüş, İzmir'de at bakıcılığı yaparken vefat etmiş, onu da çok sevdiğim dostum Yeşilçam adamı Semih Selvidal'dan ilk kitabımın imza günü Beyoğlu'nda ki Şahin Dilbaz'ın Majestik Sinemasında öğrendim, Allah rahmet eylesin şehla gözlü Yeşilçam emekçisi Nizam.. Nurlar içinde yat..

Nizam Ergüder'in ağzından hikayeyi dinleyelim: Yumurtalık'ta film çekimleri bittikten sonra ekip hep beraber gazinoda yemek yerdik.. O gazino beldenin kalburüsütü insanlarının ve bürokratlarının, üst düzey memurlarının da uğradığı yöreye göre en kaliteli, içkili yemekli gazino.. Bahsekonu savcı Sefa Mutlu bey de eşi ile yemek yiyor ve içiyor. Bizler de Yılmaz Güney ve eşi ile yemek yiyoruz, içenlerimiz içkisini içiyor, muhabbet ediyoruz. Kafalar dumanlanmaya başladı. Bir ara Yılmaz abi bizden birine, savcı beye söyle, filmin dublajında kullanmak üzere sahilde 3-5 hakiki mermi sıkacağız, banda kayıt yapacağım, stüdyodaki filmlerde kullanılan band sesleri mantar tabancasından alındığından komik oluyor, müsaade ederse memnun olurum diye izin istemek üzere masadan birini gönderdi. Giden setçi aracılığıyla Yımaz'ı masasına davet ediyor savcı. Yılmaz nedense polisten, savcıdan, hakimden nefret ederdi. Dolayısyla oralı olmuyor. Bir süre sonra kafalar iyice dumanlanınca savcı ayağa kalkarak Yılmaz bey, Yılmaz bey masamıza teşrif etmiyorsanız bari eşinizi gönderin deyince, Yımaz fırlıyor, hadise tetikleniyor. Araya girenler, Yılmaz'dan küfürler, savcıdan ha keza! Neyse ki savcının eşi epeyce sarhoş olan kocasını kolundan sürüklercesine gazinodan çıkarıyor, çıkıyorlar. Bu arada herkes yerlerine oturunca Yılmaz silahı çıkarıp havaya 2 - 3 el ateş ediyor. Sandalyesine oturuyor. Bir anda karısının elinden kurtulmuş ve spor yapmış kuvvetli vücut yapısına sahip savcı, Yılmaz'ın oturduğu sandalyenin önünde hışımla beliriyor. Aşağıdan yukarı bir yumrukla Yılmaz'ın ayağını sandalye ile yerden kesiyor. Yılmaz düşerken tek mermi sesi duyuluyor. Maalesef savcı alnından vuruluyor ve orada son nefesini veriyor. Mahkeme süresince Yılmaz kendisinin yapmadığını söylüyor, yanında o sırada bulunan yeğeni, ben yaptım, yengeme hakaret etti falan diyor. Ağır Ceza Mahkemesi ikisini de tutukluyor. Mahkeme süresince lehteki şahitlere rağmen tutarsız ifadeler yüzünden yeğeninin suçu üstüne almaya çalıştığına, asıl cinayeti Yılmaz Güney'in işlediğine kara veriyor. Yeğeni kısa bir süre sonra tahliye oluyor. Yılmaz en ağır cezayı alıyor. O zamanki kanunlarda alınan cezaların üçte biri hapis olarak yatılırdı. Mahkemeye doğru ifade verse, ben yaptım dese, ağır da tahrik vardı, aldığı ceza yarı yarıya düşerdi samimi ikrardan, mahkemeyi yanıltmadığından.. Mahkeme gerçeği gördü ve en ağır cezayı verdi, dedi... Yılmaz'a gelen devrin bürokrat ve

politikacıları,kabadayıların yaptığı gibi ben yaptım diyecek suçu üstüne alacak birini bul, bir sürü de sette çalışanlardan şahit gösterirsin, sen yırtarsın diye yönlendirmeleri ile o yolu seçmiş diye bir duyum da almıştım..

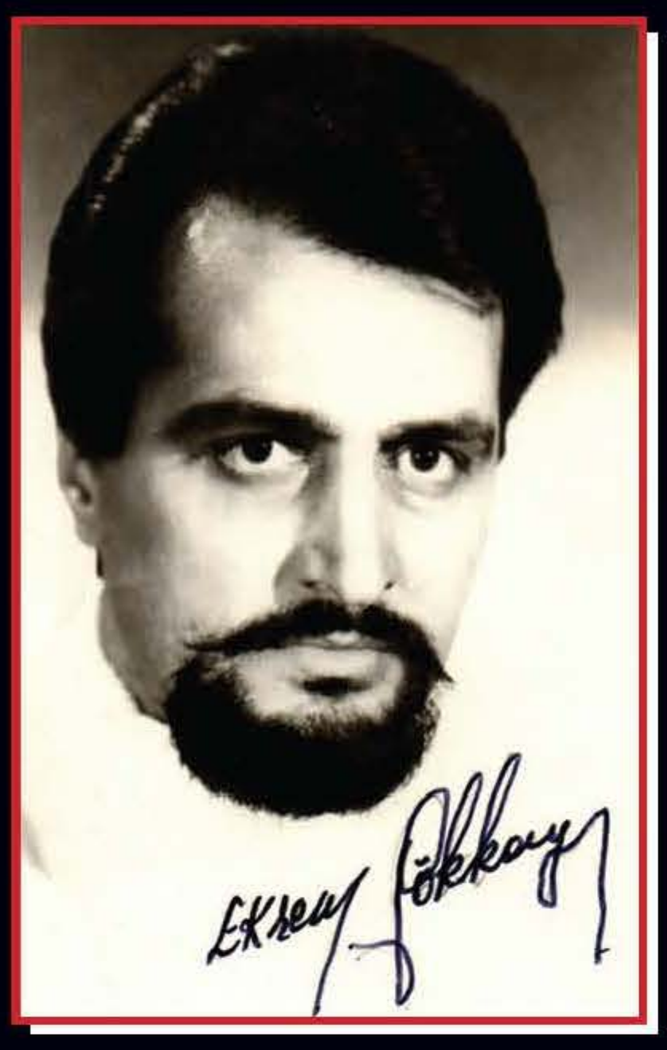
Başka birçok hihaye ve rivayetler oldu, sizler de duymuşsunuzdur. Ama dedim ya, bu karışık yaşantılı sinema adamının mahkemeleri de karmakarışıktı. Ben sizlere bıraktım, içinden çıkabilirseniz çıkın.....

Ha unutmadan ! Bu ceza süresince ilki Toptaşı Cezaevinde yatarken bir minibüs arkadaş ile hem de gece benim organizemle hapishane ziyaretimiz oldu. Canlı şahidim yıllarca Yeşilçam'a satüdyo sahibi olarak hizmet veren Necip Sarıcıoğlu'dur. Stüdyosu halen siyah cam filmlerine hizmet vermektedir. Yeni yapımcıların adı siyah camdır, Yeşilçam asla olamaz. Neyse..... İkinci ziyaretim, rahmetli Natuk Baytan ve halen hayatta olup Kuşadası'nda yaşayan Namık Karakılıç ile İzmit Cezaevi'nde olmuştur.

Buruk, hüzünlü, ne istersin benden dediğimde, hep soda isterdi. Hemen kasa kasa alır, gardiyanlara verirdim. O zaman da midesinden rahatsızdı. Sanırım, Fransa'da koca dev bilmece adam mide kanserinden ölmüş. Nurlar içinde yat. Cennetin için birşey diyemeyeceğim.. Onu da Yaradan bilir...

YILMAZ GUNEY

Ve nihayet sevgili kitap okurlar... Bu kitabımda gerçek yaşanmış anılar buraya kadar.. Yeşilçam, çok hikayeleri olan büyük bir deniz.. Bunlar da Ekrem Gökkaya'dan....

Babasının memuriyeti dolayısıyla Konya'da doğdu, ağabeyi Muammer ve ablası Kamuran'la birlikte üç kardeştiler. Ortaokulun yarısından sonra ailenin İstanbul'a göçü nedeniyle tahsiline Üsküdar Paşakapı Ortaokulu, İstanbul Erkek Lisesi ve bir süre Güzel Sanatlar Akadamesi Resim Bölümü'nde devam edip altı yıl sürecek memuriyet hayatına başladı. Liseye devam ederken ağabeyi doktor Muammer Gökkaya bir trafik kazasında vefat etti. Bu durum onda bir boşluk yarattı ve toparlanması bir hayli zaman aldı.

Lise yıllarında birçok müsamerede sahne aldı ama asıl hayali siyasal bilgileri bitirip iyi bir hariciyeci olmaktı. Bununla birlikte, Ekrem Gökkaya memuriyeti devam ederken 1959 yapımı, Muzaffer Arslan'ın rejisörlüğünde "Ömrüm Böyle Geçti" isimli bir filmde Göksel Arsoy, Kenan Pars ve Öztürk Serengil gibi değerli oyuncularla ilk film denemesini yaptı. Fakat memur olduğu için jenerikte ve afişte adı yazılmadı. 1992 yılında Kemal Sunal ile oynadığı "Koltuk Belası" isimli filme kadar 200 civarında sinema ve TV filminde oyuncu, prodüksiyon müdürü ve yapım yönetmeni olarak emek verdi.

Cem ve Cumhur Film'de yapım yönetmenliği yaptı. Kemal Sunal Arzu Film'den başka firmayla çalışmazken ona kontrat yapan kişi Ekrem Gökkaya oldu. 47 yaşında evlenen sanatçı sinemadan uzaklaştıktan sonra eşinin memleketi Bartın'da İnkumu sahil beldesine yerleşti.

Ekrem Gökkaya, gazeteci Uğur Mumcu ve eski genelkurmay başkanlarımızdan Doğan Güreş'in hala ve teyzeden kuzenidir.

Evli ve 1 çocuk babasıdır.

ISBN 978-605-67025-4-9
9 786056 702549